

आमुख

१ कोरिन्थी ६ को १७ मा प्रेरित पावलले लेख्दछन्, “तर जो प्रभुसँग एक हुन्छ, त्यो उहाँसँग आत्मामा एउटै हुनेछ।”

नयाँ करारका लेखकहरूले हामी ख्रीष्टियान बनेपछि के हुन्छ भन्ने कुरा वर्णन गर्नलाई धेरै शब्दहरूको प्रयोग गरेका छन्: धर्मी ठहराउनु, पवित्र पार्नु, पुनर्स्थापना, धर्मपुत्र, क्षमादान, छुटकारा, नयाँजन्म । हामीमध्ये धेरैले यी कुराहरूमध्ये कम्तीमा केही कुरा बुझ्दछौं तर पनि धेरै विश्वासीहरूले बुझ्दैनन् कि ख्रीष्टलाई हामीले स्वीकार गर्ने समयमा हामी क्रूसमा चढाइनुभएको, गाडिनुभएको र बौरिउठ्नुभएको प्रभुसँग एउटै हुन्छौं । जीवनको पूर्णता पाउन र ख्रीष्टियान सेवामा ठूलो सफलता पाउन विश्वासीहरूले हाम्रा प्रभुसँग एक भएको जीवन बुझ्नु र अनुभव गर्नुपर्दछ ।

बीसौं शताब्दीको मध्यमा धेरै विश्वासीहरूले ठूलो सत्य बुझे कि ख्रीष्ट हरेक विश्वासीमा हुनुहुन्छ । तर पनि ख्रीष्टियान बुझाइ र अनुभवमा यो एउटा ठूलो कदम थियो कि समझले मात्रै हामीलाई आत्मिक जीवन र हामीले चाहेको फल फलाउने क्षमता दिन सक्दैन ।

अर्को सत्य पनि छ कि नयाँ करारमा ख्रीष्टसँग हामी एक हुने सम्बन्धमा हामीले बुझ्नुपर्ने र लागू गर्नेपर्ने कुरा यो हो: हरेक विश्वासी ख्रीष्टमा हुन्छ । यो सत्यले धर्मशास्त्रमा भएको थुप्रै सत्यतालाई यसरी व्याख्या गर्दछ: उहाँमा रहनु, येशू ख्रीष्टमा, जसमा वा प्रियमा । धेरै आदर पाएका बाइबलका विद्वानहरूले सिकाउँछन् कि यी शब्दावलीहरूको अर्थ यो हो कि विश्वासी “ख्रीष्टमा एक भएको” हुन्छ ।

यो बुझ्नु महत्त्वपूर्ण छ कि हामीभित्र बास गर्नुहुने ख्रीष्टले हामीले यो सत्य चिनेर हाम्रो जीवनमा लागू नगरेसम्म उहाँले हामीलाई आफैँद्वारा निरन्तर रूपमा

भर्नुहुनेछैन र हाम्रो जीवनमा प्रकट गर्नुहुनेछैन । त्यसकारण हामीले खीष्टसँग हाम्रो एकत्वको यो सन्तुलित विचारलाई होसियार भएर जाँच गर्नुपर्दछ । उहाँ हामीमा हुनुहुन्छ र हामी उहाँमा छौं । यो अध्ययनमा यो कुरा पनि समावेश छ कि कसरी विश्वासीको जीवन र सेवा उसले यो सत्य बुझेर लागू गरेपछि परिवर्तन हुन्छ ।

मेरो उद्देश्य यसपछि खीष्टसँग हाम्रो एकत्वको बारेमा भएको यो सन्तुलित विचारलाई छलफल गरेर प्रष्ट बनाउनु हो । उहाँ हामीमा हुनुहुन्छ र हामी उहाँमा छौं । यो अध्ययनमा आफू खीष्टमा एक भएको बुझ्ने र त्यसअनुसार जिउने सबैको जीवन र सेवामा अझ ठूलो स्तर आउने कुरा पनि समावेश छ ।

परिचय

खीष्टसँग हाम्रो एकत्व भन्ने विषय पाँच भागहरूमा विकसित छ, र दुई वटा साक्षीहरू भएको सारांश पनि यसपछि छ ।

भाग एक- व्यक्तिगत अनुभवहरू- हाम्रा केही मिल्दाजुल्दा आवश्यकताहरूको उल्लेखबाट सुरु हुन्छ । त्यसपछि यो अरू थुप्रै कथाहरूसँग सम्बन्धित हुन्छ, जसले यी खाँचोहरूको समाधान भेटेका छन्- र प्रशस्तको जीवन-तिनीहरूको खीष्टमा भएको एकत्व बुझेर र त्यसअनुसार जिएर ।

भाग दुई- आत्मिक शिक्षाहरू- यसमा खीष्टसँगको हाम्रो एकत्वको बारेमा भएका आधारभूत बाइलीय शिक्षाहरू छन् ।

भाग तीन- आधारभूत धारणहरू- ले देखाउँछ कि हामी कसरी खीष्टसँगको एकत्वमा जिउन सक्छौं ।

भाग चार- जीवन रूपान्तरण- ले हामीलाई खीष्टसँग हामी एक भएर जिउँदा हामीले आशा गर्न सक्ने थुप्रै परिवर्तनहरूलाई देखाउँछ ।

भाग पाँच- व्यवहारिक मुद्दा- ले खीष्टसँगको आफ्नो एकत्वमा जिउन यात्रा सुरु गर्ने मानिसहरूले सामना गर्नुपर्ने थुप्रै व्यावहारिक मुद्दाहरूको सामना गर्छ ।

यहाँ मिलाइएजस्तै क्रममा यी अध्यायहरूलाई पढ्नु धेरै सहयोगी हुनेछ । तिनीहरू एकअर्कामा बनिएका छन् । पाठकले चाँडै नै धेरै कुरा दोहोरिएको पाउनेछन् । यो योजना गरिएको नै हो । खीष्टसँग हुने एकत्वको बारेमा भएको सिद्धान्तलाई वर्षौं सिकाउँदा थुप्रै जीवनहरूमा सन्देश साँच्चै वास्तविक बन्नु हो भने दोहोर्याइ किन मुख्य छ भनेर दुई वटा कारणहरू प्रकट भएको छ ।

प्रथमतः खीष्टसँग हाम्रो एकत्वमा जिउन पुनर्सिकाइको धेरै प्रक्रियाहरू आवश्यक हुन्छ, किनभने

सिकाइको लागि दोहोऱ्याइ आवश्यक हुन्छ । यो पुनर्सिकाइको लागि अझै धेरै आवश्यक हुन्छ ।

दोस्रो अनुग्रहद्वारा जिउने सन्देशलाई कडा विरोध गर्ने शैतानले धेरै पटक मानिसहरूलाई यी सत्यताहरू राम्रोसँग बुझ्न रोक्दछ । उसलाई थाह छ कि ख्रीष्टसँगको आफ्नो एकत्व बुझेर त्यसअनुसार जिउने मानिसले उसलाई र उसको राज्यलाई ठूलो हानि गर्न सक्छ ।

म विश्वास गर्दछु कि तपाईंको लागि दोहोऱ्याउने कुरा अनावश्यक हुन्छ भने तपाईंले धैर्य गरेर बस्नुहुनेछ ।

“ख्रीष्टसँग हाम्रो एकत्व” र “ख्रीष्टसँग हामी एक हुनु” भन्ने दुवै शब्दावलीहरू एउटै अर्थ बुझाउनलाई प्रयोग गरिएका छन् । त्यसरी नै “अनुग्रहको जीवन” र “विश्वासको जीवन” पनि ख्रीष्टसँग भएको आफ्नो एकत्वमा जिउने मानिसहरूको अनुभवलाई व्याख्या गर्न प्रयोग गरिएको छ ।

जब म ख्रीष्टसँग हाम्रो एकत्व भन्ने सन्देश सिकाउँछु, म यसो भनेर सुरु गर्छु : “तपाईंले प्रभुलाई धेरै माया गर्नुहुन्छ, भने, मैले भन्ने कुराको बारेमा पहिले कहिल्यै होसियार हुनुभएको छैन र परमेश्वरका आत्माले यी सत्यहरू तपाईंलाई प्रकट गराउन छान्नुहुन्छ भने तपाईं यो अध्ययनपछि फेरि उस्तै हुनुहुनेछैन ।” म तपाईंको लागि पनि त्यही भविष्यवाणी गर्दछु, जसै तपाईंले यी पृष्ठहरूद्वारा यात्रा गर्नुहुनेछ । यो भविष्यवाणीको प्रमाणिकतालाई यो सत्य जानेका धेरै मानिसहरूको उत्साहपूर्ण साक्षीले निश्चित गर्दछ ।

तपाईंको अहिलेको जीवन राम्रैसँग अघि बढिरहेको छ, भने तपाईंले यो किताबलाई अर्को चाखलाग्दो किताब मात्रै सोच्ने सम्भावना छ । तर पनि तपाईं आफ्नो अस्तित्वको अन्त्यमा आउनुभएको छ, भने तपाईंले चाहनुभएको र वर्षौंसम्म कठिनले पर्खनुभएको पत्ता लगाउन नसकिने जीवनको ढोकाबाट केही घण्टामात्रै पर हुनुहुन्छ- त्यो जीवन जुन चाहिँ प्रशस्त छ ।

भाग एक

व्यक्तिगत अनुभवहरू

भाग एकमा एउटा मात्रै अध्यय छ— “सोमवार विहानको लागि केही कुरा ।” यो अध्यय प्रष्ट गरी दुई खण्डहरूमा विभाजित छ । पहिलो खण्डले हामीले सङ्घर्ष गर्ने थुप्रै केही असफलता र निराशाहरूलाई प्रस्तुत गर्दछ । दोस्रो भागचाहिँ थुप्रै मानिसहरूको साक्षीहरूको क्रम हो, जसले ती असफलता र निराशाहरूमा विजय पाए र खीष्टसँग एकत्वको जीवन जिएर हाम्रा प्रभुले प्रतिज्ञा गर्नुभएको प्रशस्त जीवन पाए ।

मनलाई प्रशन्न पार्ने खालका यी साक्षीहरू सुरुका प्रमाणको रूपमा दिइएका छन् ताकि परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने विश्वासीहरूले खोजिरहेको जीवन सबैको लागि सम्भव छ, जो क्रूसीकरण, गाडिने काम र बौरिउठाइमा येशू खीष्टसँगको एकत्वमा जिउँछन् ।

अध्याय १

सोमवार बिहानको लागि केही कुरा

“मेरा मानिसहरूले सोमवार बिहानको लागि केही कुरा खोजिरहेका छन् ।” यो भन्ने वक्ता ठूलो ख्रीष्टियान मण्डलीका सेवक थिइन् । उनको आवाजको लावजले उनको निराशालाई प्रष्ट गरी देखाउँथ्यो ।

“हामीलाई सिद्धान्तको लागि सिद्धान्त आवश्यक छैन तर जीवनको लागि स्रोतको रूपमा,” उनले अगाडि भनिन्, उनको समस्याचाहिँ यो तथ्यबाट आएको थियो कि उनको मण्डलीले बाइबलको सिद्धान्त आइतवार सिकाउँथ्यो भन्ने कुरा निकाल्दै, तर उनको जीवनलाई सोमवार वा हप्ताको अरू दिन प्रभाव पार्न सक्ने वा परिवर्तन गर्न सक्ने कुनै कुरा उनले सिकेकी थिइनन् । सोमवार बिहानको लागि केही कुराको लागि यो ख्रीष्टियान अगुवाको चाहनाले सायद तपाईंको आफ्नै खाँचो पनि प्रकट गरेको हुनुपर्दछ । त्यसो हो भने तपाईं पनि परमेश्वरका ती सन्तानहरूमध्ये एउटा हुनुहुन्छ, जसको उस्तै खाँचो छ ।

केही कुराको खाँचो प्यो

अरू धेरै विश्वासीहरूजस्तै के तपाईं पनि आफैँलाई प्रायः असफल विचार गर्नुहुन्छ ? तपाईं आफैँले घृणा गर्ने कुराहरू तपाईं गर्नुहुन्छ, र विचार गर्नुहुन्छ ? के तपाईंले आफैँलाई आत्मिक रूपमा कति कुराहरू गर्न चाहेर पनि गर्न नसकेको जस्तो लाग्छ- र एउटा ख्रीष्टियानको रूपमा तपाईंले गर्नुपर्छ भन्ने तपाईंलाई थाह छ ? यी प्रश्नहरूमा तपाईंको उत्तर हो भन्ने आउँछ भने तपाईं त्यस्तो व्यक्तिहरूमध्ये एक हुनुहुन्छ, जसको लागि यो काम तयार पारिएको हो ।

“अरूहरूसँग भएको भन्दा मेरो समस्याचाहिँ बेग्लै देखिन्छ,” तपाईंले विरोध जनाउन सक्नुहुन्छ। तिनीहरू छैनन्। सबै विश्वासीहरू तपाईंजस्तै छन्। तल उल्लेख गरिएका असफलताका थुप्रै साक्षीहरूमा हामी सबै जना मिल्न सक्छौं। हामी सबैलाई केही कुरा चाहिएको छ— सोमवार बिहान र हप्ताभरिका हरेक बिहान हाम्रो जीवनलाई परिवर्तन गर्न सक्ने केही सत्यताहरू। आफूलाई असफलजस्तै मान्ने र केही समाधानको चाहना गर्ने मानिसहरूका केही साक्षीहरू यहाँ दिइएका छन्।

रिसको लागि केही कुरा खाँचो पन्यो

“म मेरा छोराछोरीलाई माया गर्छु तर हरेक दिन म तिनीहरूसँग पापपूर्ण किसिमले रिसाउँछु। अभिभावक हुनु के हो भन्ने बारेमा मैले आफूले सकेको जति सिकेको छु, मैले प्रार्थना गरेको छु, मैले अरूहरूलाई प्रार्थना गरिदिन भनेको छु। तर म रिसमाथि विजय पाउन सकिदैन। मैले कहाँबाट मद्दत पाउन सक्छु ?”

डरको लागि केही आवश्यकता

“म डरले पक्षघाती भएको छु। मेरो परिवारका केही सदस्यहरूमा कुनै खराब कुरा भइहाल्छ कि भनेर म सधैं डराउँछु। मलाई थाह छ कि मैले साक्षी दिनुपर्छ तर मलाई अस्वीकारको डर लाग्छ। मेरा साथीहरूले मलाई चिन्ता गर्ने व्यक्तिको रूपमा चिन्दछन्। म सबै कुराको बारेमा चिन्ता गर्छु। वर्षौंसम्म मैले मेरो डरको लागि प्रार्थना गरेको छु तर म अहिले पनि ख्रीष्टियान हुँदाको समयमाजस्तै डराउने व्यक्ति हुँ। परेश्वरले मलाई किन मद्दत गर्न सक्नुहुन्न ?”

तृष्णाको लागि केही कुरा खाँचो पन्यो

“मलाई यो कुरा स्वीकार गर्न गाह्रो हुन्छ तर शारीरिक अभिलाषाहरूसँग मलाई निरन्तर समस्या छ। म

इमानदार भएर आफैलाई बुझ्न सकिदैन । म आफैलाई डरलाग्दो खीष्टियानजस्तो लाग्छ । मसँग अहिले भएको दोषले मलाई जित्छ, जस्तो लाग्छ । मैले यसमाथि विजय पाउन आफूले जानेको सबै कुरा गरिसकें । तर मलाई थाह छैन कि कसरी परिवर्तन हुने । के परमेश्वरले मलाई परिवर्तन गर्न सक्नुहुन्छ ?”

तीतोपनको लागि केही कुरा खाँचो पन्थो

“तीतोपन मेरो समस्या हो । केही खीष्टियान साथीहरूले मबाट फाइदा लिए र म यो कुरा बिसर्न सकिदैन । म हरेक दिन तिनीहरूको बारेमा र तिनीहरूले मलाई के गरेका थिए भन्ने बारेमा विचार गर्दछु । जब म तिनीहरूको वरिपरि हुन्छु, मैले तिनीहरूलाई गर्नुपर्ने व्यवहार गर्न सकिदैन । प्रार्थनाले मलाई कुनै पनि सहयोग गरेको छैन । अन्त्यमा मैले आफू परिवर्तन हुने कुनै पनि उपाय नभएको निर्णय गरिसकेको छु ।”

ईर्ष्याको लागि केही कुरा खाँचो पन्थो

“ईर्ष्याले मलाई खान्छ, जस्तो छ । मेरा साथीहरूले हाम्रोभन्दा राम्रो घर पाए भने मलाई डाहा लाग्छ । तिनीहरूले लगाउने कपडाको पनि मलाई ईर्ष्या लाग्छ । खीष्टियान सेवामा मभन्दा तिनीहरू धेरै सफल भए पनि मलाई ईर्ष्या लाग्छ । म आफूलाई विश्वको सबैभन्दा ठूलो कपटी व्यक्ति ठान्दछु । तर मैले परिवर्तन हुने प्रयास गर्न छाडिदिएको छु । मलाई कसैले मद्दत गर्न सक्छ, भन्ने मलाई लाग्दैन ।”

स्वार्थको लागि केही कुरा खाँचो पन्थो

“म धेरै स्वार्थी छु । मैले आफ्नो बारेमा मात्रै सोचन सक्दछु । दिनको अन्त्यमा म महसुस गर्दछु कि मैले कति धेरै मानिसहरूलाई मद्दत गर्न सक्थें, यदि मैले तिनीहरूको बारेमा

सोचेको मात्रै भए । म अरूलाई मद्दत नगरीकन दिन कटाउने मात्रै होइन, तर म आफ्नो किसिमले चल्लाई धेरै मानिसहरूसँग जड्गलीजस्तै भएको छु । के परमेश्वरले मलाई मद्दत गर्न सक्नुहुन्छ ?”

शङ्काको लागि केही कुरा चाहियो

“मसँग विश्वास छैन । म अरूहरूलाई विश्वासमा कदम बढाएको देख्छु र तिनीहरूले आश्चर्यकर्म भएको देख्छन् । उदारहणको लागि मेरो एउटा साथी आर्थिक रूपमा हामीभन्दा धेरै कमजोर थियो तर उसले अहिले दशांश दिन थालेको छ । परमेश्वरले उसको लागि आर्थिक आश्चर्यकर्म गर्नुभयो । तर मलाई दशांश दिनु भनेको मर्नुजस्तै डर लाग्छ । मलाई थाह छ कि यो गलत हो । मसँग किन विश्वास छैन ?”

निराशाको लागि केही कुराको खाँचो प्यो

“जब म पहिलो पटक खीष्टियन बनें, म आनन्द र विश्वासले भरिएको थिएँ । धेरैधेरै समयसम्म यस्तो अनुभव गरेको थिइँ । अहिले मेरो जीवनलाई आनन्द र विश्वासभन्दा धेरै निराशाले आफ्नो विशेषता बनाएको देखिन्छ । के परमेश्वरले ती अनुभवहरूद्वारा फेरि मेरो हृदयलाई भर्न सक्नुहुन्छ ? मेरो निराशामाथि विजय पाउन म जे पनि गर्न तयार छु ।”

फल नफल्ने अवस्थाको लागि केही कुरा खाँचो प्यो

“म मेरा प्रभुलाई धेरै माया गर्दछु । म उहाँको मण्डलीमा उहाँलाई सेवा गर्न चाहन्छु । म नवाँचेका मानिसहरूलाई येशूको बारेमा बताउन चाहन्छु । तर म अरूलाई खीष्टमा डोच्याउन कहिल्यै पनि सफल भएको जस्तो लाग्दैन । म आफूले सकेको सबैभन्दा राम्रो प्रयास गर्छु, तर पनि मेरा सबै प्रयासहरू व्यर्थ भएका छन् । प्रभुको

लागि मेरो काममा फल फलाउन के कुनै कुराले मद्दत गर्न सक्छ ? के परमेश्वरले मलाई अरू मानिसहरूलाई खीष्टमा जित्ने शक्ति दिन सक्नुहुन्छ, त ? कसैलाई कुनै पनि किसिमले मेरो जीवन आशिष् हुन सक्ने कुनै उपाय छ, कि ?”

यी भनाइहरूमा तपाईंले थुपै समस्याहरू उल्लेख भएको देख्नुभयो । ती सबै समस्याहरूसँग तपाईं परिचित हुन सक्नुहुन्छ । तपाईंले यसो भनिरहनुभएको हुन सक्छ, “मसँग यी समस्याहरू मात्रै छैनन्, तर अरू पनि समस्याहरू यहाँ उल्लेख भएका भन्दा अझ धेरै खराब छन् । के मेरो लागि अझै पनि सहयोग छ ?”

केही कुरा व्यवस्था गरिएको छ

हो, तपाईंको लागि सहयोग छ ।

सोमवार बिहानको शक्ति हामीले खोजिरहेको आफ्नै हो र यो खीष्टसँग मृत्यु, गाडिनु र बौरिउठाइमा हाम्रो एकत्वलाई बुझेर र त्यसअनुसार जिएर हो ।

तलका वास्तविक जीवनका कथाहरू (तिनीहरूको वास्तविक नामको पयोग भएको छैन) तिनीहरूको खीष्टसँग भएको एकत्वमा जिएर हारबाट विजयतिर गएका मानिसहरूको कथा हो ।

रिसबाट धैर्यतिर

जोन र रुथ धेरै महिनादेखि खीष्टियान भएका हुन् र परमेश्वरले तिनीहरूलाई जस्तो भएको चाहनुहुन्थ्यो, त्यस्तै हुने चाहना गर्दथे । प्रभुले तिनीहरूलाई धेरै किसिमले परिवर्तन गर्नुभएको थियो । तर तिनीहरूको रिससँग अझै पनि समस्या थियो । एक साँझ तिनीहरू अर्को जोडीलाई भेट्न गए । दुवै जोडीका छोराछोरीहरू भएको कारणले तिनीहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूसँग धैर्यता राख्न नसकेको कुराको बारेमा छलफल गरे । तिनीहरूसँग समस्या छ, भन्ने

कुरामा चारै जना सहमत भए तर यसलाई के गर्ने भनेर तिनीहरूलाई थाह भएन- तिनीहरू चारै जना विश्वासी भए पनि ।

त्यो परिवर्तनको २४ घण्टाभन्दा पनि कम समयमा एउटा मण्डलीका पास्टरले जोन र रुथलाई भेटे । त्यो जोडीको प्रभुप्रतिको प्रेम र ख्रीष्टियानको रूपमा वृद्धि हुने तिनीहरूको चाहनाबाट धेरै प्रभावित भएका ती पास्टरले तिनीहरूले ख्रीष्टसँग तिनीहरूको एकत्वको नयाँ नियमको शिक्षाको बारेमा सुनेका छन् कि भनेर सोधे । तिनीहरूले बताए कि तिनीहरूले सुनेका थिएनन् ।

त्यसपछि पास्टरले परमेश्वरले उनको जीवनमा रिस, ईर्ष्याजस्ता कुराहरूमा कसरी विजय दिनुभयो भनेर आफ्नो साक्षी दिन थाले, उनी ख्रीष्टियान बनेको समयमा उनी क्रूसमा टाँगिए, गाडिए र बौरिउठे भन्ने कुरा तिनलाई प्रकट गर्दै ।

पास्टरले रिसको बारेमा कुरा गर्दा जोन र रुथ छक्क परे । केही घण्टापहिले मात्रै तिनीहरूले आफ्नो रिसको लागि उत्तर खोजिरहेका थिए । अहिले उनीहरूले यो पाए । तिनीहरूले तुरुन्तै ख्रीष्टसँग क्रासीकरण, गाडिने काम र बौरिउठाइमा आफ्नो एकत्वको बारेमा विश्वास गरे र यसको प्रकाशमा जिउने छनौट गरे । केही घण्टापछि नै तिनीहरूले आफूले चाहेको परिवर्तन अनुभव गर्न थाले ।

डरबाट विश्वासतिर

लुक सात वर्षदेखि ख्रीष्टियान भएका थिए तर रिससँग उनको वास्तविक सङ्घर्ष थियो । ख्रीष्टसँग आफ्नो एकत्वको अनुभव भएका तिमोथीको मण्डलीमा उनी गए र तिमोथीले प्रभुले आफ्नो जीवनलाई कसरी परिवर्तन गर्दै हुनुहुन्थ्यो भनेर बताए । अरू कुराहरूको बीचमा तिमोथीले ख्रीष्टसँगको आफ्नो एकत्वमा जिउन सुरु नगरेसम्म डरले उनलाई पक्षघाती बनाएको थियो भनेर तिमोथीले बताए ।

तर अहिले परमेश्वरले उनलाई स्वतन्त्र गर्दै हुनुहुन्थ्यो । लुकले थाहा पाए कि उनी तिमोथीसँग हिंडनुपर्दछ ।

त्यसपछिको सेवामा उनी तिमोथीकहाँ गएर यसरी माग गरे, “तपाईंले पाउनुभएको कुरा मैले पनि पाउनुपर्छ ।” तिनीहरूले करिब पन्ध्र मिनेट कुरा गरे र तिमोथीले लुकलाई आफू बचाइएको दिनदेखि नै उनी क्रूसमा चढेका, गाडिएका र बौरिउठेका व्यक्ति हुन् भनेर व्याख्या गरिदिए । तीन दिनपछि लुकलाई देखेर तिमोथीले कस्तो हालचाल छ भनेर सोध्दा लुकले जवाफ दिए, “डर हरायो ।”

शारीरिक आकांक्षादेखि शुद्धतातर्फ

पिटरको परिवर्तनको लागि विवाहविच्छेद एउटा अवसर थियो । तर पनि उनको परिवर्तनले उनका सबै समस्याहरूमाथि विजय ल्याएन । ख्रीष्टियान हुनुभन्दा पहिले शारीरिक आकांक्षासँग उनको ठूलो समस्या थियो । परिपक्व ख्रीष्टियानको रूपमा पनि पिटरलाई शारीरिक आकांक्षाको समस्या थियो, प्रभुलाई खुसी पार्न चाहने उनको इच्छाको कारणले त्यसले उनलाई बाधा दियो ।

पिटर तीन वर्षपहिले ख्रीष्टियान भएका थिए, जब एक जना साथीले उनलाई बताए कि उनी ख्रीष्टियान भएको समयमा उनी क्रूसमा चढे, गाडिए र बौरिउठाइए । ती मित्रले उनलाई यही सत्यताहरूको बारेमा सिकाउने एउटा किताब पनि दिए ।

जसै पिटरले त्यो किताब पढे, पवित्र आत्माले उनलाई प्रकट गर्नुभयो कि उनी अरू सबै विश्वासीहरूसँग पहिले नै क्रूसमा चढाइएका, गाडिएका र बौरिउठाइएका रहेछन् । जसै उनले आफूलाई पापको लागि मरेको र परमेश्वरको लागि जिएको कुरामा विश्वास गर्न थाले, उनले शारीरिक आकांक्षाबाट विस्तारै छुटकारा पाएको अनुभव गर्न थाले ।

“म पक्का छु कि जुनसुकै खीष्टियान पनि जो खीष्टसँगको आफ्नो एकत्वमा जिउँछ, उसले शारीरिक आकांक्षाको समस्यामाथि विजय पाउँछ,” पिटरले साक्षी दिन्छन् ।

तितोपनबाट प्रेमतिर

जेम्सले प्रभुलाई प्रेम गरे र उनले आफ्नो जीवनमा परमेश्वरलाई महिमा पुग्ने कुराहरूमात्रै चाहे । तर पनि जब उनको नजिकका साथीहरू उनलाई होच्याएर व्यवहार गर्न सुरु गरे, उनले तितोपनको समस्यालाई विकास गर्दै प्रतिउत्तर दिए ।

तितोपनले उनलाई दोष र आत्मिक हारको गहिरो अनुभवसँग छोट्टिदियो तर उनले गरेका कुनै कुराले पनि उनलाई यसमाथि विजय दिएन । जब जेम्सलाई खीष्टसँगको आफ्नो एकत्वको बारेमा थाहा भयो, उनले तुरुन्तै आफैँलाई तितोपनको लागि मरेको र परमेश्वर र उहाँको प्रेमको लागि जिएको कुरामा निश्चयता दिन थाले । तिनलाई छक्क र ज्यादै मुग्ध पार्ने किसिमले तितोपनको ठाउँ प्रेमले लिन थाल्यो । तिनको विजय प्रगतिशील र गम्भीर भएको छ ।

ईर्ष्याबाट वास्तातिर

फिलिप, एउटा पास्टरले चाहे कि प्रभुले तिनको जीवनबाट आफैँलाई महिमित पार्नुभएको होस् । तर जब उनले आफैँलाई आफ्ना साथीहरूलाई आफूलाई भन्दा फरक किसिमले प्रयोग गरेको देख्दा उनले आफूलाई खुसी हुनुको साटो दुःखी भएको पाए, त्यसले उनलाई बाधा दियो ।

त्यसपछि फिलिपले खीष्टसँगको आफ्नो एकत्वको बारेमा सिके । उनले परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन सुरु गरे कि उनी ईर्ष्याको लागि मृत र परमेश्वर र उहाँको प्रेमको लागि जीवित भएका थिए । बिस्तारैबिस्तारै प्रभुले ईर्ष्याको ठाउँमा प्रेम हालिदिनुभयो । अहिले उनी आफ्ना साथीहरूको

सेवाकार्यमा गम्भीर चासो र वास्ता राख्दछन् । अनि खुसी हुन्छन्, जब उनले प्रभुले आफ्ना साथीहरूलाई सेवामा प्रयोग गरेको सुन्दछन् ।

स्वार्थबाट दयातिर

थोमसलाई सानो उमेरदेखि नै पैसा कमाउन र यसलाई बचाउन सिकाइएको थियो । उनले त्यो शिक्षाको राम्रो प्रतिउत्तर दिए र आफूले सुनेको कुरा पूरा गर्न उनी धेरै सफल भए ।

प्रभुले थोमसलाई बचाउनुभयो । केही वर्षपछि, उनी ख्रीष्टियान भए, उनले ख्रीष्टसँग मृत्यु, गाडिने काम र पुनरुत्थानमा आफ्नो एकत्वको बारेमा सुने । उनी त्यो एकतवमा जिउन सुरु गरे । त्यसको परिणाम स्वरूप उनले आफ्नो जीवनमा परिवर्तनको अनुभव गरे ।

ती परिवर्तनहरूमध्ये एउटाचाहिँ जीवनभरि हट्न नसक्ने लोभबाट दयाको ठूलो आत्मा आएको शक्तिशाली छुटकारा हो ।

अहिले थोमसले प्रभुको काममा धेरै पैसा लगानी गर्दछन् । उनी आफैँ पनि आर्थिक रूपमा खाँचो परेका मानिसहरूलाई मद्दत गर्न सहभागी भएका छन् ।

शङ्काबाट भरोसातिर

डोरकासले ख्रीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा तेह्र वर्षको उमेरमा विश्वास गरिन् र प्रभुसँगको हिंडाइबाट उनी कहिलै पनि यताउता गइन् । उनले प्रभुलाई प्रेम गरिन् र उहाँलाई आदर गर्ने चाहना गरिन् । तर पनि उनलाई थाहा थियो कि राज्यमा केही देखिने खतराहरू थिए र ती खतराहरू लिन उनमा विश्वास थिएन ।

प्रभुले उनलाई ख्रीष्टसँगको उनको एकत्वको बारेमा सिकाउन उनकी एउटी साथीलाई पठाउनुभयो । उनले ती कुराहरूमा आफ्नो जीवन जिउन सुरु गरिन् । अहिले उनले

आफैलाई हरेक दिन पापको लागि मरेको र परमेश्वरको लागि जिएको विचार गर्दछिन्, ख्रीष्टसँगको एकत्वको कारणले ।

त्यसको परिणाम स्वरूप डोरकासले पहिले डर लाग्ने जोखिमहरू अहिले उठाइरहेकी छिन् । उनले पत्ता लगाइन् कि परमेश्वर कहिलै पनि असफल हुनुहुन्न । जति धेरै प्रभुले विजयहरू पठाउनुहुन्छ, त्यति धेरै उनलाई जोखिम उठाउने विश्वास हुन्छ । उनको जीवनलाई विजयको महिमित आयाममा लगिएको छ ।

निरासाबाट आनन्दतिर

मेरीलाई निराशाले यति सताएको थियो कि उनलाई अर्को दिनको बारेमा विचार गर्न पनि घृणा लाग्दथ्यो । उनलाई थिच्ने निराशाचाहिँ स्व-दया, आफैलाई धेरै तल्लो गरी हेर्ने विचार र अरूहरूसँग मिल्न नसक्ने अयोग्यताको कारणले भएको थियो । एक रात उनी एउटा मण्डलीमा गइन्, जहाँ पास्टरले बताए कि ख्रीष्टयानको रूपमा उनी पहिले नै क्रूसमा चढेकी व्यक्ति हुन् । यो नयाँ विचारले उनलाई आकर्षित गर्‍यो ।

अर्को सेवामा उनले पास्टरलाई क्रूसमा चढेको व्यक्ति हुनु भन्ने विषयमा अझ धेरै जान्ने उनको चाहनाको बारेमा बताइन् । पास्टर र जवान जोडीले करिब तीस मिनेट मेरीसँग बिताए र उनलाई तिनी क्रूसमा चढेकी, गाडिएकी र बौरिउठेकी व्यक्ति हुन् भनेर निश्चित गराए । तिनीहरूले उनलाई देखाए कि कसरी उनले क्रूसीकरण, गाडिने काम र पुनरुत्थानको अनुभव गर्न सकिन्छन् ।

परमेश्वरका आत्माले उनले सुनेका कुराहरू बुझ्नु उनलाई सक्षम बनाउनुभयो र त्यही रात नै उनले ख्रीष्टसँग उनको एकत्वको महसुस गर्न थालिन् । “परिवर्तन तुरुन्तै भयो,” उनी अहिले बताउँछिन् । उनको अर्थ यो होइन कि उनी सिद्ध बनिन् । तर उनले भन्न चाहेको कुराचाहिँ यो

थियो कि परिवर्तनको प्रक्रिया त्यही रात सुरु भयो । अहिले उनी आनन्दित र कर्मठ ठिटी हुन् ।

योभन्दा अगाडि उनले यसरी भनिन्, “मैले थाहा भएका आफूलाई सुधार्न सक्ने सबै उपायहरू गर्ने प्रयास गर्ने तर ती सबै कुरा मलाई मेरो समस्याबाट छुटकारा दिन असफल भए । म खीष्टसँग मेरो एकत्वको बारेमा सुन्न तयारी थिएँ र म पहिले नै क्रूसमा चढेको, गाडिएको र बौरिउठाइएको छु भनेर जान्न आतुर थिएँ ।”

सुसमाचार प्रचारमा असफलताबाट सफलतातिर

आफ्नो खीष्टको जीवनमा परिवर्तन भएपछि, तुरुन्तै जोसेफले आफूले भेटेका हरेकलाई साक्षी दिन थाले र व्यापारीको रूपमा उनले हरेक दिन धेरै मानिसहरूलाई भेट्नुपर्थ्यो, यसले उनलाई बाधा दियो, जब उनले महसुस गरे कि खीष्टलाई विश्वास गर्ने उनको आह्वानलाई कसैले पनि प्रतिउत्तर दिएको थिएन ।

उनको खीष्टसँगको एकत्वको बारेमा सिकिसकेपछि, उनले पत्ता लगाए कि खीष्टले उनीद्वारा साक्षी दिनुहुन्छ । तुरुन्तै तिनले आफ्नो मृत्यु, गडाइ र पुनरुत्थानमा विश्वास गर्न थाले । प्रभुले तिनीद्वारा साक्षी दिन थाल्नुभयो । अहिले जोसेफले धेरै व्यक्तिहरू खीष्टमा आएको देख्छन् ।

यी साक्षीहरू त्यस्ता मानिसहरूका हुन्, जसले प्रभुलाई प्रेम गर्दछन्, खीष्टसँगको आफ्नो एकत्वको समझमा आउँछन् र त्यो एकत्वमा जिउने प्रयास गर्दछन् । जीवनका अरू क्षेत्रहरूमा सफलता पाएका थुप्रै साक्षीहरू हामीले बताउन सक्छौं ।

यो सम्भव छ कि तपाईंको सबैभन्दा ठूलो आत्मिक समस्यालाई यी साक्षीमा सम्बोधन गरिएको छैन । तपाईंको लागि उत्तरचाहिँ यो हो कि तपाईं पनि यहाँ साक्षी दिइएका मानिसहरूजस्तै हुनुहुन्छ । यो मृत्यु, गाडिने काम र

पुनरुत्थानको समझ र जियाइ हो । तपाईंले ख्रीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेको समयदेखि नै यो तपाईंको हो ।

नयाँ प्रकाशलाई प्रतिउत्तर दिने चाहनासहित तलका पृष्ठहरूको प्रार्थनासहितको अध्ययनले तपाईंको ख्रीष्टसँगको सम्बन्धमा परिणाम ल्याउने छ, जुन कुरा तपाईंको हरेक हप्ताको हरेक दिनको जीवनमा सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण हुनेछ ।

भाग २ पवित्र शास्त्रीय शिक्षाहरू

“येशू मलाई गर्छन् प्यार
यो हो सब बाइबलको सार ।”

हामी विश्वास गर्दछौं कि येशूले हामीलाई माया गर्नुहुन्छ, किनभने बाइबलले हामीलाई उहाँले गर्नुहुन्छ, भनेर बताउँछ- हामीले प्रेम गर्न योग्य ठाने पनि नठाने पनि । आत्मिक कुराहरूमा बाइबलमात्र हाम्रो अधिकार हो र त्यसको परिणामस्वरूप हामीले कुनै पनि विषयमा हाम्रो आफ्नै विचार वा अनुभवलाई भन्दा यसको शिक्षालाई स्वीकार गर्दछौं ।

पवित्र शास्त्रमा विश्वासको त्यो गुणस्तरसहित भाग २ ले ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकत्वको बारेमा भएको आधारभूत सत्यताहरूलाई व्याख्या गर्दछ । यो सम्भव छ कि तपाईंको लागि यी सत्यताहरू नयाँ हुन सक्दछन् । तर पनि हामीले यी सत्यताहरू बुझ्नुपर्दछ, प्रभुले बनाउनुभएको जीवनमा गुणस्तर हामीले पाउने हो भने ।

केहीले भनेका छन् कि हामीले ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकत्वको बारेमा भएको नयाँ करारको शिक्षालाई बुझ्न सक्नुपहिले हामी परिपक्व ख्रीष्टियान हुनुपर्दछ । यो सत्य होइन । यो सत्य हो कि हामीलाई केही सत्यताहरू बुझ्न पवित्र आत्माको अन्तरज्ञान आवश्यक पर्दछ । तर त्यो अन्तरज्ञानद्वारा एउटा बालक पनि यी सत्यताहरूको ज्ञानमा आइपुग्दछ । विश्वासद्वारा तपाईंको हृदय प्रभुलाई खोल्नुहोस् र उहाँलाई भन्नुहोस् कि तपाईंले उहाँलाई येशू ख्रीष्टसँगको एकत्वको बारेमा भएको बाइबलीय शिक्षामा विश्वास गर्दै हुनुहुन्छ ।

तपाईंले याद गर्नुहुनेछ कि यो अध्यायमा थोरै खण्डहरूमात्रै उल्लेख गरिएका छन् । ख्रीष्टसँगको आफ्नो

एकत्वको बारेमा बुझेका र अनुभव गरेका धेरैहरूको साक्षीचाहिँ यस्तो छ, “अहिले मैले बाइबल पढ्दा सबैतिर यस्तो देख्दछु।”

अध्याय २

येशू “अन्तिम आदम” हुनुहुन्छ

मानव जातिमा हाम्रा प्रभुको कामको महानताहरूको सङ्केतचाहिँ यो हो कि पवित्र शास्त्रले उहाँलाई थुप्रै नामले देखाएको छ । उहाँ यस्तो हुनुहुन्छ— बाटो, सत्य जीवन, जीवनको रोटी, संसारको ज्योति र परमेश्वरका थुमा ।

१ कोरिन्थी १५:४५ मा पावलले उहाँलाई अन्तिम आदमको रूपमा वर्णन गरेभन्दा उहाँको केही नामहरू अझ धेरै अर्थपूर्ण छन् । दुःखदपूर्ण किसिमले इभाञ्जलिकल ख्रीष्टियान विश्वासले यो महत्त्वपूर्ण सत्यलाई बृहत् रूपमा नछोडिएको र पत्ता नलगाइएको अवस्थामा छोडेको छ ।

यो अझ दुःखलाग्दो महसुस हुन्छ कि हाम्रा प्रभुलाई हामीलाई अन्तिम आदमको रूपमा अनुभव नगरेसम्म हामीले प्रशस्तताको जीवन कहिलै पनि अनुभव गर्न सक्दैनौं । वास्तवमा हामीले उहाँलाई अन्तिम आदमको रूपमा अनुभव नगरेसम्म ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकत्वको अनुभव पूर्णरूपमा गर्न सक्दैनौं ।

यो किताबको छोटो अध्ययहरूमध्ये एउटा हो तर सम्पूर्ण पुस्तकमा यो महत्त्वपूर्ण अध्याय हो । यसलाई नजिकैबाट प्रार्थनासहित पढ्नुचाहिँ धेरै फाइदाजनक हुन्छ ।

जब हामीले यो अध्यायको सत्यतालाई बुझ्दछौं, ख्रीष्टसँग मृत्यु, गडाइ र बौरिउठाइमा हाम्रो एकत्वको बारेमा बुझ्न र अनुभव गर्न हामीलाई आवश्यक आधारभूत जग प्राप्त हुन्छ ।

पहिलो आदममा देखिएको कुरा

रोमी ५:१४ ले आदमलाई “ख्रीष्टको चित्र” को रूपमा वर्णन गर्दछ । उस्तै भएको त्यहाँ देखिन्छ । त्यसरी

आदम येशूजस्तै छन् । आदम यति धेरै येशूजस्तै छन् कि येशूलाई अन्तिम आदम भनिन्छ ।

हामीमध्ये धेरैले वर्षौंसम्म आदम र येशूको बीचमा ठूलो भिन्नता अनुभव गरेका छौं । आदमले संसारमा पाप र मृत्यु ल्याए, येशूले संसारमा धार्मिकता र जीवन ल्याउनुभयो । त्यसो हो भने कसरी आदम र येशू उस्तै हुनुहुन्छ ? उत्तरचाहिँ यस्तो छ : दुवै नै जातिका प्रमुख हुनुहुन्छ । *आदम प्राकृतिक जातिका प्रमुख हुन्, येशू आत्मिक जातिका प्रमुख हुनुहुन्छ ।*

तलको छलफलले कसरी आदमले प्राकृतिक जातिका प्रमुखको रूपमा उनको जातिमा जन्मने सबैलाई प्रभाव पारे भनेर देखाउँछ । उनको जातिमा जन्मने सबैलाई एउटा व्यक्ति आदमले प्रभाव पार्ने यो सत्य उहाँको जातिमा प्रवेश गर्ने सबैलाई येशू र उहाँको प्रभावको एउटा चित्र हो । हामीले यहाँ आदमको बारेमा सिकेको कुरा महत्त्वपूर्ण छ तर आदमको प्रधानताले येशू अझ महत्त्वपूर्ण हुनुहुन्छ भनेर देखाउँछ ।

आदमबाट हामीले हाम्रो जस्तो शरीर पायौं

पहिलो कोरिन्थीले येशूलाई अन्तिम आदमको नाम दिन्छ र यसले यसो पनि भन्दछ, “जसरी हामीले माटोका मानिसको रूप धारण गरेका छौं, त्यसरी नै स्वर्गका मानिसको रूप धारण गर्नेछौं” (पद ४९) ।

यो पद पुनरुत्थानको बारेमा सम्बन्धित छ र यसले हामीलाई सिकाउँछ कि हाम्रा प्रभु येशूको पुनर्जागमनमा हामीले उहाँको पुनरुत्थान भएको शरीरजस्तै शरीर प्राप्त गर्नेछौं । यो खण्डको भागमा हामीले ध्यान दिनुपर्दछ कि अहिले हामीसँग परमप्रभुले सृष्टिको समयमा आदमलाई दिनुभएको जस्तो शरीर छ । सामान्य जन्म भएका सबैको सामान्य शरीरका अङ्गहरू छन्, जस्तै: दुई वटा आँखा, दुई वटा कान, दास वटा हातका औंला र दस वटा खुट्टाका औंला

। यो यस्तो छ, किनभने आदमलाई सृष्टि गर्ने समयमा परमेश्वरले उनलाई दुई वटा आँखा, दुई वटा कान, हातमा दस वटा औंला र खुट्टामा दस वटा औंला राखेर बनाउनुभयो ।

आदमबाट हामीले हाम्रो जस्तो पापको समस्या प्राप्त गर्छौं

हाम्रो मानवीय जातिको प्रमुखको रूपमा आदमबाट हामीले पाएको दोस्रो कुरा चाहिँ रोमी ५:१२ मा देखाइएको छ । पावले लेख्दछन्, “एउटा मानिसद्वारा पापले संसारमा प्रवेश गर्‍यो... ।” त्यही अध्यायमा नै पावले घोषण गर्दछन्, “एउटा मानिसको अनाज्ञाकारिताले धेरै जना पापी बने ...” (पद १९) । यो आवश्यक छ, कि हामीले यो पापको समस्याको स्वभाव बुझ्नुपर्दछ, तर यहाँनेर हाम्रो उद्देश्य चाहिँ जब आदमले गलत रूखबाट खाए, उनले पापको समस्या आफैँमाथि मात्र ल्याएनन् तर उनको जातिमा जन्मने हरेक व्यक्तिमा यो समस्या दिए भन्ने कुरा देखाउनु मात्रै हो— निश्चय नै येशूबाहेक ।

आदमबाट हामीले हाम्रो जस्तो मृत्युको समस्या प्राप्त गर्छौं

रोमी ५:१२-१४ ले देखाउँछ, कि आदमको कारणले नै हामी सबैले मृत्युको समस्याको सामना गर्नुपर्‍यो । हामी सबै जना मर्नुपर्दछ, एउटा व्यक्ति आदमको कारणले । जब आदमले गलत रूखबाट खाए, परमेश्वरले उनलाई र हव्वालाई अदनको बगैँचाबाट हटाउनुभयो कि उनीहरूले यो संसारमा अनन्तसम्म जिउन जीवनको रूखबाट नखाऊन् । आदम र हव्वामाथि आएको त्यो न्यायसँगै सम्पूर्ण मानव जातिमाथि नै शारीरिक मृत्युको न्याय आयो । येशू अगामी एक सय पचास वर्षसम्म फर्केर आउनुभएन भने हामीले चिनेका हरेक व्यक्ति हरेक व्यक्ति मर्नेछन् ।

यो यस्तो हुन्छ किनभने हामीहरू आदमका सन्तान हौं, जब हामी आदमको जातिमा जन्मिएका थियौं, हामी हाम्रो शरीरमा पापको बिउसहित जन्मिएका थियौं ।

आदम र उनको जातिको बारेमा गरिएको यो अध्ययनबाट हामीले यी सत्यताहरू स्थापित गर्‍यौं : जब हामी आदमको जातिमा जन्मियौं, आदमको लागि जे कुरा सत्य थियो, त्यो कुरा हाम्रो लागि पनि सत्य भयो । येशू अन्तिम आदम हुनुभएको कारणले र पहिलो आदममा चित्रित हुनुभएको कारणले हामीले त्योभन्दा धेरै महत्त्वपूर्ण सत्यता स्थापित गरेका छौं र त्यो सत्यता यस्तो छ : *जब हामी येशूको जातिमा प्रवेश गर्दछौं, उहाँको लागि सत्य हुने कुरा हाम्रो लागि पनि सत्य हुन्छन् ।*

जब हामीले येशू अन्तिम आदम भन्ने धारणालाई बुझ्दछौं, अब हामीले उहाँको जातिमा प्रवेश गर्दा हाम्रो लागि सत्य ठहरिने कुराहरू बुझ्न तयारी छौं ।

अचम्मको पुस्तैनी कुरा दिने व्यक्ति

हामी येशूको जातिमा प्रवेश गर्दा हाम्रो लागि सत्य हुने कुराहरू नयाँ करारका थुप्रै खण्डहरूले स्थापित गरिसकेका छन् । तर ती कुराहरू रोमी ६:३-५ मा अभ्र प्रष्ट गरी स्थापित गरिएका छन् । यो खण्डमा यसरी लेखिएको छ : *“के तिमीहरू जान्दैनौ हामी सबै, जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिस्मा लियौं, उहाँकै मृत्युमा बप्तिस्मा लिएका थियौं ? यसकारण बप्तिस्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियौं, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं । उहाँको मृत्युमा हामी उहाँसँग एउटै भएका छौं भने उहाँको पुनरुत्थानमा पनि निश्चय नै हामी उहाँसँगै एक हुनेछौं ।”*

हाम्रो समझमा यी छोटो भनाइहरू सधैंको लागि राख्नु ख्रीष्टसँगको हाम्रो एकत्वको सत्यतालाई बुझ्न र अरूलाई सिकाउन धेरै सहयोगी हुन्छन् ।

अध्याय ३ मा पहिलो आदम र हामी सबैलाई उनले निषेध गरिएको फल खाएर कस्तो पापी बनाए भनेर बुझ्न अझ अगाडि गरिएको छलफल छ ।

अध्याय ४ ती सबै कुरा हाम्रा हुन् भनेर गरिएको वर्णनमा सुरु हुन्छ, किनभने हामी विश्वासीहरू पहिले नै क्रूसमा चढाइएका, गाडिएका र बौरिउठाइएका छौं ।

अध्याय ३

पापलाई बुझ्नु

“मलाई सधैं थाहा थियो कि मसँग पापको समस्या छ, र यसलाई यस्ता सामान्य शब्दावलीहरूले वर्णन गरिएको पनि मैले सुनेको छु- घमण्ड, स्वार्थ । तर अहिले म यो अभूत प्रष्ट गरी बुझ्दछु ।”

यो वक्ताले भखरै उनेको पापको स्वभावको परिभाषा सुनेका र स्वीकार गरेका थिए- जुन कुरा यो अध्यायले छलफल गर्दछ । नयाँ परिभाषाले उनले प्राप्त गरेको ज्ञान, उनले यो साक्षी दिएको समयमा अनुभव गरेको पापमाथिको विजयको तथ्य थियो ।

हामीले अनन्त जीवन पाउने हो भने हामीले कूसीकरणमा, गाडिने काममा र पुनरुत्थानमा खीष्टसँगको हाम्रो एकत्व अनुभव गर्नुपर्दछ, हाम्रो पापको समस्याको ठीक पहिचान र समझसहित । यो अध्याय त्यो पहिचान र समझ दिनलाई लेखिएको हो ।

हाम्रो पापको समस्याको पहिचान

हाम्रा आत्मिक असफलताहरू दुःखदायी र प्राय निराश पार्ने किसिमका छन् । यी कुराहरूले हामीलाई हामी यो संसारमा पाप स्वाभाव लिएर आएका थियौं र अहिले पनि हामीसँग त्यही कुरा छ, भनेर बुझ्न बाध्य पार्दछ । हामीले हाम्रो पापको समस्यालाई नमानेसम्म, पहिचान नगरेसम्म र नबुझेसम्म हामीले हाम्रो बाँकी जीवन कुनै पापलाई सामाना गर्ने प्रयत्न गर्दै बिताउँछौं । तर हामीले त्यसको स्रोतलाई कहिलै पनि चिन्दैनौं ।

नयाँ करारले हाम्रो पापको समस्यालाई व्यक्त गर्न तीन वटा शब्दावलीको प्रयोग गरेको छ : पाप, पुरानो मानिस र शरीर । उत्पत्तिको दोस्रो र तेस्रो अध्यायमा पुरानो करारले चौथो शब्दावलीको प्रयोग गरेको छ, “असल र खराबको ज्ञान” ।

असल र खराबको ज्ञानको रूपमा हाम्रो पापी स्वभाव देखिएको उत्पत्तिको खण्डको अध्ययनसँगै हामी हाम्रो परिभाषाको खोजीलाई सुरु गर्दछौं । उत्पत्ति २:९ ती धेरैमध्ये एउटा हो । त्यहाँ यसरी लेखिएको छ :

अनि हेर्नमा राम्रो र खानामा असल फल भएको हरेक किसिमको रूख परमप्रभु परमेश्वरले भूमिबाट उमानुभयो । उहाँले बगैँचाको बीचमा जीवनको रूख र असल र खराबको ज्ञान दिने रूख पनि लगाउनुभयो ।

आदमले आफैँलाई र हामीलाई पनि प्रभाव पारेको असल र खराबको ज्ञान यो थियो भन्ने शङ्काभन्दा पनि परको कुरा यो पदले देखाउँछ । आदम र हब्बालाई अदनको बगैँचाबाट निकालिएको कारणलाई विशेषगरी ध्यान दिनुहोस् । तिनीहरू असल र खराब कुरा जान्ने विषयमा परमेश्वरजस्तै थिएनन् (उत्पत्ति ३:२२) ।

असल र खराबको ज्ञानले आदमलाई खराब बनायो भन्नुको अर्थ के हो त ? हामी सबै नै असल र खराबको ज्ञानद्वारा गलत किसिमले प्रभावित भएका छौं भन्नुको अर्थ के हो ?

असल र खराब भन्ने शब्दको अध्ययनमा उत्तरको भाग भेटिन्छ । उत्पत्तिको पहिलो अध्यायमा प्रयोग भएको हिब्रू असल शब्दको अनुवादजस्तै यो असल शब्द हो, जहाँ यसले ज्योति र घाँसजस्ता कुराहरूको वर्णन गर्दछ । त्यसो हो भने असल शब्दले नैतिक रूपमा असल कुरालाई मात्रै उल्लेख गर्दैन । यसले कसैको फाइदालाई पनि उल्लेख गर्दछ- यो असल भए पनि नभए पनि ।

खराब भनेर अनुवाद गरिएको यहाँको हिब्रू शब्द भजनसंग्रह २३:४ मा लेखिएको जस्तै शब्द हो- “म कुनै खतरादेखि डराउनेछैन ।” यसले बेफाइदा भएको कुरालाई बुझाउँछ- यसलाई नैतिक वा अनैतिक जे कुराको रूपमा देखिए पनि । यसरी आदमले हामीलाई प्रभाव पारेको पापको समस्या, जब उनले निषेध गरिएको रूखको फल खाए, यो

“हाम्रो फाइदा र बेफाइदाको लागि भएका कुराहरूको ज्ञान हो ।”

तपाईं त्यसको अर्थ के हो भन्ने विषयमा अकास्मात् र सायद गलत निर्णयमा आउनुपहिले यो कुराको बारेमा विचार गर्नुहोस् : के तपाईंले कहिलै महसुस गर्नुभएको छ कि सुरुमा आशिषजस्तो नदेखिने कुरा पछि आशिष् भएको छ ? अर्को शब्दमा तपाईंले यो बेफाइदा हो भनेर सोच्नुभयो । तर पछि यो फाइदाको कुरा बन्यो ।

हामीले त्यसलाई खराब भनिरहेको समयमा परमेश्वरले यसलाई असल अनुभव भनिरहनुभएको हुन सक्दछ । यसरी हाम्रो आफ्नै अनुभवहरूले प्रमाणित गर्दछ कि हामीहरू फाइदा वा बेफाइदाका लागि भएका कुराहरू बुझ्न परमेश्वर बराबर छैनौं । त्यसो हो भने असल र खराबको ज्ञान भनेको के हो त ? यसको उत्तर रोमीको पहिलो अध्यायमा भेटिन्छ । पद १८ देखि ३२ सम्म परमेश्वर प्रतिको मानवजातिको अस्वीकार र त्यसपछि, नैतिक र आत्मिक रूपमा फैलिरहेको खराब गन्धको डरलाग्दो कथा लेखिएको छ । यो पूर्ण अस्वीकार र त्यसपछि आएको गन्धको लागि एउटा कारण दिइएको छ, जुन चाहिँ यो हो कि तिनीहरूले “आफैलाई बुद्धिमानी छौं भन्ने दाबी गरे पनि तिनीहरू मूर्ख बने” (रोमी १:२२) ।

पावलले हाम्रो असल र खराबको विनाशकारी ज्ञानलाई हामी आफैँ बुद्धिमान छौं भनेर गरिने विश्वास हो भनेर भन्दछन् । यो पुस्तकमा हामीलाई यो विनाशकारी ज्ञानले प्रभाव पार्ने तरिकालाई हामीहरू घरिघरि हेर्नेछौं । हामीले यसलाई ठीक किसिमले व्यवहार गरेनौं भने यसले हामीमाथि डरलाग्दो शासकले जस्तै शासन गर्नेछ । त्यसकारण यो वाक्यांश “आसल खराबको ज्ञान” (वा आफैँमा पूर्ण, घमण्डी धारणा) हाम्रो घातक पाप स्वभावको उल्लेख हो ।

हामीले प्रायः यो धारणा अरूमा पत्ता लगाएका छौं । कतिमा चाहिँ यो तिनीहरूले चम्किलो सेतो कपडा लगाएको जस्तै हो । अरूमा यो यस्तो देखिँदैन । तर यो हामी सबैमा छ । आदमले आफैँलाई र हामी सबैलाई यसको खराब प्रभाव हालिदिए । हामी आदमको वंशमा भएको कारणले हाम्रो दुई वटा आँखा र हातमा दस वटा औंला भएको कुरामा निश्चित भएजस्तै हामीले उस्तै कारणको लागि सबै कुरा जानेको जस्तै विचार गर्ने धारणा छ ।

हाम्रो पाप स्वभावको घमण्ड

ध्यान दिनुहोस् । हामीहरू बुद्धिमान छौं भन्ने यो धारणा यो देखिएको व्यक्तिहरूमा मात्रै भएको र तिनीहरूमा मात्रै यसको काम देखिएको छैन । यो सबैतिर छ । यसलाई कुनै सीमाहरू थाहा छैन । यो सबै दिशातिर अधि बढ्छ, माथिबाट तल वा दायाँबाट बायाँतिर । यसले सबैतिर न्याय दिन्छ, र हरेकलाई निर्णय गर्दछ- परमप्रभुको बारेमा पनि । उदाहरणको लागि प्रभुको एउटा मण्डलीमा एउटाभन्दा बढी गम्भीर समस्याहरू विकास भएका छन् किनभने एउटा वा धेरै सदस्यहरूले आफ्नो विचार सही भएको दाबी गरे । आफूले सबै कुरा जानेको र यसको बारेमा घमण्ड गरेको कारणले विश्वासीहरूले र प्रभुको सेवामा काम गर्नेहरूले काम गर्ने प्रायः धेरैले दुःख र समस्याको सामना गरेका छन् ।

हाम्रो पापको समस्याको पुष्टीकरण

हाम्रो पापको समस्याको व्याख्या धर्मशास्त्रका अरू खण्डहरूद्वारा हाम्रो विचारको समस्या हो भनिएको छ । एफिसी ४:१७ मा पावलले नबचाइएकालाई “तिनीहरूका विचारको व्यर्थतामा” हिँड्ने भनी वर्णन गरेका छन् । चिरपरिचित रोमी १२:२ ले हामी “हाम्रो मनमा नयाँ भई” हामी परिवर्तित हुनेछौं भनी व्यक्त गर्छ । पुरानो करारको

एकदमै महत्त्वपूर्ण पद हितोपदेश २३:७ ले भन्दछ, “जस्तो उसको हृदयले सोच्छ, त्यस्तै उसले गर्छ” र “पश्चात्ताप” शब्दको लागि दुई ग्रीक शब्दहरू आउँछन्, जसको अर्थ “मनमा परिवर्तन हुनु” हो ।

नयाँ करार हाम्रो पापको समस्याको अभिव्यक्ति हो

हामीले अघि नै देखिसक्यौं कि हाम्रो पापको समस्या वर्णन गर्न नयाँ करारमा तीन वटा शब्दहरू छन् । हामीले ती बुझ्नुपर्दछ, र परिभाषित पनि गर्नुपर्दछ । तिनीहरू पाप, पुरानो मान्छे, र शरीर हो ।

“पाप” नयाँ करारमा हाम्रो पापको स्वभावलाई उल्लेख गर्न प्रयोग भएको छ, र “असल र खराबको ज्ञान” भनी यसलाई बुझ्नुपर्छ ।

“पुरानो मान्छे” भन्ने शब्दले व्यक्तिको प्रकारलाई उल्लेख गर्दछ, हामी आदमको वंशमा जन्मद्वारा बन्नु हो । हाम्रो पुरानो मान्छे, हामीमा भएको व्यवहारको परिणाम हो कि हामी बुद्धिमान छौं र सबै जान्दछौं ।

हाम्रो पापको समस्या उल्लेख गर्नलाई अर्को एक शब्द “शरीर” प्रयोग भएको छ । केही मानिसहरू “शरीर” र “पुरानो मान्छे” लाई एकदमै उस्तै अर्थ बनाउन चाहन्छन् । त्यो सही नजिकता होइन किनभने रोमी ६:६ ले हाम्रो पुरानो मान्छे, क्रूसमा टाँगियो भनी भन्दछ, गलाती ५:२४ ले शरीर र त्यसका लालसा र वासनासहित क्रूसमा टाँगिएको छन् भनी भन्दछ । त्यसपछि हामीले जान्नुपर्दछ कि *हाम्रो पुरानो मान्छे हाम्रो शरीर र त्यसका लालसा र वासनासहित हो* । शरीर र पुरानो मान्छेले ठीक उस्तै अर्थ नदिए पनि शरीर पुरानो मान्छेको मुख्य विशेषता हो । त्यसो हो भने हाम्रो शरीर के हो त ? हाम्रो शरीर हाम्रो व्यवहार हो र हामी सबै जान्दछौं भन्ने हाम्रो सोच, जुन आत्मविश्वासको गहिरो रूप हो । जब हामी “शरीरमा” जिउँछौं, हामी आफैमा विश्वास गर्छौं । यो सत्य हो कि कुनै किसिमले नयाँ करारमा प्रयोग

भएको शब्द “शरीर” ले हाम्रो विवेकमा भएको विश्वासको आधारमा आत्मविश्वास होइन भनी अर्थ दिँदछ । तर हाम्रो आधारभूत आत्मविश्वासको रूप हाम्रो असल र खराबको ज्ञान हो— हाम्रो व्यवहार कि हामी सबै जान्दछौं । त्यो अर्थमा शरीर र असल र खराबको ज्ञानले उस्तै अर्थ दिन्छ । रोमी ८:३ मा पावलले शरीरको परिभाषा आत्मविश्वास भनी स्पष्ट रूपले बताउँछन्: “पाप-स्वभावले दुर्बल परिएको हुनाले व्यवस्थाले जे गर्न सकेन... ।” यो घोषणाअनुसार व्यवस्था परमेश्वरको व्यवस्था र मानिसहरूको शरीरको बीचको सम्झौता हो । तीन पटक— प्रस्थान १९:८, २४:३ र २४:७ इस्राएलका मानिसहरूले भने कि प्रभुले भन्नुभएका सबै कुराहरू तिनीहरूले गर्छन् । कसैले यस्तो ठूलो आत्मविश्वासको रूप पाउन सक्दैन । त्यहाँ तिनीहरूका शरीर बोल्दै थियो ।

तर किन “शरीर” भन्ने शब्द ?

उत्पत्ति ३:७ मा लेखिएको छ कि आदम र हव्वामा निषेधित फल खानुको तत्काल असर यो थियो— “दुवैका आँखा खुले र नाङ्गै पो रहेछौं भनी तिनीहरूले थाहा पाए ।” कस्तो छक्क पार्ने भनाइ ! तिनीहरू पहिले अन्धा थिए भनी यसले अर्थ दिन सक्दैन किनभने पद ६ ले एकदमै स्पष्ट बताउँछ कि तिनीहरूले देख्न सक्थे ।

त्योभन्दा अगाडि तिनीहरूले आफ्नो नग्नतालाई थाहा पाउँदै अञ्जीरका पातहरू गाँसेर आफ्ना निम्ति वस्त्र बनाए (पद ७) । आदम र हव्वाका नग्नता निषेधित फल खानुअघि तिनीहरूका लागि कुनै समस्या थिएन । साथै तिनीहरूका नग्नता परमेश्वरको लागि समस्या भएको भए तिनीहरूको खाँचोको समयमा उहाँले तिनीहरूका लागि लुगा उपलब्ध गर्न सक्नुहुन्थ्यो ।

आदम र हव्वा अचानक तिनीहरूका शरीरमा केन्द्रित भए र सबै प्रमाणले देखाउँछ, कि यो तिनीहरूको जीवनमा असल र खराबको ज्ञानको प्रवेश कारण हो ।

त्यहाँ ठूलो प्रमाण छ कि सबै मानिसमा सबै स्थानमा शरीरमा केन्द्रित नै चरित्र चित्रण हुन्छ । तपाईं सहभागी हुनुभएको पछिल्लो प्रार्थना सभामा प्रार्थनाका आग्रहको प्राथमिक विषय के थियो ? यी प्रश्नहरूलाई उत्तर दिनु प्रमाण हो । हाम्रा शरीरहरूमा हामी केन्द्रित छौं ।

तर किन यो हामीमा र हाम्रा वरपर भएका हरेकमा सत्य छ ?

किनभने हामीसँग हाम्रा पाँच इन्द्रिय र दिमागको शक्ति छ, हामी निष्कर्षहरूमा पुग्न र छनौट लिनलाई सक्षम छौं । यी सक्षमताहरूले हामीलाई बुद्धिमान बनाएको देखाउँछ, ।

एकचोटि हाम्रो सोच्ने व्यवहार हामी सबै जान्दछौं, यसको निष्कर्षमा पुग्यो र यसले छनौट बनायो, हामी आफैमा यत्ति घमण्ड गर्छौं कि हामी अन्यलाई हाम्रो ठूलो विवेक देखाउन चाहन्छौं र यस्तो गर्नालाई हामीलाई हाम्रो शरीरको खाँचो पर्दछ ।

त्यसपछि हामी निष्कर्ष निकाल्न सक्छौं कि नयाँ करारले हाम्रो पाप-स्वभावलाई शरीर भनी उल्लेख गर्दछ, किनभने शरीर आत्मविश्वास हो र यसको एकदमै आधारभूत विशेषता हाम्रो व्यवहार हो कि हामी बुद्धिमान छौं, जुन हाम्रो शरीरबाट परिचालित हुन्छ ।

सामान्य कुरा जुन हरेक पदहरूमा छ— “पुरानो मान्छे,” “पाप,” “शरीर,” र “असल र खराबको ज्ञान”— सोचाइको व्यवहार हो हामी सबै जान्दछौं । धेरैजसो यो होशमा भएको कुरा होइन, तापनि यो हामी सबैमा छ ।

यसले केही गर्दैन । हाम्रो आत्मिक रोग “असल र खराबको ज्ञान,” वा “पाप,” वा “हाम्रो पुरानो मान्छे,” वा “शरीर” हो भनी जान्दछौं, यो समस्या हो, जुन हाम्रो

प्राकृतिक पिताद्वारा हाम्रो लागि सृष्टि गरिएको थियो, आदम—
जब उनकी पत्नीले गलत रूखबाट फल खानलाई जोड
गरिन् ।

जब आदमले हामीलाई सङ्क्रमित बनाए, हामी त्यहाँ
थिएनौं । जब उनले आफैँलाई सङ्क्रमित बनाए, उनले
हामीलाई सङ्क्रमित बनाए किनभने उनी प्राकृतिक वंशका
प्रमुख हुन् । पाप-स्वभाव जन्मको प्रक्रिया-धारणाद्वारा हामीमा
सन्धो ।

*यो अध्याय समाप्त गर्नुअघि यो भन्नु आवश्यक छ
कि परमेश्वरका सन्तानको लागि आफू बुद्धिमान भएको र
सबै कुरा जानेको धारणाको रूपमा तिनीहरूका पापका
समस्याका सत्य स्वभाव बुझ्ने खाँचोलाई कम ठान्नु असम्भव
छ ।*

हामीमध्ये, जसले परमेश्वरसँग कसरी हिँड्ने भनी
अरूलाई सिकाउँछौं, तिनीहरूलाई जानकारी दिनलाई
विश्वासयोग्य हुनुपर्छ कि तिनीहरू पापको समस्यासँग
व्यवहार गर्नुपर्छ, जुन विश्वासको व्यवहारभन्दा कम छैन कि
हामी सबै बुद्धिमान छौं ।

अध्याय ४

ख्रीष्टमा क्रूसमा टाँगिएको- अब

हामीमध्ये केही सङ्गी विश्वासीहरूलाई दोषको बारेमा बताउँछौं कि तिनीहरूले “आफैलाई क्रूसमा चढाउने” खाँचो छ । ख्रीष्टियानद्वारा आफैलाई क्रूसीकरणमा कुनै कोसिस गर्नु असम्भव कुरा गर्ने कोसिस गर्नु हो- र अनावश्यक हो । त्यो गर्ने कोसिस हो, जुन अघि नै भइसक्यो ।

अध्याय २ ले यो तथ्य वर्णन गर्दछ कि जब हामी येशूको वंशमा प्रवेश गर्छौं, हामी क्रूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका थियौं । यो यस्तो हो किनभने हाम्रो प्रभु “अन्तिम आदम” भई क्रूसमा टाँगिनुभयो -आत्मिक वंशको शिर भएर ।

यद्यपि यो सत्य हो कि आत्मिक जन्मद्वारा हामी येशूको वंशमा प्रवेश गरेका थियौं, प्रेरित पावलले रोमी ६:३ मा, “बप्टिस्मा” द्वारा उहाँको वंशमा हामी प्रवेश गरेका छौं भनी व्याख्या गर्दै भन्दछन्, “के तिमीहरू जान्दैनौं हामी सबै, जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्टिस्मा लियौं, उहाँकै मृत्युमा बप्टिस्मा लिएका थियौं ?

पावल पानीको बप्टिस्मालाई उल्लेख गर्दै नन्, तर पवित्र आत्माको कामलाई । पावल लेख्छन्:

किनकि जस्तो शरीर एक छ र त्यसका धेरै अङ्गहरू हुन्छन् र शरीरका सम्पूर्ण अङ्गहरू धेरै भए तापनि शरीरचाहिँ एउटै हुन्छ, ख्रीष्ट पनि त्यस्तै हुनुहुन्छ किनकि एउटै पवित्र आत्माद्वारा हामी सबैले एउटै शरीरमा बप्टिस्मा पाएका छौं (१ कोरिन्थी १२:१२-१३) ।

सम्पूर्ण पानीको बप्टिस्माको घटना-पानीभिन्न तल जाँदै र पानीबाट माथि उठ्दै-मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँग एकत्वमा राखिँदै गरेको सुन्दर दृश्य हो ।

यो अध्याय र अर्कोमा हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको महत्त्व र अर्थको खोजी गर्नेछौं । यहाँ हाम्रो कूसीकरणमा ध्यान दिनुहोस् ।

हाम्रो पुरानो मान्छे कूसमा टाँगिएको छ

नयाँ करारले हाम्रो कूसीकरणको बारेमा चारवटा भिन्नै कुराहरू हामीलाई बताउँछ । तीमध्ये एउटा हाम्रो पुरानो मान्छे कूसमा टाँगिएको हो । रोमी ६:६ मा पावल लेख्छन्, “हामी जान्दछौं कि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व उहाँसँग कूसमा टाँगियो ।”

अध्याय ३ मा हाम्रो “पुरानो मान्छे” लाई सोचाइको व्यवहार वा हामी सबै थोक जान्दछौं साथै हामीमा उत्पन्न भएका ती सबै व्यवहार भनी हामीले परिभाषित गरेका थियौं । गलाती ५:२४ को वचनमा त्यसको वासना र लालसासहित हाम्रो पुरानो मान्छे शरीर हो । यद्यपि अर्कै तरिकाले घोषित हाम्रो पुरानो मान्छे व्यक्तिको प्रकार हो; पहिलो आदमको वंशमा हाम्रो जन्मको परिणामभैँ हामी बन्छौं ।

मिनेटको कुरामा, पुरानो मान्छेको बारेमा हाम्रो बुझाइलाई धेरै बढाउन हामी सक्षम हुन्छौं ।

यो दृश्यलाई कल्पना गर्नुहोस् । तपाईंका केही साथीहरूको उपस्थितिमा तपाईं र साथी छलफल गर्दै हुनुहुन्छ । तपाईं दुवै विश्वास गर्नुहुन्छ (तपाईंको हृदयमा) कि तपाईं परमेश्वरभन्दा बुद्धिमान हुनुहुन्छ । समयमा छलफल बहसमा परिणत हुन्छ । तपाईंका सबै निरीक्षण गरिरहेका साथीहरूले अचानक तपाईं गलत हुनुहुन्छ र तपाईंको प्रतिपक्षी सही छ भन्छन् भने तपाईंका भित्री विचारहरू र भावनाहरू कस्तो हुन सक्छ ? रिस ? घमण्ड ? रोष ? प्रतिस्पर्धाको आत्मा ? दबाव ? ईर्ष्या ? डर ? लोलुपता ? घृणा ? **paranoia** ? बदलाको लागि इच्छा ? आलोचना ? विरक्ति ? आत्म-दुःख ?

धेरैले भन्छन् कि यस्ता अवस्थाहरूमा यीमध्ये केही तिनीहरूका विचारहरू र भावनाहरू हुन सक्छन् ।

साथै, तपाईंको प्रतिपक्षीका भित्री विचारहरू र भावनाहरू के हुन सक्छन् ? अहङ्कार ? अनादर ?

धेरै पूर्ण व्याख्या हाम्रो पुरानो मान्छेको बारेमा कल्पनाको यो अभ्यासले हामीलाई दिन्छ । ऊ विचारको व्यवहार हो, हामी त्यो सबै जान्दछौं साथै सबै थोकहरू उल्लेख गरिएका— र धेरै ।

किनभने हाम्रो पुरानो मान्छे “त्यसको वासना र लालसासहित शरीर” हो, हामी गलत रूपले नसोचौं कि हाम्रो पुरानो मान्छे कूसमा टाँगिएको छ तर हाम्रो शरीर होइन । साथै थाहा पाउनुहोस् कि हाम्रो पुरानो मान्छेको कूसीकरण— त्यसको वासना र लालसासहित शरीर— हाम्रो पुरानो मान्छेको पूरा नाशको अर्थ होइन ! त्यो सत्य थियो भने हामी ख्रीष्टियानसँग पापको समस्या हुँदैन, जोसँग हामीले सामना गर्नुपर्छ । साथै, ख्रीष्टियान अभिभावकहरूले पापको समस्या तिनीहरूका सन्तानमा सार्दैनन् । तापनि कूसीकरणले हाम्रो पुरानो मान्छेको पूरै नाशको अर्थ दिँदैन, यसको अर्थ उसलाई शक्तिहीन बनाउन सकिन्छ । परिणामस्वरूप ख्रीष्टसँग हाम्रो एकतामा जियाइद्वारा उसबाट बढ्दो स्वतन्त्रता हामीले पाउँछौं ।

पापको लागि मरेको

रोमी ६:२ र ६:११ ले हाम्रो कूसीकरणको बारेमा दोस्रो कुरा देखाउँछ । हामी पापको लागि मरेका छौं । पावल लेख्छन्:

अब हामी के भनौं ? के अनुग्रह प्रशस्त मात्रामा होस् भनेर हामी पापमा लागि रहौं त ? त्यसो नहोस् ! हामी जो पापको लेखि मर्यौं, त कसरी हामी त्यसैमा जिउनु ? (रोमी ६:१-२)

“मृत्यु” शब्द क्रियापद हो र शाब्दिक अर्थ “कसरी हामी, जो पापमा मरेका छौं” हो ।

रोमी ६:१० ले भन्दछ कि येशू “पापमा मर्नुभयो ।” त्यो हो, उहाँ पापको सङ्केतसँग मर्नुभयो । तुरुन्तै पछ्याउने पावलको भनाइ यो हो कि येशू पापमा मर्नुभयो, उनले हामी आफैलाई पापमा मरेको भनी विचार गर्न आज्ञा दिन्छन् । त्यो हो, हामी “पापमा मरेका छौं” भनी हामी विश्वास गर्छौं । “पापमा मरेका” को शाब्दिक अर्थ “पापसँगको सङ्केतसँग मरेकाहरू” हो । “पाप” फेरि हाम्रो व्यवहारलाई सङ्केत हो, हामी सबै कुरा जान्दछौं भन्ने हाम्रो सोच हो । जब हामी केही कुरामा मछौं, हामी त्योबाट छुट्टिन्छौं । जब हामी आफैलाई पापमा मरेका भनी विचार गर्छौं, हामी त्योबाट छुट्टिएका छौं भनी विचार गर्छौं । हामी त्योबाट छुट्टिएका छौं भनी विश्वास गर्छौं ।

संसारको लागि क्रूसमा टाँगिएको

हाम्रो क्रूसीकरणको तेस्रो विशेषता संसारको लागि क्रूसीकरण हो । पावलले गवाही दिन्छन्:

हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको क्रूसबाहेक अरू कुनै पनि कुरामाथि घमण्ड गर्ने कुरा मदेखि दुर रहोस्, जसद्वारा मचाहिँ संसारको लेखि र संसार मेरो लेखि भण्डचाइएको छ (गलाती ६:१४) ।

संसार ती सबै कुराले बनेको छ, जो आत्मामा हिँड्दैनन् । यसको अर्थ हो— शरीरका ख्रीष्टियानका साथै तिनीहरू पनि, जो संसारमा नबचाइएका मानिसहरू हुन् । तपाईंको जीवनमा भएका संसारका मानिसहरू यत्ति धेरै नजिकका हुन सक्छन्— सायद तपाईंको मण्डलीको “राम्रो” सदस्य पनि पर्न सक्छ ।

हामीले चिनेका “राम्रा” मानिसहरूमध्ये केहीले हाम्रो जीवनका केही क्षेत्रहरूमा प्रभुको इच्छाबाट टाढा डोच्याउन

सकछन् र त्यसकारण यो पनि सम्भव छ कि हामीले संसारका दर्शनलाई धेरै स्वीकार गरेका र हामीले थाहा पाएका भन्दा धेरै अभ्यास गरेका हुन सक्यौं ।

कूसबाट, संसार हाम्रो लागि कूसमा टाँगिएको छ । संसारका मानिसहरू हामीसँग अब मिल्न नचाहे पनि हामी व्याकुल हुनुहुँदैन । हामीले सम्बन्ध राख्नुपर्छ, त्यहाँ हाम्रो बारेमा केही छैन, जसले संसारका तिनीहरूलाई हाम्रो उपस्थितिमा प्रतिकुल बनाउँछ । लूका ६:२६ मा येशूले भन्नुभयो, “*धक्कार, तिमीलाई, जब सबै मानिसहरूले तिमीहरूको प्रशंसा गर्नेछन् ।*”

विश्वासमा त्यहाँ ठूलो विजय छ कि हामी संसारको लागि कूसमा टाँगिएका र संसार हाम्रो लागि कूसमा टाँगिएको छ ।

व्यवस्थाको लागि मरेका

प्रेरित पावलका अनुसार प्रभुका धेरै दासहरूको आत्मिक असफलता व्यवस्थाद्वारा जिउन कोसिस गर्नुको परिणाम हो । आनन्दको लागि धेरै कारणहरू छन्, त्यसपछि, जब हामी थाहा पाउँछौं कि हाम्रो कूसीकरणमा हामी व्यवस्थाद्वारा जिउनलाई मरेका छौं । व्यवस्थामा हाम्रो मृत्युको बारेमा सिकाउने चाबी रोमी ७:१-४ हो । रोमी ७:१-३ ले साधारण उदाहरण उल्लेख गर्दछ: महिलाको पति मर्छ भने उनी अर्को विवाह गर्न स्वतन्त्र हुन्छे । पावलको उदाहरणको प्रयोग धेरै सजिलो छैन । यहाँ उनको भनाइ छ:

यसरी मेरा भाइ हो, तिमीहरू पनि खीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थाको लेखि मरेका छौं, ताकि तिमीहरू अर्को मानिस अर्थात् मृत्युबाट जीवित हुनुभएका खीष्टसँग एक होओ र हामी परमेश्वरको निम्ति फल फलाऔं ।

पावलको उदाहरणको प्रयोगमा खीष्टियानचाहिँ पत्नी हो । दुई पतिहरू व्यवस्था र खीष्ट हुन् । मृत्युले पत्नीलाई

उनी आफैंबाट स्वतन्त्र गर्दछ । खीष्टको शरीरद्वारा हामी विश्वासीहरू व्यवस्थामा मरेका छौं । त्यो हो, खीष्टसँग हाम्रो कूसीकरणले व्यवस्थाको अधीनमा जिउनबाट हामीलाई स्वतन्त्रता दिन सम्भव छ । जब हामी त्यो स्वतन्त्रता अनुभव गर्छौं, हामी खीष्टसँग वैवाहिक सम्बन्धमा जिउन सक्छौं । यो एकताको परिणाम परमेश्वरमा फल हो ।

रोमी ८:३ द्वारा व्यवस्थाबाट हाम्रो स्वतन्त्रतामा धेरै प्रकाश दिइएको छ: “पाप स्वभावले दुर्बल पारिएको हुनाले व्यवस्थाले जे गर्न सकेन ।” यहाँ “व्यवस्था” द्वारा पावलको अर्थ “व्यवस्थासँग सम्बन्ध” हो । शरीरको कारण व्यवस्थासँगको सम्बन्ध कमजोर भयो । हाम्रो निष्कर्ष ! *व्यवस्थाको सम्बन्ध शरीरसँगको सम्बन्ध थियो ।*

कुनै व्यवस्थाको सम्बन्ध बाइबलका आज्ञाहरूसँग भएका वा हाम्रो आफ्नै बनाइएका नियमहरूसँग भए पनि हाम्रो शरीरसँगको सम्बन्ध हो । हाम्रो खीष्टियान जीवनको धारणा नियमहरू पूरा गर्नु हो भने हामी आफैंमा बोझ राख्छौं । हाम्रो व्यवहार, “म यो गर्नेछु” वा “म यो गर्नेछैन” हो ।

अर्को शब्दमा हामीले केही नियमहरू पालना गर्नेछौं भनेको समयमा हामीले शरीरलाई एकदमै महत्वपूर्ण कुरा भनी आफैंमा ल्याउँछौं र हामी अबै धेरै असफलता अनुभव गर्नेछौं ।

रोमी ७:२१ मा पावल व्यक्त गर्छन् कि हाम्रो असल छनोट पनि व्यवस्थामा जिउनु हो ।

व्यवस्थामा हाम्रो मृत्यु त्यसपछि हाम्रो आफ्नै ताकतमा बाइबलका आज्ञाहरू पालना गर्ने कोसिसबाट स्वतन्त्रता, मानिसले बनाएका नियमहरूबाट स्वतन्त्रता, येशूको लागि हाम्रो असल व्यवहारको एउटा व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रता र हाम्रो गर्नलाई छान्ने कार्यबाट पनि स्वतन्त्रता हो ।

व्यवस्थाको लागि हाम्रो मृत्यु शरीर र यसका सबै अत्यन्त दुःखपूर्ण योग्यताहरूबाट स्वतन्त्रता हो ।

अध्याय ५

खीष्टमा गाडिएको र पुनरुत्थान भएको- अब

पानीको बप्तिस्मा येशू खीष्टमा पवित्र आत्माद्वारा हाम्रो डुबाइको राम्रो दृश्य हो, जब विश्वासद्वारा हामी येशूलाई प्राप्त गर्छौं । यसले येशूको मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा हाम्रो डुबाइको दृश्य पनि देखाउँछ । यो अध्यायले धर्मशास्त्रको अध्ययनसँग हाम्रो दफन र पुनरुत्थानको बारेमा व्यवहार गर्दछ ।

गाडिएको- अब

रोमी ६:४ (क) ले भन्दछ, “त्यसकारण बप्तिस्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियौं ।”

जसै हाम्रो लागि खीष्टसँग हाम्रो कूसीकरणको धेरै अर्थ छ, त्यसै गरी खीष्टसँग हाम्रो दफनको पनि ।

हाम्रो कूसीकरणको महत्त्व

खीष्टमा हाम्रो दफन खीष्टसँग हाम्रो कूसीकरणभै वास्तविकता हो । यसको पनि धेरै ठूलो महत्त्व छ । जसै हाम्रो पुरानो मानिसलाई कूसीकरण गरियो, हामी पनि गाडियौं ।

हाम्रो दफनले हाम्रो पुरानो मानिसमाथि हाम्रो विजयलाई जोडिएको महत्त्व दिन्छ । उहाँ कूसमा टाँगिनुभयो र गाडिनुभयो । हाम्रो दफनको अर्थ ढोकामा दोस्रो ताला हो ।

हाम्रो पुनरुत्थानको लागि महत्त्व

हाम्रो दफनको लागि धर्मशास्त्रले केवल विशिष्ट कारण दिन्छ कि त्यो हाम्रो पुनरुत्थानको लागि तयारी हो । रोमी ६:४ मा लेखिएको छ:

यसकारण बपतिस्माद्वारा हामी उहाँसँग गाडियौं, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं ।

हामी गाडिन्छौं किनकि हामी जीवित उठाइन सक्छौं । त्यसकारण दफनको विषयमा भएको हाम्रो छलफलले हाम्रो पुनरुत्थानको अध्ययनको बारेमा परिचय दिन्छ ।

पुनरुत्थान- अब

रोमी ६:५ मा प्रेरित पावल लेख्छन्, “उहाँको मृत्युमा हामी उहाँसँग एक भएका छौं भने उहाँको पुनरुत्थानमा पनि निश्चय नै हामी एक हुनेछौं ।”

रोमी ६:४-६ को सन्देश यो हो कि विश्वासीहरूसँग जीवनको नयाँ चालमा हिँड्नलाई विशेषाधिकार र शक्ति छ किनभने तिनीहरू हाम्रा प्रभुभै पुनरुत्थान भएका छन् ।

हाम्रो पुनरुत्थान र मृत्यु येशूको मृत्यु र पुनरुत्थानजस्तै हो तर उहाँको भौतिक रूपमा थियो र हाम्रो आत्मिक हो ।

एफिसी २:४-६ मा पावलले हाम्रो आत्मिक पुनरुत्थानको बारेमा हामीलाई बुझाउन राम्रो बाटो दिन्छन् । उनले पुनरुत्थानको एउटा धारणा लिई र त्यसलाई तीन छुट्टै र स्पष्ट विचारहरूद्वारा त्यसो गर्छन् । उनी लेख्छन्:

तर परमेश्वर, जो कृपामा धनी हुनुहुन्छ, उहाँले आफ्नो महान् प्रेमद्वारा हामीलाई प्रेम गर्नुभयो, यसकारण पापमा हामी मरेका भए पनि उहाँले हामीलाई ख्रीष्टसँगै जीवित पार्नुभयो- अनुग्रहबाट नै तिमीहरूले उद्धार पाएका छौं ।

सबै विश्वासीहरूको आत्मिक पुनरुत्थान तीनमध्ये एक आयाम हो । हामी जीवित बनाइएका, उठाइएका र स्वर्गीय स्थानहरूमा बसाइएका छौं ।

उहाँको पुनरुत्थानको समयमा हाम्रो आफ्नै कल्पनाद्वारा हाम्रो पुनरुत्थानको महत्त्व राम्ररी बुझ्न सक्नेछौं । तपाईंको कल्पना गर्ने शक्तिशाली वरदानको प्रयोग किन अहिले नै उहाँको पुनरुत्थानको समयमा हाम्रो प्रभुको जीवन नभएको शरीरसँग चिहानमा आफैलाई देख्न गर्नुहुन्न ?

खीष्टसँग जीवित बनाइयो

एफिसी २:४-६ मा हाम्रो पुनरुत्थानको दोस्रो भाग छ कि हामी उहाँसँगै उठाइएका छौं । हाम्रो कल्पनामा हाम्रा प्रभुको चिहानमा हामी फर्कौं । हामी पहिले जीवन नभएका शरीरका चालहरू परमेश्वरको जीवन शरीरमा फर्केको सङ्केत गर्दै देख्छौं । अब हाम्रा प्रभुले चिहान छोड्नुभएको हामी देख्छौं । उहाँले मृत्युको स्थान छोड्नुभयो । यो वारेमा अझ धेरै प्रकाशमा हामी रोमी ६:४ मा फर्कनुपर्छ:

यसकारण बप्तिस्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियोँ, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा खीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं ।

“मृत्युबाट उठाइ” को शाब्दिक अनुवाद “मरेकाहरूबाट उठाइएको” हो । पावलले भनेका छैनन् कि उहाँ मृत्युबाट उठाइनुभयो । जब प्रभुको पुनरुत्थानमा हाम्रो बप्तिस्मा भयो, हामी मरेकाहरूबाट उठाइएका थियौं । हाम्रो अनुभवले यो तहको धर्मशास्त्रीय ज्ञान पुष्टि गर्दछ । तपाईंको किशोर अवस्थापछि तपाईं प्रभुमा आउनुभयो भने तपाईंले राम्ररी सम्झन सक्नुहुन्छ कि तपाईं कसरी एक्कासि वा बिस्तारै तपाईंको नजिकका साथीहरूलाई फेर्नुहुन्छ । तपाईं नबचाइएकाबाट हटाइनुभयो—आत्मिक रूपमा मरेकाहरू—

तिनीहरूकहाँ, जो खीष्टमा जीवित छन् । त्यो समयबाट तपाईं हाम्रा प्रभुलाई नचिनेकाहरूसँग नजिकको सम्बन्ध राख्न असक्षम बन्नुहुन्छ ।

साथीहरूको यो परिवर्तनमा एक अपवाद हुन सक्छ । त्यहाँ यस्ता मानिसहरू पनि छन्, जसले मण्डलीको जीवनमा धेरै वर्षपछि तिनीहरूको नबचाइएको अवस्थाको बारेमा थाहा पाउँछन् । त्यसकारण तिनीहरूका नजिकका साथीहरू सबै सम्भवतः खीष्टियान हुन सक्छन् । नत्र यो भनाइले सत्यता बोक्दछ । तपाईं तर्क गर्न सक्नुहुन्छ, “म सानो बच्चाभै बचाइएको थिएँ र मरेकाहरूबाट जीवित भएको अवश्य थिइँनँ ।” तर तपाईं भइसक्नुभयो ! तपाईं सम्झनुहुन्न कि जब तपाईं किशोर अवस्थामा हुनुहुन्थ्यो र “मरेकाहरू” ले मरेकाहरूजस्तै व्यवहार गर्न थाले, तपाईंले तिनीहरूसँग भएको नजिकको सम्बन्ध तोड्नुपयो ? यो भयो ! केही वर्षहरूदेखि यसले अनुभवमा काम नगरे पनि जब तपाईं खीष्टियान बन्नुभयो, तपाईं मरेकाहरूको बीचबाट जीवित पारिनुभयो ।

खीष्टसँग स्वर्गीय स्थानहरूमा बस्नु

हाम्रा प्रभुको पुनरुत्थानको बारेमा तपाईंको कल्पना निरन्तर रहेको होस् । उहाँ जीवित बनिसकेपछिका साताहरूपछि जब उहाँ पिताको दाहिने हाततिर बस्नुभयो, हाम्रा प्रभुलाई हेर्नुहोस् । यो कल्पना गर्न गाह्रो छैन किनभने स्वर्गारोहणको अभिलेख प्रेरितको पुस्तकको पहिलो अध्यायमा छ । हामीले अब वास्तविकता जान्नुपर्छ कि हामी विश्वासीहरू उहाँसँग त्यहाँ बसेका छौं । हाम्रो परिवर्तनको अनुभवमा हामी मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा उहाँसँग एकतामा राखेको समयदेखि नै हामी त्यहाँ राखिएका छौं ।

खीष्टसँग हाम्रो एकताको यो सन्देशको भाग बुझ्नलाई धेरै गाह्रो देखिन्छ । एफिसीको पहिलो अध्यायमा

ख्रीष्टसँग हामी बसेको बारेमा सम्बोधन गरिएको ठूलो खण्ड छ । यो प्रार्थनामा व्यक्त गरिएको छ ।

पावलले प्रार्थना गर्छन् कि पाठकरूलाई आत्मिक अन्तर्दृष्टि दिइनेछ, र तिनीहरूले केही जान्न सक्नेछन् । उनका पाठकरूका लागि विश्वास गर्नेहरूका लागि उपलब्ध शक्तिको महान्ता लिन उनले प्रार्थना गर्दछन् । एफिसी १:१९-२० ले भन्दछ कि शक्ति तिनीहरूलाई उपलब्ध हुन्छ, जो विश्वासमा निरन्तर “उहाँको सर्वशक्तिमान शक्तिअनुसार काम गर्दै ख्रीष्टमा काममा ल्याइए ।”

पावल प्रार्थना गर्दैनन् कि कति शक्ति ख्रीष्टमा उपलब्ध छ, हामी जान्नेछौं । उनको प्रार्थना हो कि कति धेरै शक्ति परमेश्वरमा निर्भर रहेर निरन्तर जिउनेहरूलाई उपलब्ध हुन्छ, सो हामी जान्नेछौं ।

यो खण्डमा येशूको चर्चा गरिएको छ किनभने उहाँमा शक्तिका सबै विशेषताहरू प्रकट गरिएको छ, र जसले प्रभुमा निर्भर रहेर जीवन निरन्तर जिउँछ, तिनीहरूलाई यो शक्तिको नाप उपलब्ध छ । त्यसपछि यो खण्डले हामीलाई ख्रीष्टको शक्ति साँच्चै कस्तो छ भनी जानकारी दिन्छ:

जो उहाँले ख्रीष्टमा पूरा गर्नुभयो, जब उहाँले ख्रीष्टलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो अनि स्वर्गीय स्थानहरूमा आफ्नै दाहिने बाहुलीपट्टि बसाल्नुभयो । सबै शासन र अधिकार र शक्ति र राज्यमाथि र यस युगका मात्र होइन, तर आउने युगका पनि जति नाउँ छन्, ती सबैमाथि उहाँलाई राख्नुभयो र परमेश्वरले सबै कुरा उहाँका पाउमुनि राखिदिनुभयो र मण्डलीको निम्ति उहाँलाई नै सबै कुराको शिर बनाइदिनुभयो (एफिसी १:२०-२२) ।

किनभने सबै विश्वासीहरू ख्रीष्टसँग एक छन्, हामीले पुनरुत्थानको जीवन, उहाँसँग बसेको र अधिकारको अनुभव गर्न सक्छौं ।

अध्याय ६

तपाईंमा खीष्ट— अब

“खीष्ट ममा बास गर्नुहुन्छ,” धेरैको सक्रिय गवाही हो । अरूले गवाही दिन्छन्, “मैले येशूलाई मबाट जिउन अनुमति दिएको छु ।”

खीष्टसँग हाम्रो एकताको बाइबलीय लक्ष्यको छलफल पूर्ण हुन सक्दैन, जबसम्म कि खीष्ट “सबै विश्वासीहरूमा” हुनुहुन्छ भन्ने सत्य स्थापित हुँदैन ।

आधा शताब्दीभन्दा धेरैदेखि प्रचारकहरूले राम्रो ध्यान सत्यतालाई दिएका छन् कि येशू सबै “विश्वासीहरूमा” हुनुहुन्छ । तर पनि धेरैको खीष्ट तिनीहरूबाट जिउनुहुने बारेमा कम अनुभवहरू छन् किनभने तिनीहरू बुझ्दैनन् कि तिनीहरू “येशूमा” छन् । अहिलेसम्म तिनीहरूको अनुभव साँचा र फलदायी छन् । तिनीहरू सत्यतामा आनन्द मनाउँछन् कि खीष्ट तिनीहरूमा जिउनुहुन्छ ।

धर्मशास्त्रमा बताइएको

कुनै व्यक्तिले नयाँ करार पूर्णरूपले नपढे पनि ऊ यसको शिक्षाबाट चुक्न सक्दैन कि येशू विश्वासीहरूमा जिउनुहुन्छ । रोमी ८:९(ख) ले घोषणा गर्दछ, “अब कुनै मानिसमा खीष्टका आत्मा हुनुहुन्न भनेता त्यो उहाँको हुँदैहोइन ।” प्रसिद्ध गलाती २:२० ले भन्दछ, “खीष्ट ममा जिउनुहुन्छ ।” र त्यहाँ अरू खण्डहरूमा उही सत्य बढेको छ ।

धर्मशास्त्रअनुसार परमेश्वर पिता र परमेश्वर आत्मा विश्वासीहरूमा बास गर्नुहुन्छ वा बस्नु पनि हुन्छ ।

यूहन्ना १४:२३ मा येशूले भन्नुभयो, “जसले मलाई प्रेम गर्छ, त्यसले मेरो वचन पालना गर्नेछ, र मेरा पिताले त्यसलाई प्रेम गर्नुहुनेछ र हामी त्यसकहाँ आउनेछौं, त्यससँगै वास गर्नेछौं ।”

यूहन्ना १४:१६-१७ मा येशूले चेलाहरूलाई प्रतिज्ञा गर्नुभयो कि पवित्र आत्मा तिनीहरू “सँग” हुनुहुन्थ्यो- किनभने उहाँ येशूमा हुनुहुन्थ्यो- “तिनीहरूमा” हुनुहुन्छ । यो सबै प्रचारकहरू बीच साधारण रूपले स्वीकार गरिएको छ कि पेन्तिकोसको पवित्र आत्माको आगमनदेखि, जो ख्रीष्टको आत्मा हुनुहुन्छ, सबै “विश्वासीहरूमा” हुनुहुन्छ ।

अनुभव पक्का गरिएको

येशू हामीमा वास गर्नुहुन्छ भन्ने सत्यता व्यक्त गर्न हामीसँग केवल धर्मशास्त्रका खण्डहरूको प्रचुरता मात्र छैन, तर बहुसङ्ख्यकहरूको व्यक्तिगत अनुभवद्वारा बारम्बार पक्का गरिएको छ ।

एफिसी ४:३० जसले भन्दछ, “पवित्र आत्मालाई दुःखित नतुल्याओ,” र यसले प्रकट गर्दछ कि आत्मा विश्वासीहरूमा वास गर्नुहुन्छ ।

पापले पवित्र आत्मालाई दुःखित बनाउँछ । जब हाम्रो पापको कारण पवित्र आत्मा दुःखित बन्नुहुन्छ, उहाँको दुःख हाम्रो हृदयमाथि पोखिन्छ । परिणामस्वरूप हामीले अनुभव गरेको दुःखबाट ख्रीष्ट हामीमा हुनुहुन्छ-अब भन्ने महान् सत्यतालाई पापले छोप्छ । ती जसले दुःख अनुभव गर्दैनन्, तिनीहरूले पाप गर्दा तिनीहरू परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गरेका छन् कि छैनन् भनेर शङ्का गर्ने कारण छ ।

हिब्रू आठ अध्यायअनुसार परमेश्वरले उहाँको व्यवस्था हाम्रो मनमा राख्नुभएको छ र तिनीहरूलाई हाम्रो हृदयमा लेख्नुभएको छ । यो वास ख्रीष्टको सङ्केत हो, जसले जसै हामी हाम्रो जीवन जिउँछौं, पलपल “हो” वा “होइन” भन्दै हुनुहुन्छ ।

केवल हामी विश्वासीहरूसँग हामीले गर्नुहुन्छ र गर्नुहुन्छ भन्ने यी कुराहरूका लागि नरोकिने दिशा छ । यो

निरन्तर र प्रभावकारी प्रमाण हो कि खीष्ट हामीमा वास गर्नुहुन्छ ।

उहाँको आत्माबाट भरिएकाभैँ- उस्तै होइन

पावलको दोस्रो ठूलो प्रार्थना एफिसीहरूलाई उनको पत्रमा लेखेका थिए, उनी लेख्छन्:

यसकारण म पिताको सामने आफ्ना घुँडा टेक्छु, जसद्वारा स्वर्ग र पृथ्वीमा भएका हरेक परिवारको नाउ राखिएको छ । म प्रार्थना गर्छु कि उहाँका महिमाको सम्पत्तिअनुसारको शक्तिले उहाँका आत्माद्वारा भित्री मनुष्यत्वमा तिमीहरूलाई शक्तिशाली पारुन् र विश्वासद्वारा खीष्ट तिमीहरूका हृदयमा वास गरून् र प्रेममा जरा गाडिएका र दह्रिला भएर (एफिसी ३:१४-१७क) ।

येशू हामी “भित्र” “घरमा हुनु” हुनुहुन्छ । पावल यो शब्दावली एफिसी ५:१८ मा भएको उनको आज्ञामा आफ्नो अर्थ व्यक्त गर्न प्रयोग गर्छन् कि हामी पवित्र आत्माद्वारा निरन्तर रूपले भरिइरहन सक्छौं । उत्साहको रूपमा यो केही पूर्णरूपले हुनलाई कि प्रभु येशू हामी “भित्र” हुनुहुन्छ, हामीले कहिल्यै पनि सोच्नुहुन्न कि उहाँको उपस्थिति हामी “भित्र” नै हाम्रो खाँचो हो । उहाँ “घरमा हुनु” भैँ हामीभित्र हुनुपर्दछ । हामी निरन्तर रूपले पवित्र आत्माले भरिइरहनुपर्छ किनभने खीष्ट हामी “भित्र” हुनुहुन्छ, हाम्रो लागि उहाँको आत्माले भरिन सम्भव छ ।

हाम्रो लागि खीष्ट “भित्र” हुनु भनेको के हो भनेर बुझेपछि मात्रै हामी पवित्र आत्माले भरिन्छौं ।

भाग तीन

आधारभूत पहुँच

कल्पना गर्नुहोस् कि केवल सूर्यास्तको समयमा नदी पार गर्न र कनानलाई विजय सुरु गर्नुअघि तपाईं इस्राएली पुजाहारी भएर यर्दनवारि हिंड्दै हुनुहुन्छ ।

उत्तेजनाले तपाईं भरिनुहुन्छ ! केवल केही घण्टाहरूमा परमेश्वरले तपाईं र तपाईंका मानिसहरूको यो भूमिको आराम र प्रचुरता दिने युगौं पुरानो प्रतिज्ञा पूरा गर्नुहुनेछ । यो तपाईंको विशेषाधिकार तिनीहरूका बीच हुन जान्छ, जसले प्रतिज्ञाको परिपूर्णता पहिले अनुभव गरे । तापनि तपाईं पनि व्यग्र पनि हुनुहुन्छ, किनभने लडाइँ अवश्य नै आउँदै छ । तपाईं लडाइँको योजनाको बारेमा उत्सुक हुनुहुन्छ, जुन विजयको लागि प्रभुले दिनुहुनेछ । तिनीहरू जे भए पनि तपाईंले पछ्याउनुहुनेछ । थोरै मात्र तपाईंलाई थाहा छ कि उहाँको लडाइँको योजनामा तपाईंको पहिलो काम शत्रुलाई बोलाउनको लागि यरिहोवरिपरि भेडाको सिङ फुक्दै हिंड्ने हो । तपाईं खीष्टियान भएर वर्तमान अवस्था तपाईंले केवल कल्पना गरेको जस्तो सम्भव छ । तपाईं परमेश्वरको सन्तान हुनुहुन्छ । तपाईं प्रचुरता र आरामको भूमिमा प्रवेश गर्नुभएको छैन । तपाईंको व्यक्तिगत जीवनमा विजयको लागि तपाईंलाई परमेश्वरले दिनुभएको योजना थाहा छैन । तर तिनीहरू जे भए पनि तपाईंले त्यसलाई पछ्याउनुहुनेछ, जब प्रभुले त्यो प्रकट गर्नुहुनेछ ।

ती योजनाहरू प्रचुरता र आरामको जीवन पाउनको लागि दुई भागमा छन् र “विश्वासको सामिप्यता” र “छनौटको सामिप्यता” भन्ने निम्नानुसार अध्यायहरूमा सल्लाह दिन्छ ।

अध्याय ७

विश्वासको नजिक

विश्वासीहरू, जसले खीष्टसँग तिनीहरूको एकताको बारेमा कहिल्यै सुनेका छैनन्, क्रमशः तिनीहरूको कूसीकरण,

दफन र पुनरुत्थानका केही फाइदाहरू अनुभव गर्दछन् । खीष्टमा हाम्रो परिवर्तनको समयमा कसरी हामी नजिकका साथीहरूलाई ध्यान दिँदै परिवर्तन हुन सक्छौं, जुन हाम्रो पुनरुत्थानको एक विशेषता हो । यो एउटा उदाहरण हो ।

हामीले कहिल्यै गर्न सक्दैनौं, तापनि त्यो गर्नको लागि धर्मशास्त्रमा भएका आज्ञाहरूको पद्धतिलाई प्रयोग नगरेसम्म हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान पूर्णरूपले अनुभव गर्न सक्दैनौं ।

केवल जसै हामीले सिकाइ, विश्वास र छनोटद्वारा मुक्ति प्राप्त गरेका थियौं, त्यही ढङ्गले हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान पूर्णरूपले अनुभव गर्न सक्छौं ।

हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान अनुभव गर्नको लागि यो तीन भागको प्रणालीको बनोट रोमी ६:३-१३ मा मिल्दो तरिकामा छ । पद ३-९ मा प्रेरित पावलले हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानका बारेमा जानकारी दिन्छन्; पद ११ र ३ मा विश्वास गर्न हामीलाई आज्ञा दिन्छन्; पद १२-१३ मा छान्न आज्ञा हामीलाई दिन्छन् ।

यो अध्यायमा हामी विश्वासप्रति हाम्रो जिम्मेवारीमा केन्द्रित हुनेछौं कि हामी अघि नै क्रूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका छौं ।

विश्वासका आज्ञाहरू

त्यहाँ दुई विश्वासका आज्ञाहरू छन् । पहिलो पद १ मा छ । रोमी ६:१० मा उनको घोषणालाई पछ्याउँदै कि हाम्रा प्रभु पापमा मर्नुभएको र परमेश्वरमा जीवित हुनुभएको छ, पावल लेख्छन्, “त्यसै गरी तिमीहरूले पनि आफू-आफूलाई पापको लागि मरेका, तर खीष्ट येशूमा परमेश्वरको लागि जीवित भएका ठान्नुपर्छ, ” (रोमी ६:११) ।

यहाँ हाम्रो ध्यान “ठान्नुपर्छ” भन्ने शब्दमा हो, नयाँ करारका अन्य दुई खण्डले शब्दको प्रयोगमा यसको अर्थको

बारेमा हाम्रो बुझाइलाई सहायता गर्नेछ । लूका २२:३७ मा लेखिएको छ कि हाम्रा प्रभु “अपराधीहरूसँग गनिनु” भयो । रोमी ८:१८ मा पावल घोषणा गर्दछन्, “म विचार गर्दछु, कि हामीमा जुन महिमा प्रकट गरिनेछ, त्यससँग वर्तमान समयका कष्टहरू तुलना गर्न म योग्य छैनन् ।”

दुवै खण्डमा “ठान्नुपर्छ” भन्ने शब्दले “विश्वासको” विचारलाई सङ्केत गर्दछ । रोमी ६:११ मा त्यो सोचिएको छ । हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित भनी विश्वास गर्छौं ।

हाम्रो विश्वासअनुसार हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं, हामीले कहिल्यै पनि पाप गर्नेछैनौं र पापको पश्चात्ताप गर्नेछैनौं भन्ने परमेश्वरको प्रतिज्ञा होइन । हामी केवल विश्वास गर्छौं कि हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं ।

“ठान्नुपर्छ” रोमी ६:११ मा आज्ञा हो । हामीले विश्वास गर्नु जिम्मेवारी हो कि हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं, जसै हामी येशू ख्रीष्टको सुसमाचार पृथ्वीको पल्लो छेउसम्म पुऱ्याउँछौं ।

आश्चर्यजनक रूपले कोही, जो सुसमाचार प्रचार र मिसनहरूका बारेमा धेरै उत्साहित छन्, हामीले आफैँलाई पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित ठान्नुपर्छ भन्ने आज्ञा दिंदा हाँसो उठ्न सक्ने देखिन्छ । त्यस्तो परस्पर-विरोध असाधारण छ । यद्यपि हामीले आफैँलाई पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित भएको विश्वास गरेनौं भने हामी अनाज्ञाकारीतामा छौं ।

वास्तवमा हामीले आफैँलाई पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित भएको विश्वास गरेनौं भने हामी परमेश्वरको अधि अनाज्ञाकारी भएका छौं र हामीले सुसमाचार पृथ्वीको पल्लो छेउमा पुऱ्याउने छैनौं । त्योभन्दा अधि तिनीहरू, जसले यो आज्ञा पालना गर्दछन्, ठीक

समयमा सुसमाचार प्रचार र मिसनहरूमा धेरै प्रभावकारी हुन्छन् । यसको मुख्य उदाहरण प्रेरित पावल हुन् । विश्वासको दोस्रो आज्ञा १३ पदमा छ । पदको मध्य भागमा पावल लेख्छन्, “मृत्युबाट जीवनमा ल्याइएका जस्तै आफैँलाई परमेश्वरकहाँ दिइहाल ।” समग्र खण्डको प्रकाशमा पावल भन्दै छन् कि हामी सुम्पनलाई वा आफैँलाई परमेश्वरमा दिनलाई तिनीहरूभैँ छौं, जो क्रूसमा टाँगिए, गाडिए र पुनरुत्थान भए किनभने उनले पद ६ मा उल्लेख गरे कि हाम्रो पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगियो । यहाँ पावलको अर्थ यो हो कि विश्वासद्वारा हामी आफैँलाई परमेश्वरमा दिन्छौं, तिनीहरूभैँ, जसको पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगियो र गाडियो र तिनीहरूभैँ, जो मरेकाहरूबाट उठाइएका छन् ।

विश्वासको निरन्तरता

“ठान्नुपर्छ” लाई पावलको आज्ञा—त्यो हो “विश्वास”—आज्ञा यो हो कि हाम्रो भागमा निरन्तर काममा आवश्यक छ । हामी दिनको हरेक पल विश्वास गर्दछौं कि हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टबाट हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं र निरन्तर परमेश्वरमा आफैँलाई दिन्छौं, तिनीहरूभैँ मरेकाहरूबाट जीवित पारिएका छौं, हामी आज्ञाहरू हाम्रो क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा जिउनको लागि पालना गर्छौं ।

पावलले यहाँ केही प्रभाव दिन्छन् कि यो विचार वा विश्वास यी कुराहरू एक समय कामको लागि सत्य छन् । त्यो सोचाइअनुसार एक व्यक्तिले क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँग उसको एकताको छनौट, विश्वास र बुझाइको पल, पृथ्वीमा उसको बाँकी रहेको दिनहरू ऊ विजयमा जिउनेछ ।

यो सामिप्यता न त आत्मिक हो न त सहयोगी नै छ । रोमी ८:२ मा पावल लेख्छन्:

पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट मलाई जीवनका आत्माको व्यवस्थाले खीष्ट येशूमा मुक्त पारेको छ ।

पवित्र आत्मा सबै विश्वासीहरूका जीवनमा व्यवस्थाद्वारा क्रियाशील हुनुहुन्छ । यो व्यवस्था खीष्टसँग हाम्रो एकताबाट प्रचुर जीवन दिनलाई हो । त्यसकारण पवित्र आत्माले हरेक दिनको प्रत्येक भागमा हामीलाई सम्झाउनुहुनेछ कि हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं । जब उहाँले भद्र स्मरणपत्र दिनुहुन्छ, हामी सकारात्मक विश्वाससँगै प्रतिक्रिया दिन्छौं कि हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं ।

रोमी ६:१६ मा पावलले सिकाउँछन् कि हामीले बारम्बार गरेका कुराहरूमा दास बनिरहेका छौं । त्यसैले जब हामी बारम्बार विश्वास गर्छौं कि हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं, निश्चित समयमा हामी त्यो विश्वासको दास बन्नेछौं । उहाँको अनुग्रहमा जब हामी कसरी प्रचुर जीवन अनुभव गर्ने भनी पहिले थाहा पाउँछौं, प्रभुले धेरैजसो निरन्तर विजयका हप्ताहरूको अनुमति दिनुहुन्छ । जब हामी नयाँ करारमा भनिएको तरिका पछ्याउन सुरु गर्छौं, वृद्धि हुन्छ तर बिस्तारै ।

हाम्रो पहिलो बुझाइका कुराहरू र विजयको परिणाम पछ्याउँदै यो तरिकाले हाम्रो दिन अघि बढ्छ, जसले हाम्रो जीवनमा पछ्याउँछ । दिनको सुरुवातमा पवित्र आत्माले हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको बारेमा हामीलाई सम्झना दिलाउनुहुन्छ । हाम्रा लागि ती कुराहरू सत्य हो भनी स्वीकारद्वारा हामी प्रतिक्रिया दिन्छौं । त्यसपछि उहाँले ती भद्र स्मरणपत्रहरू दिनको सुरुदेखि अन्तसम्मै दिनुहुन्छ । पहिले हामी परमेश्वरको ज्ञान र खीष्टसँग हाम्रो एकताबिना हामी घण्टौं जान सक्थौं । तर पनि ठीक समयमा हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं भन्ने विश्वासको बानी विकास गर्नेछौं ।

विश्वासको सिद्धान्त

किनभने रोमी ६:११-१३ का पाँच आज्ञाहरूमा जियाइद्वारा खीष्टसँग हाम्रो एकत्व अनुभव गरेका छौं, हामी यी पदहरूमा हाम्रो विश्वासका सिद्धान्तहरू पत्ता लगाउन जानेछौं, जसले अनुभवतिर डोऱ्याउँछ । पद ११ र १३ मा भएको त्यो विश्वासको अभिव्यक्ति – पद ११ मा हामी आफैँलाई पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित “मान्न” (विश्वास गर्न) आज्ञा दिइएको छ । पद १३ मा हामी आफैँलाई परमेश्वरमा “मरेकाबाट जीवित” भई प्रस्तुत हुन बताइएको छ । यो खण्डको ठूलो सन्दर्भको कारण हामीले जान्नुपर्दछ कि जब हामी आफैँलाई परमेश्वरमा “मरेकाबाट जीवित” भनी प्रस्तुत गर्छौं, हामी आफैँलाई परमेश्वरमा हामी अघि नै क्रूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका छौं भनी विश्वास गर्दै प्रस्तुत हुन्छौं ।

हामी अघि नै क्रूसमा टाँगिएका छौं भनी विश्वास गर्छौं

हामी अघि नै क्रूसमा टाँगिएका भनी विश्वास गरेको अर्थ हामी पापमा मरेका भनी विश्वास गर्छौं; हाम्रो पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगियो, हामी संसारको लागि क्रूसमा टाँगियो र हामी व्यवस्थाको लागि क्रूसमा टाँगियो ।

यो देखाइएको छ कि हामी पापमा मरेका हुनु “पापको सङ्केतसँग मरेका” भनी अनुवाद गर्न सक्छौं; जसको अर्थ पापबाट अलग हो । यसको अर्थ हाम्रो पापको व्यवहारको दासतामा हामी अब छैनौं । हाम्रो पाप स्वभावको दासताबाट हाम्रो स्वतन्त्रताले सत्यतामा पनि व्यक्त गर्दछ कि हाम्रो पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगियो । हाम्रो शरीर र जीवनमा उत्पन्न भएका सबै क्रूसमा टाँगिएका छन् ।

यो सोचाइले हाम्रो पाप स्वभावमाथि दुई गुना विजय दिन्छ । हामी मरेको कुरा हाम्रो पाप स्वभावसँग सम्बन्धित छ र हाम्रो पाप स्वभाव क्रूसमा टाँगिएको छ ।

हामीले पाप गर्नुपर्नेछैन भन्ने विश्वास हाम्रो अधिकार हो, जसले हामीलाई दयायोग्य बनाउँछ । यसले हामीले पाप गर्नेछैनौं भन्ने विश्वासको बारेमा बताएको होइन । यसले हामीमा पाप छैन भनी विश्वासको बारेमा भन्दछ । तपाईं अब यो विश्वासको सिद्धान्तले काम गर्ने इच्छा राख्न सक्नुहुन्छ । केवल परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनुहोस् कि तपाईं फेरि कहिल्यै पनि तपाईंको स्वभावको प्रभुत्वको अधीनमा हुनुहुनेछैन कि तपाईं सबै थोक जान्नुहुन्छ, तपाईंले कहिल्यै पनि नडराउने वा डाह नगर्ने वा रिस नगर्ने वा तपाईंको पापको समस्या जे भए पनि जित्नुहुनेछ ।

हामी अघि नै गाडिएका छौं भनी विश्वास गर्छौं

किनकि हामी पापमा मरेका छौं । हाम्रो पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगिएकोले हाम्रो पाप स्वभाव र हामीमा भएका यसबाट उत्पन्न सबै कुराहरूमाथि दुई गुना विजय पाएका छौं । अब दफन ठानौं । हाम्रो पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगियो र गाडियो । यसको अर्थ हाम्रो शरीर र यसबाट उत्पन्न सबै कुराहरूमाथि तीन गुना विजय हो । यो पनि उल्लेख गरिएको छ कि हाम्रो दफन पुनरुत्थानको लागि तयारी हो ।

हामी अघि नै पुनरुत्थान भएका छौं भनी विश्वास गर्छौं

रोमी ६:११ मा हामीलाई विश्वास गर्न आज्ञा दिइएको छ कि जसरी येशू पापमा मर्नुभयो र परमेश्वरमा जीवित हुनुभयो, हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं भनी विश्वास गर्छौं । येशूको लागि परमेश्वरमा जीवित हुनुको अर्थ के हो ! यसको अर्थ उहाँ पिताको उपस्थितिमा हुनुहुन्थ्यो ।

त्यसैले हामी परमेश्वरमा जीवित छौं भन्ने विश्वासको अर्थ हुनुपर्छ कि आत्मिक रूपमा हामी पिताको उपस्थितिमा राखिएका छौं ।

रोमी ६:१३ ले भन्दछ, हामी आफैलाई परमेश्वरमा तिनीहरूभै मरेकाबाट जीवित भनी प्रस्तुत गर्नुपर्छ । त्यो हो, स्वर्गीय पिताको अघि हामीले आफैलाई तिनीहरूभै प्रस्तुत गर्छौं, जो मरेकाहरूबाट उठाइएका छन् । एफिसी २:४-७ का अनुसार यसका अर्थ तीन कुराहरू हुन् । यसको अर्थ पवित्र आत्मा हामीमा वास गर्न आउनुहुन्छ, हामी मरेकाहरूबाट उठाइएका छौं र हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा बसेका छौं । परमेश्वर हामीमा वास गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा हाम्रो लागि विश्वास गर्न गाह्रो कुरा होइन । हामीलाई वर्षौंदेखि यो बताइएको छ र हामी यसमा विश्वास गर्छौं ।

विश्वासीहरूका लागि परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट उठाउनुभयो भनी थाहा गर्न केही गाह्रो छैन । उहाँलाई थाहा छ ऊ नबचाइएकाहरूसँगको नजिकको मित्रतामा निश्चित छैन तर परमेश्वरका मानिसहरूसँग निश्चित छ ।

हामीलाई दिइएको आज्ञाको अभ्यासको सबैभन्दा गाह्रो विश्वासको अभिव्यक्ति यो हो कि खीष्टसँग स्वर्गीय स्थानहरूमा हामी बसेका छौं । यसको लागि कारण के हो ?

के यो गाह्रो छ किनभने हामी वर्षौंदेखि मण्डलीमा छौं, तर यो सत्यताको बारेमा कहिल्यै बताइएको छैन ?

के यो गाह्रो छ किनभने यस्तो अनुग्रही जीवन परमेश्वरको उपस्थितिमा हामी कोही पनि जिउन सक्ने कल्पना पनि गर्न सक्दैनौं ? के यो यस्तो हो किनभने हामी यस्तो आशिष् पाउन योग्यको छैनौं भनी हामी सोच्छौं ? हामीले दिमागमा राख्नुपर्छ कि हाम्रो मुक्तिका बारेमा भएका सबै थोकहरू परमेश्वरका वरदान हुन् । पापको दोषी भएको

वा सुसमाचार सुन्दै गरेको वा येशूमा तानिंदै आएको वा येशूमा हाम्रो जीवन दिएको विश्वासको हामी योग्य थिएनौं ।

हामी त्यो विश्वासको कदम लिऔं र परमेश्वरलाई धन्यवाद दिऔं कि हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा छौं ।

हाम्रो विश्वासका परिणामहरू

कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँग हाम्रो एकताको बारेमा अघिल्ला सबै छलफलहरूले तपाईंलाई सायद अचम्म पायो होला, “हामी अघि नै कूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका भए यो हाम्रो बारेमा सत्य हो भन्दै ती अनुभव गर्नको लागि हामीले किन विश्वास गर्नुपर्छ ?” यो प्रश्नको बारेमा धेरैले सम्बन्ध राखेका छन् र जसले पनि बुद्धिमान र बाइबलीय उत्तरको माग गर्दछ । उत्तर निम्नानुसार भनाइमा र यस्तो महत्त्वपूर्ण छ कि यसले सबै विश्वासीहरूलाई यो सम्झना गराउन फाइदा दिन्छ ।

ख्रीष्टियान जीवनमा हाम्रो बारेमा भएका कुराहरू सत्य हो कि हामीले तिनीहरू हाम्रो लागि सत्य हो भनेर अनुभव गर्नलाई नछानेसम्म हामीले त्यो अनुभव गर्नेछैनौं ।

यो आत्मिक व्यवस्थाको पूर्ण उदाहरण हाम्रो पापको क्षमा हो ।

के तपाईंले एक पटकभन्दा धेरै पापको कामको लागि पश्चात्ताप गर्नुभएको छ ? तपाईंले माग्नुभएको छ ! प्रभुसँगका प्रारम्भिक दिनहरूका हिँडाइमा सायद एउटा पापको कामलाई सयौं पटक स्वीकार गर्नुभयो होला । सबै ख्रीष्टियानहरूमा त्यस्ता अनावश्यक पश्चात्तापका दोषहरू छन् ।

तपाईंलाई कति बेला क्षमा दिइयो ? १ यूहन्ना १:९ अनुसार तपाईंले पश्चात्ताप गर्नुभएको पहिलो पटक नै क्षमा पाइसक्नुभयो । “हामीले हाम्रा पापहरू स्वीकार गर्नु भन्ने

उहाँ विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ र उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ ।”

तपाईंलाई क्षमा गरियो, तर तपाईं अभै स्वीकार गर्दै हुनुहुन्छ । किन ? तपाईंले क्षमा अनुभव गर्नुभएको छैन । तपाईंले क्षमा अनुभव गर्नुहुन्छ, जब तपाईंले धर्मशास्त्रका प्रतिज्ञाहरूमा विश्वास गर्नुहुन्छ । परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने विश्वासीले बाह्र वर्षपछि परमेश्वरले उनलाई क्षमा गरिसक्नुभयो भनी अनुभव गरे । उनले क्षमा पाइसकेपछि पनि बारम्बार पापको स्वीकार बाह्र वर्षसम्म गरि नै रहे । प्रार्थनाको बारेमा पनि यही नै सत्य हो । जबसम्म हामी उहाँको उपस्थितिमा छौं भनी विश्वास गर्दैनौं, हामीले सक्ने गरी प्रभुलाई अनुभव गर्न सक्दैनौं ।

सुद्धताको सत्य पनि उस्तै हो । ब्रम्हाण्डको न्यायाधिश भएर खीष्टमा हाम्रो परिवर्तनको समयमा हामी धर्मी भएका छौं भनी परमेश्वर घोषणा गर्नुहुन्छ । न्यायाधिश भएर हामी येशूभै धर्मी भएको भनी उहाँले सम्बन्ध देखाउने इच्छा गर्नुहुन्छ । यद्यपि हाम्रो सुद्धताको पक्षमा हामी उहाँसँग संगति गछौं, उहाँले हामीलाई लिनभएको कारणले मात्रै किनभने हामी येशूजस्तै धर्मी छौं भनी विश्वास गछौं ।

त्यही पद्धतिमा हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान अनुभव गर्नेछौं, केवल हामी विश्वास गछौं कि हामी अघि नै कूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका छौं ।

यो सम्भव छ कि हामीले वर्षौंदेखि कूसमा टाँगिएको, गाडिएको र पुनरुत्थान भएको विश्वास गरे पनि हाम्रो जीवन परिवर्तन भएको छैन । हाम्रो विश्वासको सिद्धान्तमा छनौटको विशेषता जोड्नुपर्छ, जुन हामी अध्याय ८ मा छलफल गर्नेछौं ।

अध्याय ८

छनौटको विशेषता

भरिपूर्ण जीवनको लागि तपाईंको जिन्दगीभरको खोजी यो अध्याय पढेर सकिनुअघि नै पूरा हुन्छ । तपाईंले अधिल्लो अध्यायसँग यात्रा गर्नुभएको छ र परमेश्वरले तपाईंको लागि राख्नुभएको सबै भोक र तिर्खा तपाईंमा छ भने तपाईं लगभग घरमा हुनुहुन्छ ।

जब हामी मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकत्व छान्छौं, विश्वास गछौं र बुभ्छौं, हामी परमेश्वरले हाम्रो लागि दिनुभएको प्रचुर जीवन अनुभव गर्न सुरु गछौं । यो अध्यायले देखाउँछ कि तपाईंले कसरी क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान छान्ने भन्ने बारेमा बाइबलले के शिक्षा दिन्छ ।

क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको जीवन छान्नको लागि बाइबलीय मार्गदर्शनले हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं भन्ने विश्वासको आज्ञा पछ्याउँछ । रोमी ६:१२-१३ मा हाम्रो क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा जिउने छनौटको लागि चार आज्ञाहरू पाउन सक्छौं । तिनीहरू हुन्:

तिमीहरूका मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न नदेओ ।

आफ्ना शरीरका अङ्गहरू दुष्टताका साधनको रूपमा समर्पण नगर... ।

मृत्युवाट जीवनमा ल्याइएका मानिसहरूजस्तै आफैलाई परमेश्वरमा दिइहाल ।

शरीरका अङ्गहरूलाई धार्मिकताका साधनजस्तै परमेश्वरकहाँ समर्पण गर ।

आफ्ना मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न नदेओ

“शरीरका अभिलाषाअनुसार चलनुपरोस् भनी तिमीहरूका मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न नदेओ,” (रोमी ६:१२) ।

“पाप” यहाँ हाम्रो स्वभावको सङ्केतमा दिइएको छ कि हामी सबै जान्दछौं । पावलले यस्तो आज्ञा दिए, जसले देखाउँछ कि हाम्रो स्वभाव हामी सबै जान्दछौं भन्नेले हाम्रो शरीरलाई निरन्तर नियन्त्रणमा राख्ने कोसिस गर्नेछ । निरन्तर रूपले हामी रक्षात्मक हुनुपर्दछ ।

हाम्रो मरणशील शरीरमा “पापलाई राज्य गर्न नदिने” छनौटको अभ्यासमा हाम्रो शक्ति बचाउमा छ । हाम्रो आफ्नै कारणहरूमा निरन्तर जिउन छान्ने होइन । जीवनको बारेमा हाम्रो सोच बुद्धिमानी रूपले र होशमा भएर त्याग्छौं । हामीले के गर्नुपर्छ वा अरूले के गर्छन् भन्ने निर्णयको बारेमा सोचनलाई हामी बन्द गर्छौं । परमेश्वरले के गर्नुपर्छ भन्ने बारेमा सोचन बन्द गर्नुपर्छ !

पावल भन्छन् कि जब पापले हाम्रो मरणशील शरीरमा राज्य गर्छ, हाम्रो शरीरलाई हामी पछ्याउँछौं । जब पापले हाम्रो मरणशील शरीरमा राज्य गर्छ, हामी पूरै हाम्रो शरीरसँग केन्द्रित हुन्छौं । हामी धेरै हाम्रो शरीरको बारेमा सम्बन्ध राख्छौं । त्यसले हामीलाई नियन्त्रण गर्दछ । आफ्नो शरीरका अङ्गहरू पापलाई नदेओ

आफ्ना शरीरका अङ्गहरू दुष्टताका साधनको रूपमा पाप गर्नलाई समर्पण नगर (रोमी ६:१३क) ।

यो आज्ञा अधिल्लोसँग मिल्दो छ तर धेरै विशिष्ट रूपले । पद १२ को आज्ञाले सबै शरीरसँग काम गर्दछ । यसले व्यक्तिगत रूपमा हाम्रो शरीरका भागहरूसँग व्यवहार गर्दछ । तपाईंको आफ्नै तर्कको नियन्त्रणमा आफ्ना कुनै पनि शरीरका भागहरू नदिनुहोस् । पावलको दिमागमा भएको उदाहरणअनुसार तपाईंको बोल्ने क्षमताको बारेमा सोच्नुहोस् । हामी हरेक दिन सयौं पटक बोल्छौं । तर पनि यो

आज्ञाअनुसार हामीले के बोल्ने भनी आफैँलाई कहिल्यै निर्धारण गर्दैनाँ र हामीले यो आज्ञा बारम्बार पालना गर्नुपर्छ—हरेक दिन ।

पद १२ मा पावलले सबै शरीरसँग किन व्यवहार गरे र त्यसपछि पद १३ मा शरीरका अङ्गहरूसँग ? परिवर्तनले निवेदन गर्छ कि परमेश्वरका धेरै सन्तानले प्रभुले तिनीहरूलाई नियन्त्रण गरेको चाहन्छन्- तर पूरै होइन । तिनीहरूका आफ्नै नियन्त्रणका लागि तिनीहरूका केही अङ्गहरू बचाएर राख्न चाहन्छन् । त्यसैले पावल आज्ञा दिन्छन् कि हाम्रो आफ्नै तर्क गर्ने शक्तिको नियन्त्रणको अधीनमा हाम्रो शरीरको एउटा अङ्ग पनि राख्ने होइन ।

यो खण्डले चेतावनी दिन्छ कि जब हाम्रो शरीरका अङ्गहरू प्रयोग गर्छौं, अधार्मिकताको फल आउनेछ; आफ्ना शरीरका अङ्गहरू दुष्टताका साधनको रूपमा समर्पण नगर । मृत्युबाट जीवनमा ल्याइएका भैं आफैँलाई परमेश्वरकहाँ दिइहाल

मृत्युबाट जीवनमा ल्याइएका मानिसहरूजस्तै आफैँलाई परमेश्वरमा दिइहाल, (रोमी ६:१३ख) ।

यो तेस्रो आज्ञाले खीष्टसँग एकत्वको जीवन छनौट गर्न हाम्रो विश्वासको अभ्यास पनि सम्मिलित गर्छ । त्यो हो, क्रूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका मानिसले भैं हाम्रो जीवन परमेश्वरमा दिन्छौं । इच्छाको अभ्यासको अभिव्यक्ति पहिला तीन शब्दमा छ- “आफैँलाई परमेश्वरमा दिइहाल ।” यो इच्छाको अभ्यासको एक-समय हो ।

पावलको अर्थ यहाँ यो हो कि हरेक समय हामी आफैँलाई परमेश्वरमा दिन्छौं, हामी यस्तो सोच्दै त्यस्तो गर्छौं कि यो हाम्रो जीवनभरिको नै निर्णय हो । अवश्य हो, तर हामीले पछि आफ्नो जीवन नियन्त्रण गरिरहेको पाउँछौं । तर पनि जब हामी यो गर्छौं, परमेश्वरमा आफूलाई दिन अर्को जीवनभरिको निर्णयसँग प्रतिक्रिया दिन्छौं, तिनीहरूभैं जो

अधि नै कूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका छन् ।

तिनीहरू मृतकबाट जीवित भएभैं परमेश्वरमा आफैँलाई दिने आज्ञा हामीले धेरैलाई दिएका छौं । हामीले तिनीहरूलाई बताएका र उत्साह दिएका छौं कि तिनीहरूले आफैँलाई धेरै सुम्पनुपर्छ । नियमित आधारमा हामीले तिनीहरूलाई सल्लाह दिएका छौं, जसले प्रभुसँग हिँड्ने इच्छा गर्दछन्:

तपाईं बाइबल धेरै पढ्नुहोस् ।

प्रार्थना धेरै र कडा गर्नुहोस् ।

प्रभुमा तपाईंको जीवन नयाँगरी दिनुहोस् ।

परमेश्वरमा आफ्नो जीवन पूरै समर्पण गर्नुहोस् ।

कुनै किसिमले अरूलाई सहायता गर्नुहोस् ।

हामी सोच्छौं कि हामीले राम्रो सल्लाह दिँदैछौं । हामी सबै जान्दछौं कि परमेश्वरमा पूरै उपलब्धताको खाँचो छ । तर छलफलको अधीनमा भएको आज्ञाअनुसार विश्वासद्वारा पूरै प्राप्त हुनुपर्दछ, जसले जान्दछ र विश्वास गर्दछ कि हामी कूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका छौं ।

जब हामी तिनीहरूभैं हाम्रो जीवन परमेश्वरमा दिन्छौं, जो मरेकाबाट जीवित छन्, हामीले तिनीहरूले भैं आफैँलाई उहाँमा सुम्पन्छौं, जसको विचारको तर्क कूसमा टाँगिएको र गाडिएको छ । त्यसकारण हामी आफैँ परमेश्वरमा (जीवन बिताउन), केवल उहाँको विचारको तर्कमा जीवन जिउन दिन्छौं ।

साँचो अर्थमा यो जरुरीले अधिल्ला तीन जरुरीहरूलाई जोड्दछ: विश्वास गर्ने, पापको विरुद्धमा शरीरलाई नियन्त्रण गर्न छान्ने र शरीरका कुनै पनि अङ्ग स्वभावको अधीनमा दिन इन्कार गर्ने, जुन हामी सबै जान्दछौं भनी सोच्छौं ।

परमेश्वरलाई आफ्नो शरीरका अङ्गहरू देओ

शरीरका अङ्गहरूलाई धार्मिकताका साधनजस्तै परमेश्वरकहाँ समर्पण गर (रोमी ६:१३) ।

हामी आफ्नै विचारको तर्क व्यक्त गर्न वा बोल्नलाई हाम्रो क्षमता प्रयोग गर्नेछैनौं, तर त्यो क्षमताको प्रयोग हामी परमेश्वरलाई दिन्छौं । कसैको बारेमा केही कुरा भन्न हामीमा अब अधिकार छैन । त्योभन्दा अझ बढी हामीसँग चुप लागेर बस्ने अधिकार पनि छैन ।

हाम्रो शरीरका सबै अङ्गहरू प्रभुको नियन्त्रणको अधीनमा राख्छौं । पावलको अन्तिम टिप्पणी यो छ कि जब परमेश्वरले हाम्रो शरीरका अङ्गहरू प्रयोग गर्नुहुन्छ, उहाँले तिनीहरूलाई धार्मिकताका साधन बनाउनुहुनेछ । हाम्रो शरीरहरूबाट परमेश्वरले धार्मिकताका कामहरू गर्नुहुनेछ ।

यो दिमागमा राख्नुहोस् कि यो आज्ञाको अन्तिम सिलसिला हो र अधिल्लो चार हाम्रो पालनामा भर पर्दछ । परमेश्वरलाई हाम्रो शरीरका अङ्गहरू दिने हाम्रो क्षमता तब मात्र सम्भव छ, जब हाम्रो शरीर पापलाई दिन हामी इन्कार गर्छौं र जब हामी आफैँलाई परमेश्वरमा दिन्छौं, जो क्रूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएका छन् ।

अधिल्लो अध्यायमा सल्लाह दिइएको थियो कि हामी क्रूसमा टाँगिएका, गाडिएका र पुनरुत्थान भएको हाम्रो विश्वास व्यक्त गर्न पर्ख्दैनौं । साथै खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउनलाई छान्न यी चार आज्ञाहरूको पालना गर्न पर्ख्नुहुन्न ।

हामी अब छानौं कि हाम्रो मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न दिँदैनौं ।

हामी अब छानौं कि हाम्रो शरीरका अङ्गहरू पापलाई दिँदैनौं ।

हामी अब छानौं कि मरेकाबाट जीवित भएभैं परमेश्वरमा आफैलाई सुम्पन्छौं ।

हामी अब छानौं कि परमेश्वरलाई हाम्रा शरीरका सबै अङ्गहरू दिन्छौं ।

इच्छाको एक-समयको कामले हामीलाई लामो समयको लागि परिवर्तन नदिए पनि हामीले रोमी ६:११-१३ का सबै पाँच आज्ञाहरू पालना गर्नुपर्दछ । जबसम्म तिनीहरू हाम्रा बानी बन्दैनन् । हामी तिनीहरूका दास नबनेसम्म बारम्बार तिनीहरूको पालना गर्नुपर्दछ ।

रोमी ८:२ ले भन्दछ, “पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट मलाई जीवनका आत्माको व्यवस्थाले खीष्ट येशूमा मुक्त पारेको छ ।” अन्य थोकहरूबीच यस खण्डको अर्थ हो कि खीष्टसँग हाम्रो एकताको अनुभवबाट प्रशस्त जीवन हामीमा ल्याउने चेष्टा पवित्र आत्माले कहिल्यै पनि रोक्नुहुन्न । सम्झना गराउनलाई उहाँ विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ र यी पाँच आज्ञाहरू पालना गर्न हामीलाई सामर्थी बनाउनुहुन्छ ।

पवित्र आत्माको सबभन्दा भद्र स्मरण पत्रलाई प्रतिक्रिया दिने, त्यसलाई पालना गर्ने हाम्रो स्थान हो । जब हामी त्यसो गर्छौं, बिस्तारै प्रभुले परिवर्तन ल्याउनुहुनेछ, जसको चाहना हामीले धेरै वर्षदेखि गरेका थियौं । बिस्तारै हामी प्रचुरताको भूमि र आरामको मालिक हुनेछौं ।

अब हामी जीवनमा पहिलो कदम उठाऔं । पवित्र आत्माको हरेक प्रेरणामा ती कदमहरू निरन्तर चाल्दा परिवर्तन आउनेछ । अब हामीले अनुभव गर्ने केही परिवर्तनहरूका बारेमा हामी जाँच गर्नेछौं ।

भाग चार

जीवनका रूपान्तरहरू

“म भिन्नै हुनु खाँचो छ । मलाई परिवर्तन चाहिन्छ, !” अवश्य, यो हामी सबैको रुवाइ हो र जब खीष्टसँग हाम्रो एकतामा निरन्तर रूपले जिउँछौं, हामी ती परिवर्तनहरू अनुभव गर्नेछौं, जुन हामीले एकदमै इच्छा गरेका थियौं । हामी पहिले नगएको स्थानमा भ्रमणको योजनामा उत्साह सम्भवतः हामी सबैले गरेका छौं । उत्साहको एउटा भाग नयाँ स्थानमा हामीले हेर्ने र गर्ने कुराहरूका बारेमा सिक्नु थियो । हाम्रा प्रभुसँग हाम्रो एकतामा जियाइद्वारा हामीले प्रवेश गर्न लागेको भूमिको बारेमा जान्नलाई अब हामी रोमाञ्चक छौं । हामी यो भूमिमा बस्नलाई प्रवेश गर्नेछौं र जति धेरै हामी बस्छौं, त्यति धेरै त्यो उत्कृष्ट बन्नेछ ।

अर्को अंशमा, यो उत्कृष्ट नयाँ आत्मिक स्थानलाई हामी अधि हेर्नेछौं, जहाँ हामी यात्रा गर्नेछौं । यसलाई “जीवनको रूपान्तर” भनिन्छ । यी परिवर्तनहरू अर्को सात अध्यायहरूमा छलफल गरिएको छ: “अन्तमा आत्माले भरिएको जीवन,” “आत्माले कस्तो भिन्नता बनाउनुहुन्छ,” “पापबाट छुटकारा,” “संसारबाट स्वतन्त्रता,” “व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रता,” स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन” र परमेश्वरका आश्चर्यजनक कार्यकर्ताहरू ।”

अध्याय ९

अन्तमा आत्माले भरिएको जीवन

यो किताब लेख्न मैले कम्प्युटरको प्रयोग गरेको थिएँ । तपाईंले पहिले कहिल्यै पनि प्रयोग गर्नुभएको छैन भने त्यसको बारेमा तपाईंले जान्नुपर्ने केही अनौठा कुराहरू छन् । तपाईंले जे गर्ने आज्ञा दिए पनि तिनीहरूले सधैं गर्छन् । तपाईंले गराउन चाहनुभएको कुरा तिनीहरूले सधैं गर्दैनन् ।

कुनै समयमा (म एक पटकभन्दा धेरै स्वीकार गर्ने इच्छा गर्दछु) जब मैले पहिलो पटक कम्प्युटर प्रयोग गर्न सुरु

गरें, मलाई चाहिएको कुरा गर्न मैले घण्टौं लगाएर कोसिस गरें । धेरैजसो सहयोगको लागि मेरो कम्प्युटरमा निपुण साथीलाई म बोलाउँथें र केही समयमै मैले चाहेको कुरा कम्प्युटरले गर्दथ्यो ।

हामीमध्ये धेरैले पवित्र आत्माले निरन्तर भरिने कोसिसमा यस्तै कुण्ठाहरू जानेका छौं । हामी भरिनुपर्छ भनी जान्दछौं । हामीले अनुभव गरेका छौं कि येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेपछि, त्यो भरिन्छ । त्यहीँदेखि हामीमा भरिपूर्णका छोटो स्वादहरू छन् तर हामीले निरन्तरको भरपूरीको लागि कुनै प्रयास गरेका छैनौं ।

हाम्रो बुझाइको कमजोरीको कारण हाम्रो असफलता आंशिक रूपले थियो ।

त्यसकारण कम्प्युटरको प्रयोगभैँ ग्रहण र केही शब्दहरूलाई प्रतिक्रिया दिँदै हाम्रा प्रभुको गम्भीर मन भएका दासहरू आत्माले भरिपूर्णको जीवनमा प्रवेश गर्न सक्षम हुनेछन् । ती शब्दहरू अवश्य नै धर्मशास्त्रबाट हो ।

पवित्र आत्मा आफैँले निरन्तर हामीलाई भर्नुहुन्छ

धेरै वर्षदेखि मैले पवित्र आत्माको भरपूरीको लागि बिन्ती गरें र मेरो प्रार्थनाको जवाफको लागि परमेश्वर अनिच्छुक हुनुहुन्छ जस्तो पनि विश्वास गरें । त्यस्तो अलिकतिको अज्ञानताले कसैलाई आत्माको निरन्तर भरपूरीबाट टाढा राख्नेछ । एफिसी ५:१८ मा पावलको आत्माले भरिनु भन्ने आज्ञाको अर्थ निरन्तर काम हो । त्यो एकलो सत्यताले हामीलाई सम्झाउनुपर्छ कि हाम्रो लागि आत्माको निरन्तर भरपूरी परमेश्वर चाहनुहुन्छ ।

अर्को पदले अभैँ बलपूर्वक उही सत्यता प्रकट गर्दछ । यूहन्ना ४:१४ मा इनारमा भएकी स्त्रीलाई येशूको भनाइ उल्लेख भएको छ, जब उहाँले उनलाई जानकारी दिनुभयो

कि उहाँले उनलाई त्यो पानी दिन चाहनुहुन्थ्यो, जसले अनन्त जीवनसम्म तिर्खा मेट्नेछ ।

किनभने हामीमा हुनुभएको पवित्र आत्मा “खोला” भैं हुनुहुन्छ— “इनार” भन्दा राम्रो अनुवाद— पानीको फोहोरा, हामी जान्दछौं कि हामी ख्रीष्टियान बनेको समयबाटै पवित्र आत्मा आफैँले हामीमा भरिनलाई कोसिस गर्नुहुन्छ । कस्तो विचार ! र आत्माले भरिएको ख्रीष्टियानको सम्भावनाको बारेमा हाम्रो बुझाइ कि यसले कसरी परिवर्तन गर्दछ । हामीलाई भरिपूर्ण पार्न उहाँको इच्छाको जानकारीद्वारा हामी थाहा पाउँछौं कि भरिपूर्णका लागि बोझ हामीमा होइन ।

अन्य तथ्य त्यसले हामीलाई बुझाउँछ, हामी पवित्र आत्माले भरिन सक्छौं कि *हामीले भरिनको लागि आफैँलाई आज्ञा दिएका छैनौं* । हामी भरिन्छौं । हामीले भरिपूर्ण हुन ग्रहण गर्नुपर्छ । हामी पवित्र आत्माको भरपूर निरन्तर ग्रहण गर्छौं, जो हामीले येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेदेखि उहाँ नै हामीमा भरिन कोसिस गर्नुहुन्छ ।

यहाँ महत्त्वपूर्ण प्रश्न छ: “उहाँ हामीलाई राम्ररी भर्न चाहनुहुन्छ र हामी राम्ररी भरिन चाहन्छौं भने हामी किन पवित्र आत्माको भरपूर अनुभव गरिरहेका छैनौं ? उत्तर एकदमै सरल छ ! शरीरले हाम्रो आत्माको भरपूरलाई रोक्दछ ।

गलाती ५:१७ मा पावल लेख्छन्, “पाप स्वभाव (शरीर) को लालसा पवित्र आत्माको विरुद्धमा हुन्छन् ।” हामी आत्माले भरिन कोसिस गर्छौं र भरिएका छैनौं, रोकावट शरीर हो । पानीले बाल्टिन भर्ने बारेमा असम्भाव्यता कल्पना गर्नुहोस्, जब बाल्टिन ढुङ्गाहरूले भरिएको छ । त्यस्तै गरी हाम्रो लागि पनि पवित्र आत्माले भरिन असम्भव छ, जब त्यहाँ शरीरको निरन्तर बाधा हुन्छ । के शरीरको रोकावटको बारेमा केही गर्न सकिन्छ कि हामी पवित्र आत्माले भरिन सक्छौं ? हो सक्छौं ! प्रभुलाई धन्यवाद होस् कि पवित्र

आत्माले भरिन बाधा दिने शक्तिहीन हुन सक्छ । शरीर कूसमा टाँगिएको छ र सकिन्छ । त्यसकारण पवित्र आत्माले भरिनको लागि आउने बाधा र शक्तिहरूलाई पन्साउनुहोस् ।

शरीर कूसमा टाँगिएको छ

गलाती ५:२४ मा हामी सुन्दर सत्यता पढ्छौं कि जब हाम्रो हृदय प्रभुलाई दिन्छौं, हाम्रो शरीर कूसमा टाँगिएको छ । “जो येशू खीष्टमा छन्, तिनीहरूका पापमय स्वभाव त्यसका लालसा र इच्छाहरूसँग कूसमा टाँगिएको छ ।”

कस्तो विजय ! प्रभुलाई हाम्रो हृदय दिएको समयमै हाम्रो शरीर त्यसको लालसा र इच्छाहरूसँग कूसमा टाँगियो ।

जब हामी कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान छान्छौं, विश्वास गछौं र बुझ्छौं अनि हामीले कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान अनुभव गछौं ।

जब हामी शरीरको कूसीकरण अनुभव गछौं, शरीर अब उप्रान्त नियन्त्रणमा हुँदैन । शरीर हाम्रो स्वभाव हो कि हामी सबै जान्दछौं । त्यसैले जब हाम्रो शरीर अबदेखि नियन्त्रणमा छैन, पवित्र आत्मा हाम्रो जीवनलाई नियन्त्रण गर्न स्वतन्त्र हुनुहुन्छ ।

यो विचार गर्न सकिन्छ कि प्रभुले पवित्र आत्माको भरपूरिको लागि बिन्ती गर्नुअघि धेरै विश्वासयोग्य विश्वासीहरूले तिनीहरूका घुँडा टेक्छन् ।

तपाईंको बिन्ती रोक्नुहोस् ! तपाईंको विश्वास सुरु गर्नुहोस् ! आफ्नो इच्छा अभ्यास गर्नुहोस् ! विजय अनुभव गर्नुहोस् !

अब प्रभुको अघि आराम गर्नुहोस् । आफ्नो विश्वास आफैमा त्यागनलाई होसमा भएर छनौट गर्नुहोस् र विशेष रूपमा तपाईंको विश्वास कि तपाईं बुद्धिमान हुनुहुन्छ । सबै योजनाहरू कि तपाईंको लागि “सबैथोक जान्ने” तपाईंको

स्वभाव, अन्यको लागि र परमेश्वरको राज्यको लागि छोडिदिनुहोस् । अब त्यो इच्छाको कामलाई तपाईंको स्वभावमा राख्नुहोस् र तपाईंको शरीर कूसमा टाँगिएको छ ।

अब केवल प्रभुलाई भन्नुहोस्, “प्यारो प्रभु, अहिले म आत्माको भरपूर प्राप्त गर्दै छु, जो म तपाईंको भएको समयदेखि ममा भरिनलाई कोसिस गरिरहनुभएको छ ।”

अब तपाईं पवित्र आत्माले भरिनुभएको छ ।

सम्झनुहोस् कि एफिसी ५:१८ मा पावलको त्यो आज्ञा— हामी पवित्र आत्माले निरन्तर भरिपूर्ण हुनुपर्छ । केहीले “आत्माको भरपूरी” लाई तिनीहरूको आत्मिक जीवनमा विशेष स्थानमा तिनीहरू पुगेका भनी वर्णन गर्दछन्, जहाँ तिनीहरूले त्यस्तै वर्णन गर्न सक्छन् । तर, यो सत्य होइन ।

जब पावलले उनको आज्ञा लेखे कि हामी निरन्तर भरिइरहन्छौं, उनी जान्दछन् कि एक भरपूर पर्याप्त छैन— र त्यहाँ त्यस्ता कुराहरू छैनन् । विश्वासीहरू भएर तिनीहरूको खीष्टियान जीवनमा एक स्थानमा पुग्ने, जहाँ तिनीहरू “आत्माले भरिएको” भनी भन्न सक्छन् । हामी बारम्बार भरिइरहनुपर्दछ ।

हाम्रो शरीर गाह्रो गरी मर्दछ । यो शक्तिमा फेरि निरन्तर आउनेछ । शरीरलाई निरन्तर इन्कार गराइद्वारा शक्तिहीन बनाउनुपर्छ र त्यो कूसमा टाँगिएको छ भनी निरन्तर रूपले विश्वास गर्नुपर्छ ।

आत्माले भरिइरहनुहोस् ! त्यही तरिकाले गर्नुहोस्, जसै तपाईं केही क्षणअघि भरिनुभएको थियो ।

अर्को अर्थमा पवित्र आत्माले भरिइरहनुलाई कार किनेभैं तुलना गर्न सकिन्छ । जब तपाईं कार किन्नुहुन्छ, तपाईंले चारवटा पाङ्गाहरू, चारवटा टायरहरू, दुई वा त्योभन्दा बढी सिटहरू र अरू धेरै कुरा पाउनुहुन्छ । जब

हामी पवित्र आत्माको भरपूरि प्राप्त गर्छौं, पवित्र आत्माले हामीमा र हामीबाट गर्ने सबै थोकहरूको फाइदा प्राप्त गर्छौं ।

अब हाम्रो ध्यान जोडिएका आशिषहरूमा दिन्छौं, जब हामी आत्माले भरिन्छौं, त्यो हाम्रो हो ।

अध्याय १०

आत्माले कस्तो भिन्नता बनाउँछ

अध्याय ९ मा मैले कम्प्युटर चलाउन सिक्दा आएका मेरा समस्याहरू उल्लेख गरें । अबदेखि मेरो कम्प्युटरमा निपुण साथीलाई सल्लाहको लागि नबोलाई केही महिनाहरू गइसके किनभने अब त्यो कसरी प्रयोग गर्ने भन्ने बारेमा मसँग आधारभूत ज्ञान छ ।

कम्प्युटरको बारेमा एकदमै थोरै ज्ञानसँग पनि अब टाइपराइटरको कुनै प्रयोग छैन । तपाईंले यस्तै गर्नुभएको छ भने तपाईं जान्नुहुन्छ कि यसले प्रभावकारी रूपले टाइप गर्ने तपाईंको क्षमतामा कस्तो ठूलो भिन्नता बनाएको छ ।

म कलेजका दिनहरू सोच्छु, जब म परीक्षाका प्रश्नहरू पुरानो, हातले काम गर्ने टाइपराइटरमा बनाउँथें । त्यसपछि त्यो निरन्तर मेट्ने काम, एउटा वाक्य वा अनुच्छेद थप्नलाई पूरै कागज फेरि टाइप गर्ने, सयौं पानाहरू फाल्ने र टाइपराइटरको रिबन फेर्ने हुन्थ्यो । अब शब्दहरू, वाक्यहरू र अनुच्छेदहरू सजिलै र छिटो थपिन्छ, सारिन्छ वा हटाइन्छ । जब अन्तिम प्रति तयार भयो अनि मात्रै मैले प्रिन्ट गरें । कस्तो भिन्नता ! त्यही तरिकामा त्यहाँ ठूलो भिन्नता छ, त्यो पुरानो जीवनको “येशूको लागि सबैभन्दा राम्रो गर्ने” र ख्रीष्टको आत्माको भरपूरि नयाँ जीवनमा ग्रहण गर्ने ।

धर्मशास्त्रले पवित्र आत्माका धेरै सेवा कार्यहरू प्रकट गर्दछ ।

यो अध्यायले आत्माका ती धेरै सेवा कार्यहरू हामीलाई देखाउँछ । हामीले यो आशिष्को प्रतिज्ञा गरिएको भूमिमा हाम्रो उत्सुक नजरहरू लाउन सुरु गर्नुअघि हामीलाई केही कुराहरूको छोटो बुझाई खाँचो छ ।

पहिलो अधिल्लो अध्यायले हामीलाई *आत्माको भरपूर कसरी प्राप्त गर्न सकिन्छ* भनी बताउँछ । सायद त्यो अध्यायको समीक्षा यो पढ्नुअघि वा पछि सहयोगी हुन सक्छ ।

दोस्रो ख्रीष्टियान जीवन वृद्धिमध्ये एक हो र हामीले सोच्नुहुन्न कि यो क्षणपछि हामी निरन्तर रूपले आत्माले भरिपूर्ण हुनेछौं । हरेक दिन हामी धेरै निरन्तर भराइको दिशामा वृद्धि हुन सक्छौं ।

तेस्रो हामीले आशा गरेका परिवर्तनहरू चार श्रेणीहरूमा राख्न सकिन्छ । तिनीहरू हुन्: व्यक्तिगत परिवर्तन, परमेश्वरसँग हाम्रो सम्बन्धमा परिवर्तन, अन्यसँग हाम्रो सम्बन्धको परिवर्तन र हाम्रो ख्रीष्टियान सेवामा परिवर्तन ।

चौथो यहाँ उल्लेख गरिएका सबै आत्माले भरिपूर्ण भएको प्राकृतिक परिणाम भई आउँछन् । हामीले चारवटा टायर पाउँछौं, जब हामीले कार किन्छौं । त्यसरी नै हामीले ती आशिष्हरू प्राप्त गर्नेछौं, जब हामी आत्माले भरिन्छौं । हाम्रो पक्षबाट गरिएका ती कुराहरूले यो प्रभावकारी रूपले हुन सक्दैन । हामीले आफैँमा यहाँ उल्लेख गरिएका गुणहरू पाएनौं भने पवित्र आत्माको भरपूर प्राप्त गर्नु हाम्रो आवश्यकता हो ।

व्यक्तिगत परिवर्तन

हामीले व्यक्तिगत परिवर्तनहरू वर्णन गरिरहेका भए पनि हामीले जान्नु आवश्यक छ कि हामीमा भएको कुनै परिवर्तनले परमेश्वरसँग हाम्रो सम्बन्धमा तिनीहरूकै किसिमले सहयोग गर्नेछन्; तिनीहरूले अरूसँग हाम्रो सम्बन्धका काम आफ्नै तरिकाले गर्नेछन्; तिनीहरूले सेवाको हाम्रो कार्यमा आफ्नै तरिकाले गर्नेछ। तापनि यहाँ उल्लेख गरिएका परिवर्तनहरू अन्यभन्दा अझ धेरै व्यक्तिगत छ।

आनन्द- गलाती ५:२२

“आत्माको फल ...आनन्द हो।”

आनन्द एकदमै विरलै पाइने कुरा हो। हामीमध्ये धेरैको लागि, यो परिस्थितिको ठीक अवस्थामा भर पर्दछ। जब हामी आत्माले भरिन्छौं, आनन्द परिस्थितिहरूमा हाम्रो ध्यान नदिनु हो। जब आनन्दले पूर्ण हृदयले के गर्दछ भनी हाम्रो लागि सोच्छौं, हाम्रो वरपर भएका अन्यका लागि हामी आत्माले परिपूर्ण प्राप्त गर्न प्रेरित हुन्छौं।

शान्ति- गलाती ५:२२

“आत्माको फल ...शान्ति हो।”

यसको अर्थ हामीभित्र शान्ति छ। साथै यसको अर्थ परमेश्वर र अन्यसँग हामी शान्तिमा छौं, जब अन्यले यसलाई अनुमति दिन्छन्। कठिनता, दुःख, निराशा, दोष, घृणा, भगडा र लडाइँले भरिएका दिनहरूमा यो जान्ने उत्सुकता छ कि आत्माको भरपूरद्वारा हामी शान्तिका सन्तान भएका छौं।

भलाइ- गलाती ५:२२

“आत्माको फल ...भलाइ हो।”

लगभग सबै अभिभावकहरूले आफ्ना बच्चाहरूलाई असल हुन सिकाउँछन्। तर येशूले केवल परमेश्वर असल

हुनुहुन्छ, भनी भन्नुभयो । जब हामीभित्र असल परमेश्वर हुनुहुन्छ, हामी त्यसपछि असल रहनेछौं । जब हामी आत्माले भरिन्छौं, हामीभित्र परमेश्वरको भलाइ हुन्छ ।

संयम- गलाती ५:२२

पावल लेख्छन्, “तर जब पवित्र आत्माले हाम्रो जीवनहरू नियन्त्रण गर्नुहुन्छ, उहाँले ...संयम उत्पन्न गर्नुहुन्छ ।”

यो अचम्म तरिकाले आउन सक्छ कि पवित्र आत्माले संयम उत्पन्न गर्नुहुन्छ किनभने हामी भन्छौं कि शरीर आत्म-विश्वासी हो । संयम शब्द दुई शब्दबाट आएको छ, जसको अर्थ हो “शक्तिमा” । पवित्र आत्माले हामीभित्र शक्ति उत्पन्न गर्नुहुन्छ । सायद व्यक्तिको विचार “नियन्त्रणभन्दा बाहिर” होइन, तर उसको आफ्नै स्वतन्त्रताबाट परमेश्वरको अगुवाइमा प्रतिक्रिया दिन सक्नेछ ।

आत्मिक ज्ञानमा वृद्धि- यूहन्ना १४:२६, १६:१३

धर्मशास्त्रमा धेरै पटक पवित्र आत्मालाई सत्यका आत्मा भनिएको छ । यूहन्ना १६:१३ मा येशूले सबै सत्यताहरूमा पवित्र आत्माले डोऱ्याउनुहुनेछ भनी भन्नुभयो । यूहन्ना १४:२६ मा उहाँले आत्माले सबै कुराहरू हामीलाई सिकाउनुहुन्छ भनी भन्नुभयो । १ कोरिन्थी २:९-१० मा पावल लेख्छन् कि पवित्र आत्माले सत्यका कुराहरू प्रकट गर्नुहुनेछ, जुन परमेश्वरले उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूका लागि तयार गर्नुभएको छ । जब पवित्र आत्मा हाम्रो जीवनमा भरिनुहुन्छ, हामीसँग असीमित स्रोतको आत्मिक प्रकाश हुन्छ र त्यो प्रकाशले हामीलाई निरन्तर उज्यालो पारिरहन्छ ।

भविष्यका कुराहरूको ज्ञान- यूहन्ना १६:१३

“...र हुन आउने कुराहरू तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ ।”

पवित्र आत्माको यो सेवा कार्यको उदाहरण प्रकट हुन्छ, जब प्रभुले प्रकट गर्नुहुन्छ कि कसैको मुक्तिको लागि प्रार्थना गर्नु आवश्यक छैन । उहाँले भित्री निश्चयता दिनुहुन्छ कि व्यक्ति बचाइनेछ । भविष्य चेतावनीको रूपमा थाहा गर्न हामीलाई त्यहाँ समय आवश्यक छ । कुनै समयमा हामीले के गर्ने भन्ने मार्गदर्शनको कुरा भनी केही भविष्यका घटनाहरूको बारेमा हामीलाई निश्चय दिइन्छ । यहाँ चेतावनी दिनु आवश्यक छ । यी भविष्यका प्रकाशहरू प्रायः हुँदैन । शैतानले हामीलाई भविष्यको बारेमा सबै थाहा छ भन्ने गलत सोचाइको बाटोमा डोऱ्याउन सक्छ । सत्य यो हो कि हामीले भविष्यको बारेमा एकदमै थोरै जान्नु आवश्यक छ । तर जब हामीलाई जान्नु आवश्यक छ, पवित्र आत्माले चाहिने प्रकाश दिनुहुन्छ ।

आत्मिक सत्यताहरू सम्झनलाई क्षमता— यूहन्ना १४:२६

“तर सल्लाहकार अर्थात् पवित्र आत्मा... सबै कुरा तिमीहरूलाई याद दिलाउनुहुनेछ ।”

हामीमध्ये धेरै गवाहीको अनुभवमा छक्क परेका छौं, जब अचानक हामी धर्मशास्त्रको पद सम्झन्छौं, जुन वर्षौंदेखि हामीले सोचेका थिएनौं । पवित्र आत्माले त्यस्तो तरिकाले त्यो विश्वासीको जीवनको सबै क्षेत्रमा काम गर्नुहुन्छ, जसले आत्माले भरिएको जीवन जिउँछ ।

भौतिक शक्तिको वृद्धि— रोमी ८:११

यो पदले सिकाउँछ कि पवित्र आत्माले हाम्रो मरणशील शरीरलाई “जीवन दिनुहुन्छ ।”

सायद यो खण्डको मुख्य सङ्केत हाम्रो मरणशील शरीरको पुनरुत्थान हो । यस्तै देखिन्छ, तापनि वर्तमान समयमा पनि पवित्र आत्माले हाम्रो मरणशील शरीरलाई “जीवन दिनुहुन्छ” भनी विश्वास गर्दा धेरै फाइदा हुन्छ ।

भावनाहरूबाट हामीलाई स्वतन्त्र गराएर प्रभुले यो आंशिक रूपले गर्नुहुन्छ, जसले हाम्रो शक्ति जस्तै: डर, चिन्ता, खिन्नता, रिस, तितोपना र घृणा लिएर जान्छ । निर्णय लिनबाट हामीलाई स्वतन्त्र गराएर उहाँले यो गर्नुहुन्छ । हामीले सम्भनुपर्दछ कि जब हामी आत्मामा हिँड्छौं, हाम्रो लागि प्रभुले निर्णयहरू लिनुहुन्छ र हामी तिनीहरूमा प्रतिक्रिया दिन्छौं । साथै त्यहाँ कुनै समय छ, जब प्रभुले ती कुराहरू हामीलाई गर्न मार्गदर्शन गर्नुहुन्छ, जसको लागि हामीसँग आवश्यक भौतिक शक्ति छैन । त्यस्ता समयहरूमा पवित्र आत्माले हामीलाई डोच्याएका कुराहरू गर्नका लागि भौतिक शक्ति र ताकत हाम्रो लागि दिनुहुन्छ । धेरैले त्यस्तो शक्ति र ताकतको प्रबन्धको गवाही दिन्छन् ।

प्रभावकारी प्रार्थना— एफिसी ६:१८

“सारा प्रार्थना र निवेदनसाथ सब समय पवित्र आत्मामा प्रार्थना गर... ।”

हाम्रा प्रार्थनाहरू परिवर्तन हुन्छ, जब हामी पवित्र आत्माद्वारा डोच्याइएको प्रार्थना गर्छौं ! समय धेरै खेर जानेछैन, केही थोरै अनावश्यक निवेदनहरू, हाम्रो प्रार्थनाको आवश्यकताको हाम्रो बुझाइको वृद्धि र सम्भवतः हाम्रो हृदयहरूमा कम भावना र शान्ति कि परमेश्वरले हाम्रो प्रार्थनाको उत्तर दिन गइरहनुभएको छ । हाम्रो प्रार्थनाका निवेदनहरूको उत्तर प्रभुद्वारा धेरै ठूलो परिणाममा हुनेछ किनभने हाम्रो प्रार्थनामा उहाँले डोच्याउनुहुन्छ ।

निरन्तर धन्यवाद चढाउने— एफिसी ५:२०

“पवित्र आत्माले भरिपूर्ण होओ... सधैं सबै कुराका निमित्त हाम्रा प्रभु येशूको नाउँमा परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाओ (एफिसी ५:१८ख-२०क) ।

भविष्यका कुराहरूको ज्ञान— यूहन्ना १६:१३

“...र हुन आउने कुराहरू तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ ।”

पवित्र आत्माको यो सेवा कार्यको उदाहरण प्रकट हुन्छ, जब प्रभुले प्रकट गर्नुहुन्छ कि कसैको मुक्तिको लागि प्रार्थना गर्नु आवश्यक छैन । उहाँले भित्री निश्चयता दिनुहुन्छ कि व्यक्ति बचाइनेछ । भविष्य चेतावनीको रूपमा थाहा गर्न हामीलाई त्यहाँ समय आवश्यक छ । कुनै समयमा हामीले के गर्ने भन्ने मार्गदर्शनको कुरा भनी केही भविष्यका घटनाहरूको बारेमा हामीलाई निश्चय दिइन्छ । यहाँ चेतावनी दिनु आवश्यक छ । यी भविष्यका प्रकाशहरू प्रायः हुँदैन । शैतानले हामीलाई भविष्यको बारेमा सबै थाहा छ भन्ने गलत सोचाइको बाटोमा डोच्याउन सक्छ । सत्य यो हो कि हामीले भविष्यको बारेमा एकदमै थोरै जान्नु आवश्यक छ । तर जब हामीलाई जान्नु आवश्यक छ, पवित्र आत्माले चाहिने प्रकाश दिनुहुन्छ ।

आत्मिक सत्यताहरू सम्झनलाई क्षमता— यूहन्ना १४:२६

“तर सल्लाहकार अर्थात् पवित्र आत्मा... सबै कुरा तिमीहरूलाई याद दिलाउनुहुनेछ ।”

हामीमध्ये धेरै गवाहीको अनुभवमा छक्क परेका छौं, जब अचानक हामी धर्मशास्त्रको पद सम्झन्छौं, जुन वर्षौंदेखि हामीले सोचेका थिएनौं । पवित्र आत्माले त्यस्तो तरिकाले त्यो विश्वासीको जीवनको सबै क्षेत्रमा काम गर्नुहुन्छ, जसले आत्माले भरिएको जीवन जिउँछ ।

भौतिक शक्तिको वृद्धि— रोमी ८:११

यो पदले सिकाउँछ कि पवित्र आत्माले हाम्रो मरणशील शरीरलाई “जीवन दिनुहुन्छ ।”

सायद यो खण्डको मुख्य सङ्केत हाम्रो मरणशील शरीरको पुनरुत्थान हो । यस्तै देखिन्छ, तापनि वर्तमान समयमा पनि पवित्र आत्माले हाम्रो मरणशील शरीरलाई “जीवन दिनुहुन्छ” भनी विश्वास गर्दा धेरै फाइदा हुन्छ ।

भावनाहरूबाट हामीलाई स्वतन्त्र गराएर प्रभुले यो आंशिक रूपले गर्नुहुन्छ, जसले हाम्रो शक्ति जस्तै: डर, चिन्ता, खिन्नता, रिस, तितोपना र घृणा लिएर जान्छ । निर्णय लिनबाट हामीलाई स्वतन्त्र गराएर उहाँले यो गर्नुहुन्छ । हामीले सम्भन्नुपर्दछ कि जब हामी आत्मामा हिँड्छौं, हाम्रो लागि प्रभुले निर्णयहरू लिनहुन्छ र हामी तिनीहरूमा प्रतिक्रिया दिन्छौं । साथै त्यहाँ कुनै समय छ, जब प्रभुले ती कुराहरू हामीलाई गर्न मार्गदर्शन गर्नुहुन्छ, जसको लागि हामीसँग आवश्यक भौतिक शक्ति छैन । त्यस्ता समयहरूमा पवित्र आत्माले हामीलाई डोच्याएका कुराहरू गर्नका लागि भौतिक शक्ति र ताकत हाम्रो लागि दिनुहुन्छ । धेरैले त्यस्तो शक्ति र ताकतको प्रबन्धको गवाही दिन्छन् ।

प्रभावकारी प्रार्थना— एफिसी ६:१८

“सारा प्रार्थना र निवेदनसाथ सब समय पवित्र आत्मामा प्रार्थना गर... ।”

हाम्रा प्रार्थनाहरू परिवर्तन हुन्छ, जब हामी पवित्र आत्माद्वारा डोच्याइएको प्रार्थना गछौं ! समय धेरै खेर जानेछैन, केही थोरै अनावश्यक निवेदनहरू, हाम्रो प्रार्थनाको आवश्यकताको हाम्रो बुझाइको वृद्धि र सम्भवतः हाम्रो हृदयहरूमा कम भावना र शान्ति कि परमेश्वरले हाम्रो प्रार्थनाको उत्तर दिन गइरहनुभएको छ । हाम्रो प्रार्थनाका निवेदनहरूको उत्तर प्रभुद्वारा धेरै ठूलो परिणाममा हुनेछ किनभने हाम्रो प्रार्थनामा उहाँले डोच्याउनुहुन्छ ।

निरन्तर धन्यवाद चढाउने— एफिसी ५:२०

“पवित्र आत्माले भरिपूर्ण होओ... सधैं सबै कुराका निम्ति हाम्रा प्रभु येशूको नाउँमा परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाओ (एफिसी ५:१८ख-२०क) ।

परमेश्वरका धेरै सन्तानहरूले तिनीहरूको जीवनमा सबै थोकहरूमा धन्यवाद चढाएर परिवर्तन अनुभव गरिरहेका छन् । एकजना साथीले मलाई भने कि जब उनले परमेश्वरलाई भाँचिएको नितम्बको लागि धन्यवाद चढाइन्, भौतिक चङ्गाइ हुन सुरु भयो । केही मानिसहरू गहिरो खिन्नताबाट बाहिर निकालिएका छन्, जब तिनीहरूका सबै परिस्थितिका लागि परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउन सुरु गरे । यस्तो धन्यवाद चढाइले हाम्रो विश्वास व्यक्त गर्दछ कि हाम्रा सबै परिस्थितिहरूमा परमेश्वरले नियन्त्रण गर्नुहुन्छ । सबै कुराहरूका लागि परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनु स्वाभाविक कुरा होइन । यद्यपि जब आत्माले भरिन्छौं, सबै थोकहरूका लागि हामी उहाँलाई निरन्तर धन्यवाद चढाउनेछौं ।

परमेश्वरको महिमाको वृद्धि— २ कोरिन्थी ३:१८

दोस्रो कोरिन्थी ३:१८ ले भन्दछ, “हामी सबै घुम्टो हटाइएको मुहारले प्रभुको महिमा प्रतिबिम्बित गर्दछौं अनि एउटा महिमादेखि अर्को महिमातिर उक्लँदै उहाँको रूपमा बदलिँदै जान्छौं, परमप्रभुबाट यो आउँछ ।”

यो खण्ड विश्वासीको महिमा भन्ने वर्णनको सन्दर्भमा छ । शब्द “महिमातिर उक्लँदै” ले उच्च महिमाको विचारलाई बताउँछ, जुन विश्वासीमा आउँछ । जसै खण्डले स्पष्ट रूपले प्रकट गर्दछ, यो उच्च महिमा पवित्र आत्माको काम हो ।

यो यहाँ जोडिनुपर्छ कि प्रभुले हामीलाई पठाउनुभएको कष्टबाट हामीले प्रभुको अनुहारमा हेर्ने चाहना आउँछ । प्रेरित पावलले यो तथ्य २ कोरिन्थी ४:१६-१७ मा सिकाउँछन् ।

येशूमा निरन्तर ध्यान— यूहन्ना १५:२६, १६:१४-१५

जब हाम्रा प्रभु पवित्र आत्माको आगमनको बारेमा बोल्नुहुन्छ, उहाँले घोषणा गर्नुहुन्छ, “उहाँले मेरो बारेमा गवाही दिनुहुनेछ” र “उहाँले मेरो महिमा गर्नुहुनेछ, किनभने जो मेरो हो, त्यो मबाट लिएर तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ । जे-जति पितासँग छन्, ती मेरा हुन् र यसकारण मैले भनें, जे मेरो हो, त्यो मबाट लिएर आत्माले तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ ।”

जब हामी आत्माले भरिन्छौं, हाम्रो मन येशूमा हुनेछ

।

प्रशस्त जीवन— रोमी ८:६

“आत्माद्वारा मन नियन्त्रण हुनु जीवन र शान्ति हो ।”

यहाँ “जीवन” शब्द “प्रशस्त जीवन” को अर्थमा छ । गलाती ६:८ मा पावलले प्रकट गर्दछन् कि जसले पवित्र आत्मालाई फैलाउँछ (आत्माभन्दा बाहिर), उसले अनन्त जीवन कटनी गर्दछ । फेरि रोमीको खण्डमा भैं अनन्त जीवनको बारेमा हाम्रा प्रभुद्वारा यूहन्ना १०:१० मा बोल्नुभएको छ ।

परमेश्वरसँगको सम्बन्धमा परिवर्तनहरू

परमेश्वरसँग हाम्रो सम्बन्ध बढ्न सक्छ । यहाँ केही क्षेत्रहरू छन्, जहाँ त्यो सम्बन्ध आत्माले निरन्तर रूपले भरिपूर्ण हुँदै वृद्धि हुन सक्छौं ।

प्रेम— गलाती ५:२२

“आत्माको फल प्रेम हो ।”

हाम्रा प्रभुले भन्नुभएका सबै आज्ञाहरूभन्दा ठूलो आज्ञा हो कि हाम्रा परमेश्वर प्रभुलाई हाम्रो सम्पूर्ण हृदय,

समभक्तित्, आत्मा र सामर्थ्यले हामी प्रेम गर्दछौं । उहाँले त्यसपछि थप्नुहुन्छ कि हाम्रा छिमेकीहरूलाई हामीले आफैलाई भै प्रेम गर्नुपर्छ । त्यसकारण पवित्र आत्माले भरिएको हृदयको दिशा परमेश्वरतर्फको पहिलो प्रेम हो । जसै हामी आत्माले निरन्तर भरिरहन्छौं, त्यसले परमेश्वरप्रति प्रेमको बहावमा वृद्धि गराउँछ ।

नम्रता— गलाती ५:२२-२३

“आत्माको फल ...नम्रता हो ।”

नम्रहरूले पृथ्वीलाई अधिकार गर्छन् भनी हाम्रा प्रभु भन्नुहुन्छ । आफ्नो जुवा उहाँले हामीलाई दिन चाहनुहुन्छ किनभने उहाँ नम्र (भद्र) हुनुहुन्छ । यो सही किसिमले भनिएको छ, “नम्रता कमजोरी होइन ।”

नम्रता उपलब्धता हो । नयाँ करारमा अनुवाद भएको “नम्र” शब्दले घरमा पालिएको घोडालाई वर्णन गर्दछ, जो त्यसको मालिकको अधीनमा छ । त्यसकारणले “उपलब्धता” नम्र हुनु के हो भनी राम्रो व्याख्या हो । परमेश्वरले हाम्रो क्षमता हेर्नुहुन्छ, तर हाम्रो उपलब्धता हेर्नुहुन्छ भनी विचार गर्नु सही हो । जब हामी पवित्र आत्माले भरिन्छौं, उहाँमा हाम्रो उपलब्धता हुन्छ किनभने त्यसपछि हामी “नम्र” हुन्छौं ।

विश्वास— गलाती ५:२२

“आत्माको फल... विश्वास हो ।”

धेरैजसो धर्मशास्त्रले हामीलाई परमेश्वरमा भएको विश्वासमा वृद्धि हुनलाई उत्साह दिन्छ । रोमी १:१७ ले घोषणा गर्दछ, “विश्वासद्वारा नै जिउनेछ ।” रोमी १४:२३ मा “विश्वासबाट उत्पन्न नभएको कुनै पनि कुरा पाप हो” भनी उल्लेख भएको छ । हिब्रू ११:६ ले कराउँछ, “विश्वासबिना उहाँलाई प्रसन्न पार्नु असम्भव छ ।” यूहन्ना १४:१२ मा येशू भन्नुहुन्छ, “साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मलाई

विश्वास गर्दछ, त्यसले मैले गरेका काम पनि गर्नेछु र तीभन्दा ठूला काम गर्नेछु, किनभने म पिताकहाँ गइरहेछु ।” पवित्र आत्माको निरन्तर भरपूरद्वारा हामी विश्वासमा वृद्धि हुन सक्छौं ।

विश्वासयोग्यता— गलाती ५:२२

गलाती ५:२२ का केही आधुनिक अनुवादमा “विश्वास” शब्दभन्दा “विश्वासयोग्यता” शब्द प्रयोग भएको छ । दुवै अनुवादको सम्भाव्यताको कारणले आत्माले भरिइरहेको परिणामका दुवै विशेषताहरू यहाँ सम्मिलित गरिएका छन् । हाम्रा मित्रहरूबीच विश्वासयोग्यताको ठूलो आवश्यकता छ । परमेश्वरप्रति विश्वासयोग्यता ठूलो आवश्यकता हो । जीवनमा कठिन समयहरू भएका मानिसको लागि यो आशिष्को स्वागत हो । प्रभु र अन्यलाई हाम्रो निराशाको कारणमा पनि विश्वासयोग्य भइरहनाले दोष र आत्मघृणाको अनुभवबाट हामीलाई स्वतन्त्र पार्छ ।

आत्माद्वारा निरन्तर मार्गदर्शन— रोमी ८:१४

रोमी ८:१४ ले भन्दछ, “जो परमेश्वरको आत्माले डोऱ्याइएका हुन्छन्, तिनीहरू नै परमेश्वरका सन्तान हुन् ।”

स्पष्ट रूपले जसै हामी पवित्र आत्माले भरिपूर्ण हुन्छौं, हामी आत्माद्वारा डोऱ्याइएका हुन्छौं । जसै हामी आत्माद्वारा निरन्तर डोऱ्याइन्छौं, हामी परमेश्वरको इच्छाको केन्द्रमा हिँड्छौं ।

मुक्तिको प्रमाण— रोमी ८:१३-१६

पदले केवल उद्धृत गर्छ, “जो परमेश्वरका आत्माले डोऱ्याइएका हुन्छन्, तिनीहरू नै परमेश्वरका सन्तान हुन् ।” यसको अर्थ हो कि जसै हामी आत्मामा हिँड्छौं, त्यहाँ प्रमाण हुन्छ कि हामी प्रभुसँग छौं । ती प्रमाणहरू हाम्रो आफ्नै

हृदयमा मुक्तिको निश्चयसँग पुग्दछन् र हामीभन्दा पछि यी कुराहरूलाई प्रमाणित गर्नलाई पुग्दछ कि हामी प्रभुका सम्पत्ति हौं, यसले भन्दैन कि केवल तिनीहरू, जो आत्मामा निरन्तर हिँड्छन्, बचाइन्छ।

परमेश्वरको व्यवस्था परिपूर्ण पाउँ- रोमी ८:१-४

रोमी ८:१-४ ले स्पष्ट बताउँछ कि व्यवस्था पालन गर्ने कोसिसद्वारा परमेश्वरको व्यवस्था पालन गर्न सकिँदैन तर पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा। ती पालन गर्ने कोसिस गर्न दश आज्ञाहरू हामीले पढ्नुपर्दैन। तर पनि तिनीहरू पढेर पत्ता लगाउन सक्छौं कि आत्माद्वारा हिँड्ने हामीहरू आत्माको व्यवस्था परिपूर्ण हुन पवित्र आत्माले भरिइरहेका छौं।

रोमी १३:८ मा पावलले सिकाउँछन् कि कोहीकोहीले व्यवस्थाका आवश्यकताहरू पूरा गर्न प्रेम गर्दछन्। उनी लेख्छन्, “आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्नेले व्यवस्था पूरा गरेको हुन्छ।” हामीले अघि नै देखिसक्यौं कि आत्माको फल प्रेम हो। खीष्टसँग हाम्रो एकत्वको कारण हामी आत्मामा हिँड्न सक्षम छौं र हुन्छौं। त्यसकारण प्रेममा जिउन सक्छौं। जब हामी प्रेममा जिउँछौं, हामी व्यवस्थालाई कायम राख्छौं।

अन्यसँगको सम्बन्धमा परिवर्तनहरू

अन्यसँग ठीक सम्बन्ध बाइबलमा भन्दा परमेश्वरसँग हाम्रो सम्बन्धको धेरै सामान्य लक्ष्य हो- धेरै महत्त्वपूर्ण होइन तर यो धेरै सामान्य पाउँछौं। मानवीय तहमा कुन व्यक्तिले नराम्रो सम्बन्धको कारण कष्ट भोगेको छैन ? हामी अन्य मानिससँगका यी सम्बन्धहरूमा कुनै पनि सहयोग उपलब्ध गर्न स्वागत गर्छौं। केही होइन तर आत्माले भरिँदै इच्छा गरिएको विजय दिनेछौं।

धैर्यता- गलाती ५:२२

“आत्माको फल ... धैर्यता हो ।”

धैर्यता दुई ग्रीक शब्दहरूको सम्मिश्रण र अनुवाद हो: “रिस” र “टाढा ।” तिनीहरूलाई संगै राख्नुहोस् र तपाईंसँग “रिसबाट टाढा” हुन्छ । विवाह, परिवार, मण्डली र अन्य परिस्थितिमा जहाँ टुक्रिएका सम्बन्धहरू छन्, “रिसबाट टाढा” को राम्रो आपूर्तिले बचाउन सकिन्छ । हामी खीष्टसँग हाम्रो एकतामा हिँडौं र पवित्र आत्माको भरपूरसँगै अरूप्रति धैर्यताको परिणाम प्राप्त गरौं ।

दया- गलाती ५:२२

“आत्माको फल... दया हो ।”

“दया” को अनुवादित शब्द दयाको धारणा हो । दयाले कस्तो भिन्नता बनाउँछ ! संसारलाई आत्म-केन्द्रित अभद्रता र रिस र घृणाद्वारा चरित्र चित्रण गरिन्छ, दयाले धैरैजसो भाँचिएका सम्बन्धहरूलाई मर्मत गर्दछ । हामीमा भएको दयाले अन्यलाई गुन मानेको अनुभव गर्न बनाउनेलाई फाइदा थप्दछ- जुन सानो सेवा होइन ।

अधीनता- एफिसी ५:१८-२१

“पवित्र आत्माले भरिपूर्ण होओ... खीष्टको श्रद्धामा एउटा अर्कोको अधीनमा बस ।”

जब हामी अरूमा सुम्पिन्छौं, हामी तिनीहरूलाई बढाउँछौं । अर्काको अधीनमा बस्नुचाहिँ अरूमाथि नियन्त्रण गर्ने प्रयासको विपरीत हुन्छ । अध्ययनको सन्दर्भमा हाम्रो पदले प्रकट गर्दछ कि अधीनता आत्माले भरिनुको परिणाम हो । स्पष्ट रूपमा अधीनताको आत्मा शक्तिशाली मानिसको सम्बन्धहरूको आधार हो ।

विश्वासीहरू बीच एकता- एफिसी ४:३

हाम्रो पदले “आत्माको एकता” को बारेमा बोल्दछ । जब ख्रीष्टियानहरूको हृदयमा पवित्र आत्मकै उपायहरू हुन्छन्, उहाँले तिनीहरूलाई एकताको बलियो बन्धनमा बाँध्नुहुन्छ । निश्चित रूपले उहाँका सन्तानहरूबीच सम्बन्धहरू टुक्रिएको देखेर परमेश्वरको हृदय टुक्रिन्छ । जब पवित्र आत्माले हामीलाई एकताको आत्मामा बाँध्ने अनुमति पाउनुहुन्छ, निश्चित रूपले उहाँको कृपा रोमांचित हुन्छ । केही कुराभन्दा पनि धेरै विश्वासीहरूको बीचमा यो एकत्वको आत्माको लागि हाम्रा प्रभुले यूहन्ना १७ मा गर्नुभएको महान् प्रार्थनामा प्रार्थना गर्नुभयो । जब तिनीहरूले बास गर्नुभएको आत्माद्वारा हामीहरू बाँधिएको देख्छन्, हामीले नबचाइएकाहरूमा पार्ने प्रभावको बारेमा सोच्नुहोस् । उहाँको लागि र तिनीहरूको लागि ख्रीष्टसँग हाम्रो एकत्वमा हामी हिँडौं ।

ख्रीष्टियान सेवामा परिवर्तनहरू

प्रभुका सबै साँचा विश्वासयोग्य दासहरू तिनीहरूका लाभसँग सन्तुष्ट छैनन् । तिनीहरू परमेश्वरका लागि लाभको वृद्धिका लागि हेरिरहेका छन् । आत्माले निरन्तर भरिपूर्ण भई हामी ती वृद्धिहरू अनुभव गर्नेछौं ।

अन्यलाई हामी जीवनको स्रोत बन्छौं— यूहन्ना ७:३८

हाम्रा प्रभुले प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ, “जसले ममाथि विश्वास गर्दछ, धर्मशास्त्रले भनेअनुसार त्यसको अन्तस्करणबाट जिउँदो पानीका खोलाहरू बगिनिस्कनेछन् ।”

पद ३९ ले प्रकट गर्दछ कि त्यो पानी पवित्र आत्माको सङ्केतमा दिइएको छ । प्रतिज्ञा मात्रै होइन कि जीवन दिने पानीको “खोला” तिनीहरूबाट बग्नेछ, जसले उहाँमा निरन्तर निर्भरताको जीवन जिउँछन्— “नदी” मात्रै बहनेछैन । येशूको प्रतिज्ञा यो हो कि जीवन दिने पानीको

नदी तिनीहरूबाट बग्नेछ, जसले निरन्तर उहाँमा विश्वास गर्दछन् र हामीले देखेका छौं कि पवित्र आत्माले भरिएको फल विश्वास हो । ती नदीहरू समान रूपले बचाइएका र नबचाइएकाहरूतिर बग्नेछ । हामी हराएकाहरूलाई खीष्टमा ल्याउनेछौं र बचाइएकालाई जीवनमा डोच्याउनेछौं, जुन प्रशस्तको जीवन हो । यस्तो लाभले हामीमध्ये धेरैका लागि ठूलो परिवर्तनको प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले भलाइ र परमेश्वर आफ्नो जीवनमा हुनलाई धेरै कठिन सङ्घर्ष गरेका छन् ।

गवाहीमा परिवर्तन

पवित्र आत्माले निरन्तर भरिएको जीवन पत्ता लगाउँदै र अनुभव गर्दै विश्वासको गवाहीमा प्रभु येशूको अनुग्रह नबचाइएकाहरूलाई बचाइनुपर्छ । धेरैका गवाहीमा धेरै ठूलो परिवर्तन आउँछ—परिवर्तन, जसले धेरै लाभ दिन्छ ।

केही बढी गवाहीका हुनेछन्— प्रेरित १:८; यूहन्ना १५:२६-२७

चिरपरिचित धर्मशास्त्रको भनाइमा हाम्रा प्रभुले पहिला चेलाहरूलाई प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ, कि जब पवित्र आत्मा तिनीहरूमा आउनुहुन्छ, तिनीहरू गवाही हुनेछन् । यो यति परिचित खण्ड होइन— तर केवल एक बलपूर्वक— हाम्रा प्रभुको अर्को भनाइ हो ।

“जब सल्लाहकार आउनुहुन्छ, जसलाई म पिताको तर्फबाट तिमीहरूकहाँ पठमइदिनेछु अर्थात् सत्यका आत्मा, जो पिताबाट आउनुहुन्छ, उहाँले नै मेरो विषयमा गवाही दिनुहुनेछ र तिमीहरू पनि मेरा साक्षी हो ।”

जब त्यहाँ निरन्तर आत्माको भरपूर हुन्छ, हाम्रा ओठबाट निरन्तर वचनहरूको खोला बग्नेछ, जसले प्रेमिलो उद्धारकर्ताको बारेमा बताउँछ ।

केही कम गवाहीका हुनेछन्- गलाती ५:२२-२३

धेरै विश्वासीहरूलाई साक्षी हुन कठिन भए पनि तिनीहरू छन्, जो व्यक्तिगत सुसमाचार प्रचारमा यति बाँधिएका छन् कि उनीहरू नबचाइएकाहरूलाई अष्टचारो र अप्रसन्न पार्छन् । बिना कुनै हिचकिचाहट सबैलाई खीष्टमा ल्याउन चाँडो अधि बढ्छन्, तिनीहरू पवित्र आत्माद्वारा तयारी भए वा नभए पनि । तिनीहरूले सुसमाचार सुनाइरहेकाहरूबाट आएका नकारात्मक प्रतिक्रियाहरूप्रति संवेदनशील भएका देखिँदैनन् ।

तापनि आत्मसंयम र प्रेमले भरिएकाहरू आत्माको भरपूरद्वारा, यो अनियन्त्रित सामिप्यताले व्यक्तिगत सुसमाचार प्रचारमा तिनीहरूका कामलाई रोक्नेछ, जसले तिरस्कार ल्याउनेछ र अब तिनीहरूले थाहा पाए कि परमेश्वरले तिनीहरूलाई नबचाइएकाहरूमाभू गवाही दिनलाई डोऱ्याउनुहुनेछ, तिनीहरू केवल उत्तम आज्ञाहरूका अधीनमा अधि बढ्नेछन् ।

नयाँ तरिकामा सबै गवाही हुनेछन्- गलाती ३:१

खीष्टसँग हाम्रो एकत्वमा जियाइद्वारा पवित्र आत्माले भरिनाले गवाहीको नयाँ परिणाम दिन्छ । गलाती ३:१ मा प्रेरित पावलले उनका पाठकहरूलाई जानकारी दिन्छन् कि तिनीहरूद्वारा “खीष्ट क्रूसमा टाँगिएका” देखेका थिए । यद्यपि पावल गलाती आउनुअघि क्रूसीकरण केही वर्षअघि नै भइसकेको थियो र त्यो माइलौं टाढा भएको थियो, गलातीहरूका आँखाले त्यो देख्न सक्थ्यो । यो कसरी सम्भव थियो ?

गलातीमा उत्तर क्रूसीकरणका केही सङ्केतहरूमा पाइन्छ, किनभने शरीर क्रूसमा टाँगिएको छ र पावल त्यो क्रूसीकरण अनुभव गर्दै थिए, पावलमा शरीरका कामहरू उत्पन्न भएका थिएनन् । साथै, पावलमा खीष्ट बास गर्नुभयो

किनभने उनी क्रूसमा टाँगिएका थिए र त्यो क्रूसीकरण अनुभव गर्दै थिए । त्यसैले पावलमा शरीरका कामहरूका अनुपस्थिति र येशूको व्यक्तिको उपस्थिति देखिएको प्रमाण थियो कि येशू क्रूसमा टाँगिनुभएको थियो ।

यहाँ केही परिवर्तनहरू उल्लेख गरिएका छन्, जुन हाम्रो जीवनमा उत्पन्न भएको छ, जब हामी पवित्र आत्माले भरिपूर्ण भएको महत्त्वपूर्ण छ र पूर्णरूपले पूरा होइन । तापनि पलपल पवित्र आत्माले भरिपूर्ण हुने इच्छा हामीलाई दिन पर्याप्त उल्लेख गरिएको छ । क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जियाइको पलपलमा हामीमा पवित्र आत्माको निरन्तर भरपूर हुन सक्छ ।

बिनाढिलाइ खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउन अब सुरु गरौं र पवित्र आत्माले निरन्तर भरिपूर्णताको आशिष् जीवन अनुभव गरौं ।

अध्याय ११

पापबाट स्वतन्त्रता

“भन शमूएल, खाना खाइरहेको बेलामा तिमीले मलाई के भन्दै थियौं,” जोनले फिलिपलाई भने ।

केही वर्षदेखि जोनलाई खीष्टसँग आफ्नो एकताको बारेमा थाहा थियो र उनले छोटो समयको लागि त्यो अनुभव गरेका थिए । तर पनि फिलिपलाई खीष्टसँग उनको एकताको बारेमा ज्ञान थिएन । तेस्रो व्यक्ति शमूएल पुरानो विश्वासी थिए, जसले केही वर्षदेखि खीष्टसँग उनको एकता बुझेका र अनुभव गरेका थिए । जोनले बनाएको भनाइले पुराना विश्वासीहरूका लागि फिलिपलाई हाम्रो क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको बारेमा वर्णन गर्नलाई ढोका खोलेको छ ।

“हामीले खाना खाइरहेको बेलामा म उनलाई भन्दै थिएँ कि मैले कसैलाई खराब मानेँ र त्यसलाई सहायता गर्न सकिन्नँ,” फिलिपले भने । यहाँ छलफल निम्नानुसार छ, जहाँ

पुराना विश्वासीले नयाँ विश्वासीलाई कसरी खीष्टसँग उनको एकताको कारण अप्रसन्नताबाट उनी स्वतन्त्र हुन सक्छन् भनी देखाउँछ। दुवै युवा आनन्द मनाउँदै गए।

यो अवस्थाले सुसमाचार सिकाउँछ, कि हामी कोही पनि पापको अधीनमा निरन्तर रहनुपर्दैन, जसले दोष र असफलताको भावना हामीमा छोड्दछ।

“पाप” र “पापहरू” बाट स्वतन्त्रता

“मेरो अल्सरले मलाई पीडा दिइरहेको छ,” भद्र मानिसले प्रतिक्रिया दिए, जब मैले उनलाई के गर्दै थियौं भन्ने बारेमा सोधेको थिएँ।

“त्यसले तपाईंलाई कस्तो बनाएको महसुस गर्नुहुन्छ ?” मैले सोधें।

“यो दुख्छ!” उनले जवाफ दिए।

यो धेरै सम्भव छ कि त्यो मानिसको अल्सर रक्तचापद्वारा भएको हो। अल्सर चापको लक्षण थियो र दुःखाइ अल्सरको लक्षण थियो।

आत्मिक रूपमा हामी अल्सर भएको मानिसभै छौं। हामीमा पाप स्वभाव छ— नयाँ करारमा “पाप” भनिएको छ— त्यो हाम्रो “पापहरू” को कारण हो। मानिसको अल्सरभै पीडाको फल आउँछ, हाम्रा पापहरूले हामीलाई पीडा दिन्छ।

हामी केही हुन सक्छौं, जब अल्सर भएको मानिसको डाक्टरले पीडाको लागि उसलाई उपचार गर्छन्, उनले चापको लागि पनि उपचार गर्छन्, जुन पीडाको कारण थियो। त्यही तरिकामा प्रभुले हाम्रो “पाप” (शरीर) र “पापहरू” र त्यसबाट आएको पीडाबाट स्वतन्त्रताको बाटो हामीलाई दिनुहुन्छ।

किनभने धेरैजसो परमेश्वरका सन्तानले दोषी महसुस गर्छन् र विश्वास गर्छन् कि तिनीहरूका पाप अरूभन्दा अझ खराब छन्, यो उनीहरूलाई उत्साहजनक हुन सक्छ।

तिनीहरूले पापहरूको बाइबलीय सूचीहरूको केही समीक्षा गर्छन्, जसका तिनीहरू योग्य छन् ।

तर अब तिमीहरूले पनि यी सबै कुरा त्याग: रिस, क्रोध, डाह, निन्दा, आफ्नो मुखबाट निस्कने फोहोर बोली । एउटाले अर्कालाई जडाँट किनकि पुरानो स्वभाव त्यसका चालचलनसमेत तिमीहरूले त्यागेका छौ र नयाँ स्वभाव धारण गरेका छौ, जो आफ्नो सृष्टिकर्ताको रूपअनुसार ज्ञानमा नयाँ भएरहेको छ (कलस्सी ३:८-१०) ।

पाप स्वभावका कामहरू प्रत्यक्ष छन्, जो यिनै हुन्—व्यभिचार, अपवित्रता, लम्पटपना, मूर्तिपूजा, मन्त्रतन्त्र, दुश्मनी, भैँभगडा, ईर्ष्या, क्रोध, स्वार्थीपन, फुट, गुटबन्दी, डाह, पियक्कडपन, मोजमज्जा र यस्तै अरू (गलाती ५:१९-२१) ।

पापको दुवै सूची खण्डमा पाइन्छ, जसले देखाउँछ कि तिनीहरूबाट हामी स्वतन्त्र हुन सक्छौ । यो हाम्रो लागि विश्वास गर्नु धेरै महत्त्वपूर्ण छ कि पापहरूबाट स्वतन्त्रता सम्भव छ, जसले हामीलाई दास बनाएको छ— जस्तोसुकै पाप भए पनि ।

यो उल्लेख गर्न आवश्यक छ कि त्यहाँ हाम्रो पुरानो मानिसका विशेषताहरू छन्, जहाँबाट हामीसँग स्वतन्त्रता हुन्छ, जसलाई हामीले पाप भन्न चाहँदैनौ ।

उदाहरणको लागि, चिन्ताबाट स्वतन्त्रताको अनुभव सम्भव छ । हामी चिन्ता गर्छौ किनभने भविष्य कस्तो हुनुपर्छ भन्ने हाम्रो आफ्नै विचार हामीसँग छ । जब घटनाहरू घट्छ, जसले हाम्रो विचारअनुसार हुँदैन भनी हामीलाई सोच्न बाध्य बनाइदिन्छ, यसले हामीलाई चिन्तित बनाउँछ । हामी सबै जान्दछौ भन्ने हाम्रो स्वभावबाट हामी स्वतन्त्र भए पनि के हुन हामीले सोच्नुपर्छ भन्ने हाम्रो आफ्नो विचारबाट स्वतन्त्र पनि छौ । त्यसकारण हामीमा चिन्ताबाट स्वतन्त्र हुने क्षमता छ ।

हाम्रो जीवनमा अरू कुराहरू छन्, हामी यो वर्गमा राखिन्छौं कि हामी पाप भन्नलाई चाहँदैनौं: हठ, शरीरमा धेरै ध्यान दिने, आलोचनाको आत्मा र खिन्नता ।

ख्रीष्टसँग हाम्रो एकत्व अनुभव गर्दै स्वतन्त्रता

रोमी ६:२ मा पावल लेख्छन् कि विश्वासीहरू पापमा निरन्तर लाग्नुहुन्न किनभने तिनीहरू “पापको लागि मरेका” छन् । रोमी ६:६ मा पावल हामीलाई जानकारी दिन्छन् कि हाम्रो पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगिएको छ । जसै हामी देख्छौं:

ख्रीष्टियान जीवनमा हाम्रो लागि सत्य कुराहरू छन् र हाम्रो लागि तिनीहरू सत्य भएको विश्वास र तिनीहरूलाई अनुभव गर्न नछानेसम्म हामीले अनुभव गर्नेछैनौं ।

त्यसैले हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान छनोट र विश्वासद्वारा यी कुराहरू अनुभव गर्नलाई आवश्यक छ, जुन हामीले अघिल्लो अध्यायमा सिक्थौं । केही गल्तीले सोच्छन्, तिनीहरूले पापमाथि चाहिएका सबै विजय पाइसके किनभने तिनीहरूको पापका क्षमा तिनीहरूले प्राप्त गरिसके । प्रेरित यूहन्नाले त्यसलाई एकदमै सुन्दर तरिकाले १ यूहन्ना १:९ मा राख्छन्:

हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्थौं भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ ।

हाम्रा पापहरूद्वारा भएको धेरै पीडाबाट हामी स्वतन्त्रता अनुभव गर्न सक्छौं, जब हाम्रो पाप हामी स्वीकार गर्छौं र क्षमा प्राप्त गर्छौं— वास्तवमा हामी क्षमाविना विजयमा कहिल्यै पनि जिउन सक्दैनौं । ती सबै हामीले थाहा पाएको पापबाट स्वतन्त्रता हो भने पनि हामी निरन्तर पाप स्वभाव (शरीर) को बन्धनमा हुनेछौं र पापहरूले अब यो पृथ्वीमा बाँकी रहेका हाम्रा दिनहरूका लागि हामीलाई दास बनाउँछ ।

हामी विश्वासीहरूले सम्झनुपर्दछ, कि खीष्टसँग हाम्रो एकताको अनुभव हामीले गर्नुपर्छ, हाम्रो पाप (शरीर), पापहरू र पीडाहरू (जुन तिनीहरूबाट हुन्छ) बाट स्वतन्त्र छौं भने ।

क्रमशः स्वतन्त्रता

धेरैजसो जब व्यक्तिले पहिलो पटक कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान अनुभव गर्छ, प्रभुले स्थिर विजयका लागि केही हप्ताहरू दिनुहुन्छ । खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जियाइद्वारा यो जीवनको तरिका केवल हामीलाई देखाउनलाई हो । यो परमेश्वरको सर्वोच्च काम हो । जब त्यो सर्वोच्चताको समयावधि पूरा हुन्छ, हामी वृद्धि हुने समयबाट अघि जान्छौं, जसले हाम्रो पाप (शरीर) र हाम्रो व्यक्तिगत पापहरूबाट विस्तारै स्वतन्त्रतामा फल ल्याउँदछ, त्यसपछि साँचो वृद्धि सुरु हुन्छ ।

रोमी ६:१२ मा पावलले हामीलाई चेतावनी दिन्छन्, “तिमीहरूका मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न नदेओ ।” रोमी ७:१७ मा पावलले हाम्रो पाप स्वभावलाई हामीमा बसेको अर्कै व्यक्तिको रूपमा वर्णन गर्छन्, जसले हामीले घृणा गर्ने कुराहरू र साँच्चै गर्न नचाहेका कुराहरू गर्न लगाउँछ ।

रोमी ६:११-१३ ले सर्वत्र कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकता एकसमान रूपले अनुभव गर्नलाई हाम्रो खाँचोमा जोड दिन्छ । यो खण्डमा भएको प्रतिज्ञाले हामीलाई विश्वास दिन्छ कि जब खीष्टसँग हाम्रो एकताको अनुभव निरन्तर गर्न थाल्छौं, विस्तारै हाम्रो पाप स्वभावको अधीनबाट स्वतन्त्र हुनेछौं— र परिणाम स्वरूप हामी पापहरूबाट स्वतन्त्र हुनेछौं, जुन हाम्रो पाप स्वभावबाट आउँछ ।

पापबाट स्वतन्त्रता अनुभव गर्नु प्याजलाई छोडाउनु जस्तै हो । तपाईं एउटा पत्र निकाल्नुहुन्छ, त्यसको तल अर्कै

पत्र आउँछ । जसै हामी ती कुराहरूबाट स्वतन्त्रता अनुभव गर्न सुरु गर्छौं, जसले हामीलाई दुःख दिइरहेको थियो— केही मानिसहरूमा केही वर्षसम्म— परमेश्वरको आत्माले अन्य पापहरू प्रकट गर्नुहुनेछ, जसमा हामीले कहिल्यै ध्यान दिएका थिएनौं । हाम्रो वरपर भएका मानिसहरूले केही वर्षदेखि त्यो हामीमा देखेका छन् । अब पवित्र आत्माले ती हामीलाई प्रकट गर्नुहुनेछ ।

जब ती लुकेका पापहरू प्रभुले प्रकट गर्नुहुनेछ, हामीले तिनीहरूबाट तुरुन्तै स्वतन्त्रता पाउन सुरु गर्न आवश्यक छ । प्रभुले दुई वा तीन अघिल्ला पापहरू हामीलाई प्रकट गर्नुहुनेछ, जुन समयमा हामी त्यस बारेमा अज्ञान थियौं, जसै हामी ती दुई वा तीनबाट वृद्धि भइरहेको स्वतन्त्रता प्राप्त गर्छौं, त्यसपछि उहाँले अन्य प्रकट गर्नुहुनेछ ।

मोशा र यहोशूद्वारा बनाइएका मानिसको सूचीबीच कनानबाट ल्याइएका इस्राएलीहरू गीर्गाशीहरू थिए । अन्य राष्ट्रले निम्नानुसार विजयमा उल्लेख गरिएको सूची भए पनि गीर्गाशीहरू फेरि कहिल्यै उल्लेख भएनन् ।

ख्रीष्टसँग हाम्रो एकताको शर्तमा केही विशेष पापसँग हामीले त्यो विशेष पापबाट लगभग पूरै रूपले स्वतन्त्रता पाएका छौं । तापनि हामीले लामो समयदेखि हाम्रा पापहरूको ठूलो बहुमतसँग सामना गर्नुपर्दछ । केही पापहरू अन्यभन्दा धेरै गहिरो जरा गाडिएर हामीमा बसेको देखिन्छ । कुनै समयमा ती पापहरू फेरि आउनेछन् । तर पनि हामी निराश हुनुहुन्न । क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँग हाम्रो एकतामा पूरै विश्वाससँग र परमेश्वरको प्रतिज्ञाहरूमा हामीले ती धेरै हठी पापहरूबाट स्वतन्त्र हुन निरन्तर छान्न र विश्वास गर्नुपर्दछ ।

हामीले आफैलाई कुनै पापसँग कहिल्यै पनि आरामदायी बनाउनुहुँदैन । जसै इस्राएलीहरूले कनानका सबै

निवासीहरूलाई खतम गरेनन्, जब तिनीहरूले त्यो गर्न आज्ञा पाएका थिए, परमेश्वरका छानिएका केही दासहरूले तिनीहरूका सबै थाहा पाएका पापसँग स्वस्फूर्त रूपले काम गरेनन् ।

प्रभुले अनाज्ञाकारी इस्राएलीहरूलाई भन्नुभयो, जसले खतम गर्न इन्कार गरे, “तिम्रो पक्षमा तिनीहरूका सिंहासनमा बस्न सक्छन्,” (न्यायकर्ता २:३) । इज्राएलको इतिहासले भविष्यवाणी सत्य हो भनी प्रमाणित गर्दछ । कुनै पाप, जसबाट हामी स्वतन्त्रता छान्दैनौं, त्यसले हाम्रो लागि उस्तै गर्नेछ । हामीले दिमागमा राख्नुपर्छ कि त्यहाँ यस्ता कुराहरू छैन, जहाँ यो जीवनमा हामी कहिल्यै पाप गर्नेछैनौं । यद्यपि पापबाट वृद्धि भइरहेको स्वतन्त्रता हामी अनुभव गर्न सक्छौं; त्यो हारेको जीवनमाथि ठूलो सुधार हो; हामीमध्ये केहीले हाम्रो केवल छनौट भनी स्वीकार गरेका छौं । हाम्रो हृदयमा विश्वास र आनन्द साथ विश्वास गरौं कि बिस्तारै हामी पापबाट स्वतन्त्र हुन सक्छौं र यसको परिणाम त्यो तरिकामा जिउन हामीलाई कारण हुन्छ । यसमा हामी जिउन इच्छा गर्दैनौं र हाम्रो लागि परमेश्वरले इच्छा गर्नुभएको कुरामा त्यो ठूलो हुन्छ । हामी आत्मविश्वासका साथ हुन सक्छौं कि पापबाट हाम्रो स्वतन्त्रता अनुभव गर्नमा हामीले उन्नति गर्न सक्षम हुनेछौं । यो हुन कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकत्व हामीले निरन्तर अनुभव गर्नु आवश्यक छ ।

अध्याय १२

संसारबाट स्वतन्त्रता

किशोरकिशोरीहरूले तिनीहरूका अभिभावकहरूबाट केही काम गर्ने अनुमति लिन “हरेकले त्यसो गरिरहेका छन्” भनी दाबी गर्दछन् । प्रेरित पावल भन्दछन्, “यस संसारको ढाँचामा नचल तर आफ्नो मनमा नयाँ भई पूर्णरूपले

परिवर्तित होओ,” (रोमी १२:२) । यो पदले हामीलाई देखाउँछ कि किशोरकिशोरीहरू मात्र होइन, धेरैले अरू मानिसहरूले के गरिरहेका छन् भनी त्यस ढाँचा (वा नक्कल) मा चल इच्छा गर्दछन् ।

त्यस्तो ढाँचामा चल्ने चाहना हामी सबैमा छ, हामी नयाँगरी परमेश्वरका सन्तान भई जन्म्यौं भने पनि । त्यसैकारण पावलको भनाइको प्रकाशमा सबै विश्वासीहरू, जो संसारको ढाँचाअनुसार चल्ने कोसिस गर्दैनन्, संसारका श्रेणीअनुसार चल्दै अन्त हुँदछन् । पावल उनको आफ्नो ढाँचाको प्रवृत्तिको जानकार थिए र उनले त्यो स्वीकार गरेका थिए । उनी लेख्छन्:

हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको क्रूसवाहेक अरू कुनै पनि कुरामाथि घमण्ड गर्ने कुरा मदेखि दूर रहोस्, जसद्वारा मचाहिँ संसारको लेखि र संसार मेरो लेखि क्रूसमा भुण्ड्याइएको छ (गलाती ६:१४) ।

सबै विश्वासीहरू संसारको ढाँचामा चल्ने इच्छाको बारेमा अवगत हुनुपर्दछ ।

हामी सबैले ती क्षेत्रहरू जान्नलाई समय र ध्यान दिनुपर्दछ, जसमा संसारको ढाँचामा अधिदेखि नै हुन सक्छौं ।

हामीले थाहा पाएको “तपाईं जति सांसारिक पनि हुन सक्नुहुन्छ” भन्दा हामी धेरै सांसारिक हुन सक्छौं ।

यी आश्चर्यलाग्दा शब्दहरू एउटा युवकमा प्रभुको हृदयबाट आएको थियो, जो ख्रीष्टसँग उनको एकतामा धेरै महिनादेखि जिइरहेका छन् ।

किनभने उनी पावलको गवाहीको बारेमा जानकार थिए कि संसार उनको लागि क्रूसमा भुण्ड्याइएको थियो र उनी संसारको लागि, जसै उनले आफैँलाई पापमा मरेको र परमेश्वरमा जिउँदो ठाने, उनले आफैँलाई संसारको लागि क्रूसमा भुण्ड्याए र संसार उसको लागि क्रूसमा भुण्ड्याएको पनि ठाने । उनले यस्तो गरे किनभने उनी

सांसारिक व्यक्ति भइरहेको बारेमा अवगत नभए पनि आफ्नो जीवनमा पूर्ण विजय पाउन चाहन्थे । त्यसैले जब प्रभुबाट प्रकाश भयो कि उनी सांसारिक थिए, उनी चकित भए ।

सांसारिकता, जसमा उनी दोषी भए, जसमा कुनै कुरा पनि अनैतिक थिएन । त्यो केही कुरा थियो, जसमा सबै खीष्टियानहरू व्यावहारिक रूपमा व्यस्त छन् । तर यो युवकमा प्रभुले काम गर्नुभयो किनभने उनी सहभागी भएको यो विशेष कुराचाहिँ सांसारिकता थियो ।

प्रभुमा समर्पित धेरै दासहरू यो युवकजस्तै छन् । तिनीहरू केही क्षेत्रहरूमा सांसारिक हुन्छन् र त्यो उनीहरूलाई थाहा हुँदैन ।

संसारको ठीक प्रकृतिलाई गलत बुझेर

हामीमध्ये धेरैले “संसार” केवल पश्चात्ताप नगर्ने व्यक्तिहरू, हाम्रा प्रभुलाई अस्वीकार गर्ने र परमेश्वरको विरुद्धमा खुला पापमा जिउँछन् भनी सोच्दछौं । हामीले संसारलाई त्यो भनी सोच्नुपर्दछ, जो शैतान र शरीरको नियन्त्रणको अधीनमा जिउँछन् । संसारका मानिसहरू पवित्र आत्मामा हिँडडुल गर्दैनन् ।

यो पनि सम्भव छ कि ती जसले हामीलाई आकर्षित गर्छन्, तिनीहरूमा सांसारिकताका विशेषताहरू छन् । शैतान, शरीर र “संसार” ले उनीहरूलाई जीवनका बाटोहरू अपनाउन प्रभावित गर्दछ, जुन धर्मशास्त्रमा भएको जीवनशैलीको विपरीत हुन्छ । केही मामिलाहरूमा तिनीहरू संसारको दर्शनशास्त्रहरूमा सहमत भएको तिनीहरूले थाहा पाउँदैनन् ।

हामीले जीवनलाई हेर्ने हाम्रो दृष्टि धर्मशास्त्रको नजिकमा राख्नु आवश्यक छ । जहाँ तिनीहरू धर्मशास्त्रसँग सहमत हुँदैनन्, हामी संसारका दर्शनशास्त्रहरूमा जिउँछौं ।

घातक, पत्ता लगाउन नसकेको क्यान्सर, सांसारिक दर्शनशास्त्रहरू, जुन हामीमा लुकेका हुन्छन्, त्यसले हाम्रो आत्मिक जीवन र प्रभावलाई खाइदिन सक्छ ।

खीष्टियान हिँडाइको ठीक प्रकृतिलाई गलत बुझेर

सांसारिकता आधुनिक दिनको इभान्जलिक्ल खीष्टियान सम्प्रदायमा गुप्तरूपले आउनुको एक कारण खीष्टियान हिँडाइको ठीक प्रकृतिलाई गलत बुझाइ हो । हामीले शर्तहरू अपनाएका छौं, जुन केवल नयाँ करारको पारिभाषिक शब्दवलीसँग अलिकति समान छ ।

जब हामी विश्वासीहरूको वर्णन गर्न चाहन्छौं, जो खीष्टियान जीवनमा जिएका छन्, त्यो अरूहरूलाई राम्रो उदाहरण हो, हामी प्रायःजसो तिनीहरूलाई प्रभुमा “समर्पित” वा “बचनले बाँधिएको” भन्दछौं । तैपनि यी शब्दहरू नयाँ करारमा यस्तो अभिप्रायले कहिल्यै प्रयोग भएको छैन । तिनीहरूलाई “सन्त” भनी बोलाएको राम्रो हुन्छ किनभने त्यो शब्दको आधारभूत अर्थ “उपलब्ध” हो ।

हाम्रो सोचाइ यति धेरै अभ्यस्त भएको छ कि खीष्टियानको लागि ठूलो कुरा “समपर्णता” हो र हामी यसमा निश्चय छौं कि जसमा प्रभुको लागि वास्तवमा उहाँलाई खुसी पार्न उत्कट जोश छ । तर, त्यो अनिवार्य रूपमा त्यसो होइन ! नयाँ करारमा प्रभुलाई खुसी पार्ने जीवनशैली वर्णन गर्न ठूला शब्द *विश्वास*, *भरोसा*, *सन्त* र *पवित्रीकरण* प्रयोग गरिएको छ । बारम्बार नयाँ करारले शिक्षा दिन्छ कि हाम्रो जीवनका पलपलका सबै कुरामा परमेश्वरमा पूर्णरूपले निर्भर रहेर जिउनुपर्दछ ।

जब हामी सोच्छौं कि “समपर्णता” खीष्टियान जीवनको उच्च श्रेणी हो, त्यहाँ “विश्वास” को क्षेत्रमा खराबी हुन थाल्नेछ । हामी आफैँमा भरोसा गर्नतिर भुकाव हुनेछौं । तैपनि धर्मशास्त्रले भन्दछ, “विश्वासद्वारा नै जिउनेछ,” (रोमी

१:१७) । हिब्रू ११:६ले “तर विश्वासबिना परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्नु असम्भव छ” भनी घोषणा गर्दछ ।

हामी सोध्न सक्छौं, “के तपाईं नयाँ करारले कसैले ख्रीष्टयान जीवन समर्पणताबिना नै जिउन सक्छ भनी हामीलाई भन्दछ भनी शिक्षा दिंदै हुनुहुन्छ ?” समर्पणता शब्दको अर्थ “येशूको लागि मेरो राम्रो गराइ” भन्ने तपाईं बुझ्नुहुन्छ, भने यो प्रश्नको उत्तर “हो” हो । तर समर्पणता शब्दको अर्थ “परमेश्वरको सुलभता” बुझ्नुहुन्छ, भने उत्तर “होइन” हो ।

नयाँ करारको विश्वासको धारणामा जिउने विश्वासीले परमेश्वरलाई सबै थोकहरूको लागि हरेक पलमा भरोसा गर्दछ । यस्तो प्रकारको विश्वाससँग कि *हामीले अर्को के गर्ने भनी हामीलाई देखाउन उहाँमा विश्वास गरिरहन्छौं* । यो केवल एक व्यक्ति हो, जो विश्वासको गुणस्तरमा जिउँछ, जुन परमेश्वरको *सुलभता* हो । यो केवल परमेश्वरमा यस्तो प्रकारको विश्वाससँगको जियाइद्वारा हुन्छ, जुन तपाईं “जिउँदो बलिको रूपमा अर्पण गर्न,” (रोमी १२:१) सक्नुहुन्छ, वा रोमी ६:१३ को आज्ञाकारितामा शरीरका अङ्गहरूलाई धार्मिकताका साधनजस्तै परमेश्वरकहाँ समर्पण गर्नुहुन्छ । हामी अब के गर्ने भनेर परमप्रभुले देखाउनुहुन्छ भनी विश्वास गर्दछौं र त्यसपछि, उहाँको अगुवाइमा प्रतिक्रिया दिन्छौं भने हामी साँचो रूपले उहाँमा उपलब्ध हुन्छौं ।

हामीले समर्पणताको सामिप्यताको समर्थनमा विश्वासको सामिप्यतालाई अस्वीकार गर्छौं भने हामी धेरैजसो संसारका दर्शनशास्त्रहरूलाई अँगालो हाल्छौं । यस्तो हुन्छ, किनभने त्यहाँ हाम्रो जीवनको क्षेत्रमा हुनेछ, जसमा हामी परमप्रभुबाट मार्गदर्शन खोज्दैनौं । सम्भवतः त्यहाँ यस्ता धेरै ख्रीष्टयानहरूका सामिप्यता, सुरक्षा र रुपैयाँको प्रयोगभन्दा त्यहाँ यस्तो स्पष्ट उदाहरण अरू छैन ।

अनुभवबाट स्वतन्त्रता

संसारबाट स्वतन्त्रताको लागि हाम्रो आशा, पापबाट हाम्रो स्वतन्त्रताको आशा उस्तै नै हो- यो हाम्रो खीष्टसँग एकत्वको अनुभवद्वारा हो ।

स्वतन्त्रता- हाम्रो क्रूसारोहणको अनुभवबाट

खीष्टसँग हाम्रो क्रूसारोहणको कारणले हामीले संसारमाथि विजय पाएका छौं । पावलको गवाही सम्भन्धुहोस्: "हाम्रा प्रभु येशू खीष्टको क्रूसवाहेक अरू कुनै कुरामाथि घमण्ड गर्ने कुरा मदेखि दूर रहोस्, जसद्वारा मचाहिँ संसारको लेखि र संसार मेरो लेखि क्रूसमा भुण्डचाइएको छ," गलाती ६:१४ ।

पावलको यो भनाइमा हामीमध्ये धेरैले थाहा पाएका वा फाइदा लिएको भन्दा क्रूसको गहिरो आयाम फेरि देख्दछौं । हाम्रो क्रूसारोहणको अनुभवद्वारा छान्दै र विश्वास गर्दै हामीले संसारबाट हाम्रो स्वतन्त्रता कसरी भनी जाँच गर्नु आवश्यक छ ।

छानेर र आशा राखेर हामीलाई सांसारिकताको जानकारी भएर

हामी एउटा युवकजस्तै हुन सक्छौं, जसले संसारको दर्शनलाई स्वीकार गरेको र त्यसलाई थाहा नगरेको हुन सक्छ । हामीले प्रभुलाई प्रेम गरेका र उहाँसँगै वर्षौंदेखि हिंडुल गरेका छौं । हामीसँग सांसारिक व्यक्ति बन्ने लालसा नहुन पनि सक्छ । तैपनि संसारका केही दर्शनहरू नजानीकन स्वीकार गरेका हुन सक्छौं । यो पनि सम्भव छ कि हाम्रा खीष्टियान नमुनाहरूले संसारका जीवनशैलीतर्फ हामीलाई डोऱ्याएको छ ।

हामी अब सुरु गरौं कि संसार हाम्रो लागि क्रूसमा भुण्डचाइएको छ र हामी संसारको लागि क्रूसमा भुण्डचाइएका छौं भनी विचार गरौं । प्रभु हामीमा भएको

लुकेका सांसारिक विशेषताहरू तिनीहरू अस्तित्वमा छन् भने प्रकट गर्ने विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ ।

छानेर र आशा राखेर हामी सांसारिकताबाट स्वतन्त्र हुन्छौं

केही सांसारिकताका प्रकाशहरू धेरै पीडादायी हुन सक्छ । हामीले धेरै वर्षमा विकास गरेका बानीहरू हामीले त्यागनुपर्ने हुन सक्छ । त्यसमाथि विजय पाउन असम्भव देखिन सक्छ । तर, त्यसो होइन । हामीले विचार गर्नुपर्दछ कि जसै हामी आफैलाई पापमा मरेको र परमेश्वरमा बाँचेको भनी स्वीकार गछौं, संसार हाम्रो लागि क्रूसमा झुण्ड्याइएको छ र हामी संसारको लागि क्रूसमा झुण्ड्याइएका छौं । जब हामी हृदयबाहिर यो गर्दछौं, यसले संसारबाट स्वतन्त्रता छान्दछ, परमेश्वरले क्रमिक रूपले संसारबाट स्वतन्त्रता दिनुहुनेछ । हाम्रो जीवनमा सांसारिकताका विशेषताहरूसँग निश्चित रूपले र तत्काल व्यवहार गर्ने हाम्रो ठाउँ हो, जब पवित्र आत्माले ती कुराहरू हामीलाई चिनाउनुहुन्छ ।

प्रभुले सांसारिकताका विशेषताहरू हामीमा प्रकट पार्न सक्नुहुन्छ, जुन ख्रीष्टियान चालचलनको धेरै भाग बनिसकेको छ । परिणाम स्वरूप हाम्रो नजिकको ख्रीष्टियान साथीलाई परमेश्वरले हामीलाई डोऱ्याउनुभएको दिशामा केही विषयवस्तुसँग सम्बन्ध राख्दै अष्टचारो मान्दै भन्न सक्छौं, डरको लागि तिनीहरूले बुझ्नेछैनन् ।

तापनि प्रभुले हामीलाई प्रकट गर्नुभएको सांसारिकताको कुनै क्षेत्रसँग सम्बन्ध राख्नुपर्दछ । पवित्र आत्माले ती कुराहरू प्रकट पार्नेवित्तिकै हामीले त्यसो गर्नुपर्दछ । ढिला गर्नाले हाम्रो लागि यी सांसारिकता विशेषताहरू निकाल्न अझ कठिन हुन सक्छ, जसले हाम्रो आत्मिक ताकतलाई लैजान सक्छ । पर्खनाले पवित्र

आत्मालाई दुःखी पार्ने र निभाउने दुवै गर्दछ, जुन अवश्य परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने मानिसले गर्न चाहँदैन ।

हाम्रो पुनरुत्थानको अनुभवबाट स्वतन्त्रता

नयाँ करारले खीष्टसँग हाम्रो पुनरुत्थानबाट भएर संसारबाट हाम्रो स्वतन्त्रता एकदमै निश्चित भएको कुरा सिकाउँदछ ।

सम्भन्नुहोसः हाम्रो पुनरुत्थानले तीन कुराहरूको अर्थ दिन्छः १) खीष्ट हामीमा बस्न आउनुभयो, २) मरेकाहरूबाट हामी जीवित पारिएका छौं र ३) स्वर्गीय स्थानहरूमा खीष्टसँग हामी बसेका छौं ।

रोमी ६:७ को शाब्दिक अनुवादले देखाउँछ कि हाम्रा प्रभु “मरेकाहरूबाट जीवित हुनुभयो ।” हाम्रो पुनरुत्थान “मरेकाहरू” बाट हो । हाम्रो परिवर्तनमा हामी क्रूसमा भुण्ड्याइयौं, गाडियौं र पुनर्जिवित भयौं, हामी नबचाइएकाहरूबाट जीवित पारियौं । हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा खीष्टसँग बसालिएका छौं ।

खीष्टसँग हाम्रो पुनरुत्थान छानेर हामीले विश्वास गर्दा हाम्रो पुनरुत्थानको अनुभव गर्दछौं । धेरैभन्दा धेरै परमेश्वरसँग मुखामुखको नजिक संगतिमा जीवन जिउँछौं र एकदमै थोरै अविश्वासीहरूसँग नजिकको संगति गर्दछौं । त्यो अनुभवमा हामी संसारबाट धेरै स्वतन्त्रता लगातार पाउँछौं ।

हामीले पाप र संसारमाथि विजय पाएका मात्र होइनौं, हामीले हाम्रो खीष्टियान जीवन व्यवस्थाबाट पनि स्वतन्त्र भई बाँच्नुपर्दछ । अब हामी यसको अर्थमा ध्यान केन्द्रित गर्नेछौं ।

अध्याय १३

व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रता

प्रेरित पावल सिकाउँछन् कि विश्वासीहरूले कम्तीमा एक नियमको अधीनमा बस्नुपर्दछ । उनी त्यसपछि वर्णन गर्दछन् कि यो व्यवस्थाको अधीनमा बस्ने अवधि हामीलाई जीवनको अनुग्रह परिचय गराउने हेतुले हो ।

व्यवस्था आयो र अपराधको वृद्धि भयो, तर जहाँ पाप बढ्यो अनुग्रह भन् बढी मात्रामा बढ्यो (रोमी ५:३०) ।

रोमी ७:७-२५ मा पावलले उनको आफ्नो व्यवस्थामा बस्दाको अनुभव र कसरी आत्मिक “मृत्यु” को प्रकारको नतिजाको बारेमा व्यक्तिगत गवाही दिएका छन्, जसले उनलाई परमेश्वरको अनुग्रहको लागि डोऱ्यायो ।

पावल आफ्नो गवाही रोमी ७:१-६ मा देखाउँदै सुरु गर्दछन् कि हामी कसरी खीष्टसँगको हाम्रो एकताको अनुभवद्वारा व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र हुन सक्छौं । यी खण्डहरूले व्यवस्थासँग सम्बन्ध राख्दै खीष्टियानहरूबाट आवश्यक ध्यान प्राप्त गर्दैन । हामी भरपूर जीवन अनुभव गर्छौं भने पनि हामीले *हाम्रो जटिलतासँग र व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रता* दुवै बुझ्नुपर्दछ ।

स्वतन्त्रता हामीले थाहा गरेको भन्दा पनि महत्त्वपूर्ण हुन सक्छ

व्यवस्थाबाट हाम्रो स्वतन्त्रता केही विश्वासीहरूले थाहा गरेको भन्दा पनि धेरै महत्त्वपूर्ण छ किनभने हामीमध्ये कतिले थाहा गरेको भन्दा पनि व्यवस्थामा जिउनमा धेरै दोषी छौं ।

“अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएको छौं,” (एफिसी २:८) । विश्वासीहरू त्यो अनन्तसम्मको सत्यतामा खडा हुनेछन् । हामीलाई थाहा छ कि मुक्ति पहिले कहिल्यै र पछि कहिल्यै पनि व्यवस्था कायम राख्नको लागि दिइएको छैन । तापनि धेरै विश्वासीहरू यो थाहै नपाई

ख्रीष्टियान जीवन जिउनलाई तिनीहरूका नजिकमा अत्यन्तै नियम पालन गर्ने हुन्छन् ।

रोमी ८:३ मा प्रेरित पावल लेख्छन्, “व्यवस्थाले जे गर्न सकेन, त्यसमा शरीरद्वारा त्यो कमजोर भयो ।” “व्यवस्था” शब्दले यहाँ “व्यवस्था प्रबन्ध” भनी उल्लेख गरेको छ, प्रस्थानमा उल्लेख भएभैं परमेश्वरले यहूदीहरूको लागि दिनुभयो ।

ध्यान दिनुहोस् कि “व्यवस्था प्रबन्ध” शरीरको कारणले कमजोर थियो । यसले हामीलाई बताउँछ कि परमेश्वरको योजनामा “व्यवस्था प्रबन्धहरू” नियमहरू र पापमय स्वभाव बीचको हो । आफैंमा विश्वास गर्नु पापमय स्वभाव हा— हाम्रो व्यवहार कि हामी सबै थोक जान्दछौं भन्ने सोच्छौं ।

यो कुरा पुष्टि गर्नको लागि कि शरीर आत्मविश्वास हो, हामी ऐतिहासिक घटनालाई जाँचौं, जब प्रबन्ध बनाइयो । तीन वटा अवसरहरूमा— प्रस्थान १९:८, २४:३, ७— इस्राएल राष्ट्रले घोषणा गर्दछ कि “परमप्रभुले भन्नुभएका सबै कुराहरू तिनीहरूले पालना गर्नेछन्” । त्यो व्यवस्था प्रबन्ध गर्ने स्वभाव हो र इस्राएलीहरूले परमेश्वरले दिनुभएका सबै व्यवस्था पालना गर्ने विचार गरे-तर तिनीहरू त्यो पालना गर्न धेरै पटक चुके ।

कुनै ख्रीष्टियानको सामान्य विषयमा जो नियमअनुसार जिउने एक व्यक्ति हो, जो हरेक बिहान दश आज्ञा पढ्दै दिनभरि त्यसैसँग जिउने योजना बनाउँदछ । हामीमध्ये धेरैले त्यसो गर्दैनौं किनभने धेरैजसोलाई थाहा छ कि त्यो असम्भव छ ।

तापनि धेरैजसोले परमेश्वरमा प्रतिज्ञा गरेका छन्, उदाहरणको लागि, हामी दिनमा धेरै मिनट प्रार्थना गर्नेछौं । जब हामी यस्तो गर्दछौं, हामी आफैंलाई व्यवस्थाको अधीनमा

राख्छौं, धेरैभन्दा धेरै हामी दश आज्ञा पालन गर्ने चेष्टा गर्दछौं ।

नियमहरू कसैबाट पनि आउँछ, जसले परमेश्वरको वचन हाम्रो जीवनभरि नै हामीलाई सिकाएको छ- अरू कुनै प्रभुको दासबाट आउन सक्छ, जसले हामीलाई ख्रीष्टियान जीवन जिउन सहायता गरेको विश्वास गर्दछ । जहाँबाट नियमहरू आए पनि फरक पर्दैन । त्यो के कुराहरू हो कि हाम्रो आफ्नो ताकतमा तिनीहरूलाई पालना गर्ने कोसिस गर्दै छौं- र त्यो हाम्रो पापमय स्वभावको काम हो ।

रोमी ७:२१ मा पावल प्रकट गर्दछन् कि हामीले राम्रो गर्न छानेको भन्दा धेरै केही गरेनौं भने पनि हामी व्यवस्थाअनुसार जिउने भएकोले दोषी छौं । यो जियाइलाई व्यवस्थाअनुसारब नाउने कुरा “म गर्नेछु” वा “म गर्नेछैन” भन्ने धारणा हो- दुर्भाग्यवश धेरै साँचो विश्वासीहरू नियमको अधीनमा जिउँछन् र यो तिनीहरूलाई थाहै हुँदैन ।

जब हामी व्यवस्थाको अधीनमा बस्न कोसिस गर्छौं, हामी शरीरका कामहरूबाट दोषी हुनेछौं

हाम्रो आफ्नो ताकतमा जब हामी प्रभुको सेवा गर्छौं, हामी शरीरको कामहरूबाट दोषी हुनेछौं । हामीले अघि नै देखिसक्यौं कि कुनै व्यवस्था प्रबन्ध नियम र शरीर बीचको प्रबन्ध हो । त्यसपछि, ध्यान दिनुहोस्, व्यवस्थामा जिउनुको परिणाम:

पाप स्वभावका कामहरू प्रत्यक्ष छन्, जो यिनै हुन्-
व्यभिचार, अपवित्रता, लम्पटपना, मूर्तिपूजा, मन्त्रतन्त्र,
दुश्मनी, भ्रैभ्रगडा, ईर्ष्या, क्रोध, स्वार्थीपन, फुट, गुटबन्दी,
डाह, पियक्कडपन, मोजमज्जा र यस्तै अरू... (गलाती ५:१९-२१क) ।

व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रता किनभने यो शरीरबाट स्वतन्त्रता हो, ती घातक पापहरूबाट पनि स्वतन्त्रता हो ।

हामी शरीरका कामहरूका बारेमा छलफल गर्नेछौं, तर यहाँ हामीले दुई कुराहरू उल्लेख गर्नुपर्दछ, जुन नियम पालन गर्ने जीवनबाट आउँछ ।

पहिलो, तिनीहरूका नियममा धेरै कडा छन्, ती, जसको दोष लाउने व्यवहार अरूप्रति धेरै छ । यहाँ कारण छ । जब शरीर (वा पापमय स्वभाव) ले नियमहरू स्थापना गर्दछ, जब अरूले यी नियमहरू पालना गर्दैनन्, यसले चोट पुऱ्याउँछ ।

दोस्रो, बलियो समर्पणताको सट्टामा नियमको भाग भएर परमप्रभुमा सुलभता असम्भव छ । रोमी ८:६-७ मा प्रेरित पावल घोषणा गर्दछन्, “पापमय स्वभावमा मन लगाउनुचाहिँ मृत्यु हो, (यो) परमेश्वरको विरोधी हो ।” जब हामीमा परमेश्वरभन्दा बुद्धिमान छौं भन्ने व्यवहार हुन्छ, हामी के गर्दै छौं भन्ने बारेमा परमप्रभुको सल्लाह सुन्न तयार हुँदैनौं । आफैँलाई हठी पारी हामीले परमेश्वरको इच्छालाई अस्वीकार गर्न पनि सक्छौं ।

किनभने व्यवस्थामा जिउनाले आत्मिक “मृत्यु” को परिणाम दिन्छ

धर्मशास्त्रमा एकदमै गम्भीर भनाइहरूमध्ये रोमी ७:९ मा ख्रीष्टियान बनेपछि कानूनमा बाँधिन फेरि फस्ने बारेमा पावलको गवाही हो । उनी भन्दछन्, “व्यवस्थाबिना रहँदा एकपल्ट म जीवित थिएँ, तर आज्ञा आएपछि पाप जागिउठ्यो र मचाहिँ मरेँ ।” पावलको लागि व्यवस्थाअनुसार जिउनुको अर्थ “मृत्यु” हो । केहीले यो ख्रीष्टअधिको पावलको जीवन सङ्केत हो भनी विश्वास गर्दछन् । तापनि यो पदको सन्दर्भले देखाउँछ कि यो ख्रीष्टियान गवाही हो । ख्रीष्टियान भएर पावलको गवाही बुझ्ने चाबी उनको जीवनमा समय खोज्ने हो जब उनी “व्यवस्थाबिना” थिए । उनको भनाइ फिलिप्पी ३:५ मा यो छ कि उनी “हिब्रूहरूका हिब्रू” थिए

भन्नाले उनी बाल्यकालदेखि नै व्यवस्थाको अधीनमा थिए भनी प्रकट गर्दछ । त्यसकारण यसले देखाउँछ कि उनी “व्यवस्थाबिना” थिए । त्यहाँअघि उनी ख्रीष्टियान बन्न कहिल्यै समय थिएन ।

हामी अर्को बाटो जान्दछौं । यो पावलको गवाही ख्रीष्टियान भइसकेपछिको हो- किनभने उनी भन्छन् कि “पाप उठ्यो” वा जीवित बनाइयो । यसले सङ्केत गर्दछ कि पाप मरेको थियो तर फेरि जीवित भयो ।

हरेक, जो वयस्क भएर ख्रीष्टमा आएको छ, त्यस्तै प्रकारको गवाही छ । येशूलाई प्राप्त गरेपछिका केही समयावधिको लागि कुनै नियमबाट जिउने सोचबिना उनीहरूको ख्रीष्टियान जीवन आनन्दित भई परमेश्वरसंगको हिँडाइ थियो । तर केही महिनाको स्वतन्त्रतापछि केही असल सोच्ने साथीहरूले तिनीहरूलाई सिकाउँछन् कि तिनीहरूले आफैँमा नियमित समयमा प्रार्थना र बाइबल अध्ययनको लागि अनुशासनको आवश्यकता छ । त्यो अनुशासनको कोसिसले उनीहरूलाई व्यवस्थाको अधीनमा राख्दछ किनभने तिनीहरूका जीवनको लागि यसले तिनीहरूमा बोझ थप्दछ । अब तिनीहरू केही तरिकामा प्रदर्शन गर्दछन् ।

पावलले कसरी गरे, उनी विश्वासी भइसकेपछि व्यवस्थाको अधीनमा फेरि जिउन गए ? केवल पावलको यो पापको बारेमा भएको भनाइअघि व्यवस्थाबाट “जीवनमा निक्कलनु” भनेर उनी लेख्छन् कि लोभ उनमा भरियो, जब उनले लोभ नगर्नु भन्ने आज्ञा सम्भन्धे ।

तर के कारण यो बोध थियो ? हामी केवल अनुमान गर्न सक्छौं, तर सम्भवतः यो यसरी नै घटित हुन्छ । एकदिन जब पावल एकदमै थकित थिए, उनले सोच्न सुरु गरे कि आफ्ना प्रारम्भिक-ख्रीष्टियान दिनहरूमा कसरी उनी लोभ गर्दथे । उनी एकदमै राम्रो फरिसी बन्ने इच्छा गर्दथे ।

त्यसपछि उनले सोचे, “मैले ख्रीष्टियान भएर होइन तर फरिसी भएर लोभ नगर्न धेरै कठिन कोसिस गर्नुपर्छ ।”

व्यवस्था आयो !

व्यवस्था सँगै आउँदा उनमा ख्रीष्टियान विजयको लागि बोझ थियो । आत्मविश्वास फेरि फिर्ता आयो । पाप फिर्ता आयो । मृत्यु भन् नजिक आयो ।

पावलको अर्थमा मृत्यु के हो ? उनी भौतिक रूपले मरेनन् । उनले आफ्नो मुक्ति गुमाएनन् । उनको अर्थ मनको भावनात्मक र आत्मिक अवस्था जसलाई “मृत्यु” शब्दले राम्ररी वर्णन गर्न सक्छ । यो हो किनकि मनको अवस्था रोमी ७:१५ मा पावलले वर्णन गरेका छन्: “म जे गर्दछु, त्यो बुझिदैन किनकि म जे चाहन्छु, त्यो गर्दिनँ । तर त्यही गर्दछु, जो म घृणा गर्दछु ।”

यो सुन्दा तपाईंले चिनेको कोही हो कि ? अवश्य हो ! हामीले पनि पावलले अनुभव गरेको मृत्युलाई अनुभव गरेका छौं । हामीमा यस्ता कुराहरू गर्न गहिरो चाहनाजस्तै हाम्रो शत्रुलाई प्रेम गर्न, क्षमा दिन जसले हाम्रो विरुद्ध पाप गरेका थिए, धेरै बाटोहरूमा सेवक हुन सक्छौं र गवाही गुमाउन निडर भएका हुन सक्छौं ।

कति गहिरो इच्छा वा कति धेरै हामीले ध्यान नदिई कोसिस गरे पनि हामी यी कुराहरू प्रभावकारिताका साथ गर्न असमर्थ छौं । हामी विश्वासयोग्य तरिकाले बल गर्दछौं, तर हामीसँग सफल हुन सक्ने क्षमता छैन । हाम्रो असफलता जिउँदो मृत्यु हो ।

हामीले आफैँलाई हाम्रो रिस, डर, ईर्ष्या, घृणा र कायरताको आक्रमणको लागि घृणा गर्न सक्दछौं—शरीरका अरू कामहरूसँगै । तापनि हामीसँग आत्मिक क्षमता यी कुराहरूमाथि विजय पाउनको लागि छैन किनकि हामी धेरै मन पराउँदैनौं । फेरि हाम्रो असफलता मृत्युजस्तै प्रष्ट हुन्छ ।

व्यवस्था जब हाम्रो जीवनमा आउँछ-व्यवस्थालाई कायम राखेर वा राम्रो गर्न छान्दै-पाप फेरि जीवित हुन्छ र हामी मर्दछौं । अहिलेबाट हामीले यो मृत्यु पर्याप्त मात्रामा अनुभव गर्नु किं यो कस्तो हुन्छ भनी हामी वर्णन गर्न सक्छौं । यो कहिलेकाहीं यस्तो जस्तो हुन्छ:

हामी नियमलाई पालना गर्न वा राम्रो गर्नलाई छान्ने निर्णय गर्दछौं । पाप-हामी सबै जान्दछौं भन्ने हाम्रो सोचको व्यवहार-जीवनमा फिर्ता आउँछ । हाम्रो आत्मिक बलमा हामी असफल हुन्छौं । त्यसपछि दोष आउँछ । त्यसपछि दवाब आउँछ, त्यसपछि हामी आफैँलाई बेमोलको ठान्न थाल्छौं । यस्तो जीवन “मृत्यु” भनी वर्णन गर्न सक्छौं । त्यसैले व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र “मृत्यु” बाट स्वतन्त्रता हो ।

हामी त्यो मृत्यु अनुभवबाट जान्दछौं किनभने हामीले धेरै वर्ष यसको अधीनमा के गलत थियो र हाम्रो जीवनमा विजय र परिवर्तन पाउन के गर्न सम्भव हुन सक्थ्यो भन्ने थाहै नपाई बिताएका छौं । परमेश्वरलाई धन्यवाद यहाँ बाहिर निस्कने बाटो छ ।

खीष्टसँग हाम्रो एकत्वको अनुभवबाट स्वतन्त्रता

खीष्टसँग हाम्रो एकत्व क्रूसारोहणको कारणले हामी व्यवस्थाको अधीनमा जिउने जीवनबाट स्वतन्त्र हुन सक्छौं । हाम्रो व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रताको लागि चाबी रोमी ७:४ हो । यसमा लेखिएको छ :

यसरी मेरा भाइ हो, तिमीहरू पनि खीष्टको शरीरद्वारा व्यवस्थाको लेखि मरेका छौं, ताकि तिमीहरू अर्को मानिस अर्थात् मृत्युबाट जीवित हुनुभएका खीष्टसँग एक होओ र हामी परमेश्वरको निम्ति फल फलाऔं (रोमी ७:४) ।

यो अवश्य हो, यसले हाम्रो क्रूसारोहण, दफन र पुनरुत्थानलाई सङ्केत गर्दछ, जुन पावलले रोमी ६:३-१३ मा विकास गरेका छन् । त्यसैकारण व्यवस्थाको अधीनमा जिउने

सबै शरीरको अधीनमा जिउने पनि हो, जब हामी क्रूसारोहण हाम्रो शरीरमा अनुभव गर्दछौं, पूर्णरूपले हामी व्यवस्थाको अधीनबाट स्वतन्त्र हुन्छौं ।

स्वतन्त्रताले येशू ख्रीष्टको दुलहीजस्तै गरी जिउन हामीलाई सक्षम बनाउँछ

रोमी ७:३ मा पावल हामीलाई सम्झाउँछन् कि पत्नी आफ्नो पतिको व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र हुन्छे, जब पति मर्दछ । त्यसपछि ४ पदमा उनले जानकारी दिएका छन् कि हाम्रो आफ्नो क्रूसारोहणद्वारा हामी स्वतन्त्र भएका छौं । त्यसैले हामी अर्कोसँग विवाह गर्न सक्छौं । अवश्य, कसैले प्रभु येशू ख्रीष्टसँग विवाह गर्न सक्छ । कस्तो महिमित विचार ! हामीमध्ये धेरैले वर्षौंदेखि सुनेका छौं कि मण्डली ख्रीष्टको दुलही हो । यहाँ धर्मशास्त्रले जानकारी दिन्छ कि हरेक ख्रीष्टियानले ख्रीष्टको दुलहीको अनुभव गर्न सक्छ । हामी गर्नेछैनौं, तापनि त्यो उच्च स्थानमा बस्न हामीले हाम्रा नियमहरू छोडी र उहाँलाई हाम्रो दुलहाको रूपमा लिएपछि सक्छौं । हामी कसरी आज्ञाकारिताको जीवन हाम्रो दुलहादुलहीको सम्बन्धमा जिउन सक्छौं, जब हामीले हाम्रा लक्ष्यहरू केके हुन् र कसरी हामी तिनीहरूमा पुग्ने भनी अधि नै निर्णय गरिसक्यौं ?

जब हाम्रा प्रभुलाई हामी उहाँको दुलही भनी उल्लेख गर्दछौं, हामी “परमेश्वरको निम्ति फल फलाउँछौं” (रोमी ७:४) । सम्झनुहोस्, ख्रीष्ट “मरेकाहरूबाट जीवित” हुनुहुन्छ । उहाँको दुलही भएर हामी पनि “मरेकाहरूबाट जीवित” भएका छौं । कस्तो उत्कृष्ट विवाह र कस्तो फल त्यसबाट आउने हो !

जसै हराएकाहरूले ख्रीष्टमा अगुवाइ पाउँछन्, त्यस विवाहबाट परमेश्वरको परिवारमा नयाँ गरी जन्मने शिशुहरू

जन्मन्छन् । त्यस विवाहबाट परिवारमा अधिदेखि नै भएकाहरूका जीवनमा वृद्धिको परिणाम हुनेछ ।

स्वतन्त्रता-केही अष्टाचार प्रश्नहरू

व्यवस्थाबाटको स्वतन्त्रता र खीष्टको दुलही भएर जिउने यस्तो नयाँ सोच हुन सक्छ, जसले हामीलाई अलमल्लमा पार्दछ । यस्तो नयाँ विचारले हामीलाई केही प्रश्नहरू छोड्दछ । ती हुन्:

धर्मशास्त्रमा भएका आज्ञाहरूका बारेमा के ?

मेरो कामका नियमहरू बारेमा के ?

नियमहरूद्वारा जिउने खीष्टियान अगुवाहरूको बारेमा के ?

मण्डलीको तालिकाको बारेमा के ?

यी अष्टाचार प्रश्नहरू हुन् । अरू पनि कुरा हामीमा हुन आउनेछ, जसै हामी अनुग्रहको जीवनको हाम्रो अनुभव र व्यवस्थाको अधीनमा जिएको जीवनबाट हाम्रो स्वतन्त्रतामा वृद्धि हुन्छौं । यहाँ केही धेरै राम्रा उत्तरहरू छन् ।

धर्मशास्त्रमा भएका आज्ञाहरूका बारेमा के ?

यस प्रश्नको उत्तर हो, “जब हामी हाम्रा प्रभुलाई दुलहा भनी प्रतिक्रिया दिन्छौं, हामीले वास्तवमा धर्मशास्त्रका आज्ञाहरू पालना गर्दछौं ।”

हाम्रो जीवनमा पवित्र आत्माको सेवाकार्यहरूलाई सोच्नुहोस्: उहाँले हामीलाई साक्षीमा अगुवाइ गर्नुहुन्छ । उहाँले सबै सत्यतामा हामीलाई डोर्‍याउनुहुन्छ— जसको अर्थ हो, अरू कुराहरूबीच, कि उहाँले हामीलाई बाइबल अध्ययन गर्न उत्साहित गराउनुहुन्छ । उहाँले प्रार्थनामा हामीलाई अगुवाइ गर्नुहुन्छ । उहाँले प्रेम, विश्वास र विश्वासयोग्यता हामीमा भर्नुहुन्छ । छोटकरीमा, जब हामी पवित्र आत्मामा हिँड्दुल गर्दछौं, हामी बाइबलका आज्ञाहरूसँग मिलापमा

हिँड्नेछौं । के यसको अर्थ हामीले अब बाइबल पढ्ने पढ्ने हो ? होइन, यो होइन । पवित्र आत्मा किनभने उहाँले हामीलाई सबै सत्यतामा डोच्याउनुहुन्छ, हामीलाई बाइबल पढ्न र अध्ययन गर्न लगातार लगाउनुहुन्छ । छोटकरीमा जब हामी पवित्र आत्मामा हिँड्छौं, हाम्रो बाइबलको ज्ञान सजिलै देखिने गरी बढ्नेछ । कोही हुनेछन्, वास्तवमा तिनीहरूका जीवनमा पहिलो पटक धर्मशास्त्रका विद्यार्थीहरू बन्नेछन् ।

पवित्र आत्माले हामीलाई एक कारणले बाइबलमा राख्नुभएको छ । हामीसँग भएको धेरै बाइबलको ज्ञानले हाम्रो लागि यो जान्नलाई धेरै सजिलो हुन्छ, हामीले केही काम पवित्र आत्माको आज्ञाबाट गर्ने वा हाम्रो शरीरको इच्छाबाट, यस्तो भावना आएको छ भने ।

साथै पवित्र आत्माले हामीलाई धर्मशास्त्रमा भएको कुरा गर्न अगुवाइ गर्नुहुन्छ भने उहाँले हामीलाई त्यो गर्ने अधिकार पनि दिनुहुन्छ । जब हामी शरीरमा ती आज्ञाहरू पालना गर्दछौं, हामी सफल हुनेछौं ।

हाम्रा कामहरूमा पछ्याउने नियमहरूका बारेमा के ?

प्रेरित पावल हाम्रो कामको हाम्रा जिम्मेवारीहरूको बारेमा बोल्दछन्, जब उनको एफिसीको पत्रमा उनी लेख्छन्:

कमारा हो, डर र कम्पसाथ साँचो हृदयले खीष्टलाई गरेभैं यस संसारका तिमीहरूका मालिकहरूको आज्ञापालन गर (एफिसी ६:५) ।

जब हाम्रा मालिकबाट हामीले आज्ञा पाउँछौं, वास्तवमा हामीले प्रभुबाट आज्ञा पाइरहेका हुन्छौं । हामीले जान्नुपर्दछ कि हाम्रो मालिकको नियम हाम्रो लागि प्रभुको नेतृत्व हो । त्यहाँ यस्ता असामान्य अपवादहरू छन्, जब हामीलाई केही गर्ने आज्ञा आउन सक्दछ, जसले प्रभुलाई अनादर गर्दछ । त्यस्तो समयमा हामीले केवल परमेश्वरमा

उहाँको निर्देशनको लागि हेर्नुपर्दछ, किनभने केवल उहाँले हामीलाई कसरी प्रतिक्रिया दिने भनी बताउन सक्नुहुन्छ । हामीसँग आफ्नो काममा नियमहरू भए पनि केही स्वतन्त्रता हुन्छ । उदाहरणको लागि हामीले अरू कर्मचारीसँग कुराकानी गर्न सक्छौं र हामीले गर्नुपर्ने कामहरू आफ्नै विषेश ढङ्गमा सम्पन्न गर्न सक्छौं । यो त्यस्तो स्वतन्त्रताको क्षेत्रमा हो, जहाँ हामीले पवित्र आत्माबाट सिधै अगुवाइ प्राप्त गर्न सक्छौं ।

नियमद्वारा जिउने हाम्रा आत्मिक अगुवाहरूका बारेमा के ?

यो प्रश्नको एउटा जवाफ यो हो कि धेरैजसो हाम्रा आत्मिक अगुवाहरूले अहिलेसम्म व्यवस्थाबाट स्वतन्त्रता पत्ता लगाएका छैनन् ।

अर्को जवाफ यो हो कि परमेश्वरले हाम्रा अगुवाहरूलाई केही गर्नको लागि केही समय अगुवाइ गर्नुहुन्छ । उहाँले उनीहरूलाई भन्न सक्नुहुन्छ कि हरेक बिहान ५ बजे उहाँले तिनीहरूलाई प्रार्थनामा र बाइबल अध्ययनमा जानको लागि सम्भव गर्न सक्नुहुन्छ । जब परमेश्वरले यस्तो अगुवाइ गर्नुहुन्छ, हाम्रा अगुवाहरू मात्र होइन, जसले उहाँको नेतृत्वमा मात्र प्रतिक्रिया दिन्छन्, तिनीहरूमा बोझ हुन्छ । जब परमेश्वरको अगुवाइले केही तालिकातिर डोर्‍याउँछ भने यसरी बस्ने तरिका नियममा बाँधिनेको जस्तो देखिन सक्छ, तर यो होइन ।

मण्डलीको तालिकाको बारेमा के ?

के निश्चित समयमा मण्डलीमा भेला हुन मण्डली आइपुग्नु नियममा बाँधिनेको हो ? जब प्रभुले मण्डलीलाई अगुवाइ गर्नुहुन्छ, उहाँले त्यसलाई एउटै शरीरमा अगुवाइ गर्नुहुन्छ । यो अर्थमा प्रभुद्वारा निर्देशित शरीरद्वारा त्यहाँ तालिका आएको हुनुपर्दछ । यो हाम्रो लागि नियममा बाँधिनेको विचार गर्नुहुन्न बरु शरीरका सदस्यहरू भएर यस

शरीरको लागि प्रभुको मार्गदर्शन पछ्याउनुपर्दछ । त्यहाँ भेला हुनको लागि विशेष समय भएन भने मण्डलीको लागि काम गर्न असम्भव हुन सक्छ ।

हामीले गरिरहेका कुराहरू जुन अभै पनि “व्यवस्थाको अधीन” मा छन्, प्रभुबाटोको कुनै प्रकाशमा हामी लगातार खुला हुनुपर्दछ । हाम्रो क्रूसारोहण, दफन र पुनरुत्थानको अनुभव हामी लगातार गरिरहौं र एउटा गौण उत्पादन व्यवस्थाबाट स्वतन्त्र हुनेछ ।

अध्याय १४

स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन

“ख्रीष्टमसको दिनमा तपाईंलाई फोन गरेकोमा म क्षमा माग्दछु, तर मलाई केवल कल गर्नु थियो र तपाईंलाई भन्नु थियो कि आज बिहान म स्वर्गमा उठें ।”

यो वक्ता त्यो मानिस थियो, जसले ख्रीष्टसँग उसको सहभागिता भनी बुझेको थियो र केही वर्षदेखि उसले क्रूसारोहण अनुभव गरेको थियो । स्वर्गीय स्थानहरूमा बसेको उसको यो पहिलो अनुभव थियो ।

यो मानिसको हृदय आनन्द र प्रशंसाले पूर्ण थियो । त्यो अनुभवको कारणले उसलाई त्यो बाँड्नुपरेको थियो । उसले यो कसैसँग बाँड्न चाह्यो, जसले केको बारेमा भन्दै छ भनी अनुभवद्वारा थाहा पाइन्छ । यो यस्तो देखिन्छ कि धेरैसँग स्वर्गीय स्थानहरूमा अनुभव गरेको जीवन छैन । सायद त्यो एउटा कारण हो, धेरैले यो आशिषित प्रसङ्गमा लेखेका छैनन् । यो महिमित प्रसङ्गमा चाहिएको साहित्यको अभावमा स्वर्गीय स्थानहरूमा अनुभव गरेको र जानेको जीवनबाट हामीलाई अनुमति दिइएको छ ।

यो प्रसङ्गमा हाम्रो सामिप्यता प्रार्थनाको आत्मामा हुनुपर्दछ कि प्रभुले यस सत्यतालाई हामीमा प्रकाश पार्नुहुनेछ । हामीले जीवनलाई यसको सबैभन्दा राम्रो अवस्थामा आनन्द

लिनु हो भने हामीले यस्तो प्रकारको जीवन अनुभव गर्नुपर्दछ ।

धर्मशास्त्रमा पर्याप्त मात्रामा दिइएको जीवन

स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको सम्भाव्यता: पर्याप्त मात्रामा धर्मशास्त्रमा दिइएको छ ।

प्रेरित पावलद्वारा दिइएको

उनी केवल नयाँ करारको लेखक मात्र नभई स्वर्गीय स्थानहरूमा बिताउने जीवन देखाउँदै पावलले यस प्रसङ्गको बारेमा धेरै लेखेका र अरूले भन्दा अनुभव गरेका छन् ।

एफिसी २:५-६ मा पावल देखाउँछन् कि ख्रीष्टसँग हाम्रो पुनरुत्थानले तीन कुराको अर्थ दिन्छ: हामी जीवित तुल्याइएका हौं, हामी मरेकाहरूबाट जीवित गरिएका छौं र हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा बसेका छौं । हरेक भनाइहरूमा उनले बितेको काल प्रयोग गरेका छन् ।

फिलिप्पी ३:८-१४ ले स्वर्गीय स्थानहरूमा सम्बन्धित जीवनका बारेमा शक्तिशाली गवाही दिन्छ । यहाँ प्रेरित पावलले भन्छन्, एउटा कुरामा उनले आफ्नो जीवन घटाएका छन् र त्यो उनको पुनरुत्थानको अनुभव हो । पुनरुत्थानमा जिउने उच्च अनुभव स्वर्गीय स्थानहरूको जीवन हो । कलस्सी ३:१-४ मा पावल आफ्नो बलियो भनाइ सिंहासनमा राखिएको जीवनको बारेमा लेख्छन्:

तिमीहरू ख्रीष्टसँग जिउठाइएका छौं भने माथिका कुराहरूको खोजी गर, जहाँ ख्रीष्ट हुनुहुन्छ र परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि बस्नुभएको छ । माथिका कुरामा मन लगाओ । पृथ्वीमा भएका कुरामा होइन किनभने तिमीहरू मरेका छौं र तिमीहरूको जीवन परमेश्वरमा ख्रीष्टसँग लुकाइएको छ (कलस्सी ३:१-३) ।

हिब्रूका लेखकद्वारा दिइएको

हिब्रू पुस्तकका लेखकले स्वर्गीय स्थानमा जिउने धारणालाई घोषणा गर्दछन् । उनको सामिप्यता अलग छ, तर विचार स्पष्ट छ । उनी लेख्छन्:

यसैकारण भाइ हो, येशूको रगतद्वारा महापवित्रस्थानमा प्रवेश गर्ने साहस हामीलाई हुन्छ । हाम्रा निम्ति एउटा नयाँ र जीवित मार्ग उहाँले खोलिदिनुभयो, जसको कारण पर्दाद्वारा अर्थात् उहाँको शरीरद्वारा भएर हामी भित्र पस्न सक्छौं । परमेश्वरको घरानामा हाम्रा एकजना महान् पूजाहारी हुनुभएको हुनाले, हाम्रा हृदय खराब विवेकबाट छर्कोद्वारा चोख्याइएको र शुद्ध पानीले हाम्रो शरीरलाई धोएर साँचो हृदयले विश्वासको सम्पूर्ण भरोसामा हामी परमेश्वरको समिपमा जाऔं (हिब्रू १०:१९-२२क) ।

हिब्रूका लेखकद्वारा प्रयोग भएको शब्द स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनसँग सम्बन्ध पावलको भन्दा धेरै फरक भए पनि उस्तै धारणा स्पष्ट सिकाइएको छ ।

येशूद्वारा सिकाइएको

येशूले गवाही दिनुभयो, “स्वर्गबाट ओर्लिआउने मानिसको पुत्रबाहेक कोही पनि स्वर्ग उक्लेको छैन,” (यूहन्ना ३:१३) । येशूले धेरै गवाही दिनुभयो कि उहाँले देखेका र सुनेका कामहरू मात्र गर्नुभयो । येशूले उहाँको सांसारिक अस्तित्वको समयमा स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको अनुभव गर्नुभएको थियो ।

त्यसपछि उहाँको स्वर्गारोहणअघि उहाँले भन्नुभयो, “जसरी पिताले मलाई पठाउनुभयो, त्यसरी म पनि तिनीहरूलाई पठाउँछु,” (यूहन्ना २०:२१) । अन्य कुराहरूको बीचमा यसको अर्थ यो हो कि हामीले यस्तो प्रकारको जीवन अनुभव गर्न लागेका छौं ।

एउटै समय दुईवटा संसारमा जीवन

विश्वासीहरूको लागि पृथ्वीमै बसेर स्वर्गीय स्थानहरूमा जिउनुको अर्थ एकै समयमा दुई संसारहरूमा अस्तित्व हुनु हो । महापवित्र स्थानमा हिंड्न उत्साह दिनेवित्तिकै हिब्रू १०:२४ ले हामीलाई भन्दछ, “हामी एउटाले अर्कालाई प्रेम र असल कामको निमित्त कसरी उत्साहित गराउने त्यस कुरामाथि विचार गरौं ।” हामी यो आज्ञा दुई संसारहरूमा एकै समय जिएर पालना गर्दछौं ।

प्रभुको आफ्नो जीवनको बारेमा उहाँको भनाइको स्पष्ट अर्थ छ कि उहाँ दुई संसारमा एकै समय जिउनुभयो । ती खण्डहरूका अध्ययनले अभ्र धेरै प्रकाश दिन्छ र एकलाई स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन बुझ्न र अनुभव गर्ने इच्छामा दुवै सहायता र उत्साह दिन्छ । स्वर्गीय स्थानहरूमा आशिषित जीवन भरिपूर्ण छ । तिनीहरू यस अध्यायमा दुई भागमा बाँडिएको छ । पहिलो, व्यक्तिगत आशिषमा छलफल हुन्छ । त्यसपछि जसले स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन अनुभव गरेको छ उसबाट परमेश्वरले आशिष् अन्यमा ल्याउनुहुन्छ भन्ने भाग आउँछ ।

व्यक्तिगत आशिषको जीवन

यो अवश्य हो कि स्वर्गीय स्थानहरूमा जिउने बारेमा धेरैजसो परिणामहरू यहाँ राखिएको छ, अन्य वर्गहरूमा पनि राखिएको हुन सक्छ ।

आराधनाको जीवन

अध्ययनले देखाएको छ कि विश्वासीहरूको बीचमा व्यक्तिगत आराधनालाई प्राथमिकता दिइएको छैन । यो आत्मिक कुराहरू आत्मिक अगुवाहरूमा पनि देखिएको छ, जो खीष्टियान सेवामा जोसिला छन्, यहाँ चारवटा खण्डहरू छन्, जसले तिनीहरूलाई सावधान गर्न दाबी गर्दछ, जसले सेवालार्इ आराधना भन्दा माथि राखेका छन् ।

लूका १०:४१-४२ मा हाम्रा प्रभुको पहिलो भनाइ मार्थाको लागि हप्की हो, उनको व्यवहारको कारण मरियमको इच्छा उहाँसँग रहन चाहनु हो । उहाँ त्यसपछि थप्नुहुन्छ, “एउटा कुराको खाँचो छ ।” हाम्रा प्रभुको उपस्थितिमा हुनु “मात्र” कुरा हो, जुन आवश्यक छ । के यसको अर्थ हामी अल्छी हुनेछौं ? होइन, यो होइन ! यसको अर्थ यो हो कि सेवा आराधनाको परिणाम हुनुपर्दछ । दोस्रो, फिलिप्पी ३:१-८ मा पावलको भनाइ हो— यसको ठूलो इच्छा खीष्टलाई चिन्ने र कुनै कुरा, जसले त्यो अनुभव गर्न बाधा दिन्छ, त्यसलाई “रद्दी वा फोहरमैला” सोचेका छन् ।

तेस्रो, यूहन्ना १७:३ हो, जहाँ हाम्रा प्रभुले प्रार्थना गर्नुहुन्छ, “अब अनन्त जीवन यही हो कि तिनीहरूले तपाईं एकमात्र सत्य परमेश्वरलाई चिनुन् र तपाईंले पठाउनुभएको येशू खीष्टलाई चिनुन् ।” “चिनुन्” भन्ने शब्दको अनुवादित शब्द अनुभव गरिने ज्ञानको लागि हो । अनुभवद्वारा परमेश्वर पिता र परमेश्वर पुत्रलाई जान्नु अनन्त जीवन पाउनु हो ।

चौथो खण्डमा हिब्रू १२:२ ले भन्दछ कि “खीष्टमा आफ्नो आँखा स्थिरद्वारा हाम्रो जीवनको सबै कठिनाइहरूलाई सामना गर्न सक्छौं, जो हाम्रो लेखक र हाम्रो विश्वास सिद्ध तुल्याउने हुनुहुन्छ ।” प्रभु येशूमा हाम्रो ध्यान हुनुपर्दछ भन्ने यहाँको उत्साह हो ।

प्रभुको लगातार आराधना स्वर्गीय स्थानहरूमा खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउने बाटो हो । यो अवस्थाबाट आराधना उच्च तहमा बढ्दछ ।

नयाँ करारले कुनचाहिँ धेरै महत्त्वपूर्ण हो भनेको छैन— आराधना वा सेवा । यसले सिकाउँछ कि हामी दुवै संसारहरूमा एकै पटक जिउन सक्दछौं ।

विश्वासको जीवन

राजगद्दीमा राखिएको जीवनमा पावलको छलफल एफिसी २ अध्यायको अन्तसँगै:

उहाँसँग हामीलाई उठाउनुभयो अनि स्वर्गीय स्थानहरूमा खीष्ट येशूसँग बसाल्नुभयो । योचाहिँ खीष्ट येशूमा हामीप्रति उहाँको दयामा आफ्नो अनुग्रहको असीम सम्पत्ति आउँदा युगहरूमा देखाउनलाई हो (एफिसी २:६-७) ।

अर्को पदले भन्दछ कि हामीले विश्वासबाट अनुग्रह पायौं । “अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएका छौं” (पद ८) । विश्वासद्वारा अनुग्रह आउँछ र स्वर्गीय स्थानहरूको जीवन अनुग्रहको जीवन हो भने स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको अनुभवको परिणाम विश्वासमा बढ्दैगएको जीवन हो ।

हाम्रा प्रभुले विचार गर्नुहुन्छ कि विश्वासीहरूको जीवन एक प्रकारले लगातार विश्वासमा बढेको हो । जो विश्वासद्वारा जिएका छन्, तिनीहरूलाई धेरै ठूला प्रतिज्ञाहरू गरिएको छ । रोमी १:१७ ले घोषणा गर्दछ: “*विश्वासद्वारा नै जिउनेछ ।*” जब हामी विश्वासद्वारा जिउँछौं, जिउँदो पानीको नदी हामीबाट बहन्छ र यूहन्ना ७:३८ र यूहन्ना १४:१२ अनुसार येशूले गर्नुभएका भन्दा पनि ठूला आश्चर्यकर्महरू गर्न सक्छौं । हामी इच्छा गर्दछौं भने विश्वासको जीवन र यस्तो विश्वासै गर्न नसकिने आशिष् हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा जिउने अनुभव लगातार खोजी गर्नेछौं ।

खीष्टसँग परिचयको जीवन

“स्वर्गीय स्थानहरूमा” कलस्सी ३:१-४ को खण्ड पावल खीष्टको प्रकाशमा लेख्छन्, जुन हामीले पहिले नै उल्लेख गरिसक्यौं । “खीष्ट, जो हाम्रो जीवन हुनुहुन्छ, उहाँ प्रकट हुनुहुन्दा तिनीहरू पनि उहाँसँगै महिमामा प्रकट हुनेछौं ।”

यो अगमवाणीको खण्ड होइन । “प्रकट” शब्द राम्ररी “प्रकट हुनेछ” भनी अनुवाद भएको छ । यो पावलको विचार येशू ख्रीष्टको प्रकाश व्याख्या गर्नलाई हो, जसै वर्तमान समयमा अनुभव भएर ती सबैको लागि, जसले ख्रीष्टसँग हाम्रो सहभागिताको अनुभवबाट स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन अनुभव गरिरहेका छन् ।

फिलिप्पी ३:१० मा पावल लेख्छन् कि उनको जीवनमा एउटा ठूलो इच्छा येशू ख्रीष्टलाई चिन्नु थियो । उनको अर्थ उहाँलाई अनुभवद्वारा चिन्नु हो । उनी “र पुनरुत्थानको शक्ति” भन्दै गएका छन् । त्यो हो, उनको इच्छा उहाँको सिंहासनमा उहाँसँगै बसेको अवस्थामा उहाँलाई अनुभव गर्नु थियो ।

हाम्रा प्रभुले सिमोन पत्रुसलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि उनी परमेश्वरको आशिष् पाएका मानिस थिए, जसको परिणाम पिताको प्रकाश उनमा भयो कि येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्थ्यो । हामीले आफैँलाई विचार गर्नुपर्दछ कि हामी पनि त्यस्तै उहाँको सिंहासनमा उहाँसँगै बसेर जिएको जीवन र हामीमा ख्रीष्ट “प्रकट” गराइद्वारा हामी आशिषित हुनेछौं । हामी केवल त्यो आशिषित जीवन कल्पना गर्न सक्छौं, जसमा हामीले प्रभु येशूको लगातार प्रकाश पाइरहनेछौं ।
उत्तम मार्गदर्शनको जीवन

फेरि, हामी कलस्सी ३:१-४ को धनी खण्डबाट तान्नेछौं । ख्रीष्टको प्रकाशले केवल उहाँमा हाम्रो धारणा र श्रद्धा बढाउने मात्र होइन । ख्रीष्ट विश्वासीहरूमा प्रकट पनि हुनुहुन्छ, त्यसैले हामीलाई थाहा हुनुपर्दछ कि उहाँले अहिले के गर्दै हुनुहुन्छ र उहाँको इच्छा हामीमा र हामीबाट के छ । कलस्सीको खण्डमा पावल ख्रीष्टलाई “हाम्रो जीवन” भनी उल्लेख गर्दछन् ।

हाम्रा प्रभुको एक तुरुन्त विचारले यूहन्ना १४:६ मा दावी गर्दछ, “म नै जीवन हुँ ।” साथै, पावलको गवाही

गलाती २:२० मा छः “म खीष्टसँगै क्रूसमा टाँगिएको छु, अब उप्रान्त जिउने म होइनँ, तर खीष्ट ममा जिउनुहुन्छ ।”

प्रेरितको पुस्तकको पहिलो पदले प्रकट गर्दछ कि समग्र पुस्तक येशू खीष्टको कामको अभिलेख हो । यसैले प्रेरितमा वर्णित भएका खीष्टियानहरूका कामहरू येशू खीष्टको काम तिनीहरूमा र तिनीहरूद्वारा हो । जब हामी पुस्तक अध्ययन गर्दछौं, हामी देख्दछौं कि येशूले यी सबै कामहरू विश्वासीहरूद्वारा गर्नुभयो, जसै उहाँले आफ्नो इच्छा तिनीहरूमा प्रकट गर्नुभयो । येशूले आफ्नो मण्डली सधैं बनाउनुभयो । उहाँले यो *विश्वासीहरूद्वारा* गर्नुभयो । त्यसकारण उहाँ कहाँ जाँदै हुनुहुन्छ, र के गर्दै हुनुहुन्छ भनी देखाउँदै उहाँले हामीलाई मार्गदर्शन गर्नुहुन्छ । त्यो हो, हामीले उहाँको इच्छा हामीमा र हामीबाट गर्ने ती कुराहरू थाहा पाउनुपर्दछ । हामी त्यसपछि अधि बढेर जवाफ दिन्छौं र उहाँ हामीबाट अधि बढ्नुहुन्छ ।

कलस्सीको खण्डले सल्लाह दिन्छ कि जब हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको अनुभव गर्दछौं, हाम्रा प्रभुको इच्छाहरू के छ र हामीबाट के गर्ने विचार छ, सो हामीलाई राम्ररी थाहा हुन्छ ।

यस्ता प्रतिज्ञाहरू हाम्रो लागि हरेक क्षणमा जीवन खोजी गर्ने बलियो प्रेरणा हुन् । यसले हामीलाई आशिष्मा धनी बनाउने मात्र होइन तर हाम्रा वरपर भएका अन्यलाई पनि आशिष् दिन्छ ।

अन्यलाई आशिष् दिने जीवन खीष्टियान सेवाको जीवन

२ कोरिन्थी २:१७ मा पावल अभिलेख राख्दछन्, “हामी परमेश्वरको सामुन्ने खीष्टमा बोल्दछौं ।” उनले परमेश्वरको वचन सिकाउँदा र बाँड्दा पावल सिधै परमेश्वरबाट आए र सधैं परमेश्वरको उपस्थितिमा थिए ।

कस्तो सेवा कार्य ! यो हाम्रो पनि हुन सक्छ, हामीले स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन अनुभव गरेभैं हामी सेवक हुन्छौं भने ।

हाम्रा प्रभुले धेरै पटक भन्नुभयो कि उहाँले केवल पिताले गरेका कामहरू हेरेर र पिताले भन्नुभएको कुराहरू सुनेर गर्नुभयो । यूहन्ना ५:१७ मा उहाँको बनाइ विचार गर्नुहोस्: *मेरा पिताले अहिलेसम्म काम गरिरहनुभएको छ र म पनि काम गरिरहेछु ।* उहाँको लगातार पितासँगको सहभागिता-स्वर्गमा-उहाँको सेवाकार्यको स्रोत थियो ।

हिब्रू १०:१९-२५ मा पनि सेवाको लागि उस्तै योजना पाइएको छ । केही वर्षसम्म यसले मलाई अलमल्लमा पारेको थियो कि हिब्रूका लेखकले हामीलाई पवित्रभन्दा पवित्रमा जिउने हाम्रो विशेषाधिकारलाई एकदमै सुन्दर तरिकाले बताएका छन् र त्यसपछि अचानक सेवाको बारेमा बताएका छन् । अब म देख्दछु कि त्यो एउटा बाटो हो, जसबाट हामी धेरै प्रभावकारी रूपले अन्यलाई सेवा दिन सक्छौं ।

अन्तर्बिन्ती प्रार्थनाको जीवन

अन्तर्बिन्ती प्रार्थना अन्यलाई सेवा दिने अर्को विशेषता हो । अहिलेसम्म स्वर्गीय सिंहासनमा खीष्टसँगै बसेर हामीले अरूको लागि अन्तर्बिन्तीद्वारा गर्ने सेवामा अन्तर्बिन्तीको विचारलाई बढाउँछ ।

१ यूहन्ना ५:१४-१५ मा एउटा प्रतिज्ञा गरिएको छ कि प्रार्थनाको उत्तर दिइनेछ, जब हामी परमेश्वरको इच्छानुसार प्रार्थना गर्दछौं ।

परमेश्वर केही कुराहरू गर्नुहुन्छ, चाहे हामीले उहाँसँग मागेका छौं वा छैनौं । हामीलाई पूरा आत्म-विश्वास हुन सक्छ कि भोलि सूर्य उदाउनेछ । त्यहाँ केही कुराहरू छन्, जुन सबैको प्रार्थनाले संसारमा परिवर्तन हुनेछैन । के राम्रो र उत्साही प्रार्थनासभाले येशूलाई क्रूसमा मर्नबाट रोक्छ ? अवश्य रोक्दैन, यस्ता प्रार्थनाहरू परमेश्वरको इच्छा

विपरीत हुन् किनभने त्यो परमेश्वरको अनन्तदेखिको योजना थियो कि येशू क्रूसमा मर्नुभयो । तापनि यो पनि सत्य हो कि परमेश्वरले गर्नाै नसक्ने आशिष् हामी र अन्यमाथि खन्याउनुभयो किनभने हामी प्रार्थना गर्दछौं ।

प्रार्थनाद्वारा अन्यलाई आशिष् ल्याउनुपहिले परमेश्वरको इच्छा जान्नु र त्यसपछि उहाँलाई आफ्नो इच्छा पूरा गर्नुहोस् भनी भन्नु हाम्रो भाग हो ।

अन्यको लागि परमेश्वरको इच्छा थाहा पाउने उत्तम बाटो स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको अवस्थामा उहाँसँगको सहभागिता हो ।

अन्यको लागि बोझको जीवन

ख्रीष्टियान सेवामा हामीले अन्यको लागि लाभदायक हुन बोझ बोक्नुपर्दैन— विश्वास अनिवार्य कुरा हो । सेवामा नयाँ प्रभावकारीता तिनीहरूलाई आउँदछ, जसले अन्यको लागि साँचो महत्त्वसँग परिश्रम गर्दछन् ।

एउटा बलियो भनाइ बोझको बारेमा पावलले फिलिप्पी ३:१० मा उल्लेख गरेका छन् । पावलको व्यक्त गरेको इच्छा हो, “म उहाँलाई र उहाँको पुनरुत्थानको शक्ति जान्न सकूँ र उहाँको मृत्युमा उहाँजस्तै भई उहाँका दुःख-भोगमा सहभागी हुन सकूँ ।”

पृथ्वीमा तिनीहरूका लागि प्रभु येशूको दुःख-भोग उनको आफ्नो हृदयमा अनुभव गरेर थाहा पाउनलाई यो उनको व्यक्त गरिएको इच्छा थियो । पावलले थाहा पाएका थिए कि स्वर्गीय स्थानहरूमा ख्रीष्टसँग मुखामुख संगतिद्वारा येशूको दुखाइ उनको हृदयमा पोखिन्छ । हाम्रा प्रभुको हृदयमा केले दुःख ल्याउँछ ?

स्तिफनसको मृत्युको समयमा हाम्रा प्रभु पिताको केवल दाहिने बाहुलीपट्टि उभिनुभएको देखिएको हो । स्तिफनसलाई मर्नेगरी ढुङ्गा हान्दा हाम्रा प्रभु उभिनुले एकदमै

ठूलो रोचक र महत्त्वपूर्ण कुरा उहाँका दुःख भोगेका दासको लागि येशू ख्रीष्टको भाग भएको देखाउँछ । यसले प्रकट गर्दछ कि उहाँको लागि विश्वासीहरूले दुःख भोग्दा हाम्रा प्रभुलाई चोट पुग्दछ ।

एफिसी ४:३० मा धर्मशास्त्रले हामीलाई पवित्र आत्माको “दुःख” सँग परिचय गराएको छ । यो उपदेशको सन्दर्भमा विश्वासीहरूलाई केही पापहरूबाट फर्क भनी उल्लेख गरिएको हो । विश्वासीहरूमा भएको अनाज्ञाकारिताले पवित्र आत्मालाई दुःखमा ल्याउँछ । विश्वासीको जीवनमा भएको पापले पवित्र आत्मालाई दुःख दिन्छ, भने यसले पिता र पुत्रलाई पनि दुःख दिन्छ ।

रोमी ९:२ मा पावलले विश्वास नगर्ने यहूदीहरूका कारण उनको हृदयमा भएको ठूलो बोझ र लगातारको व्यथा भन्दछन् । त्यहाँ पावललाई प्रशंसा गर्न भुकाव छ, तर यो केही हो कि यो दुःख परमेश्वरको हृदयमा आरम्भ भएको हो ।

बाइबलले तीन प्रकारको मानिस उल्लेख गर्दछ: प्राकृतिक मानिस, शारीरिक मानिस र आत्मिक मानिस । सतावट पाएको विश्वासी आत्मिक मानिस हो । आफ्नो जीवनमा पाप भएको विश्वासी शारीरिक मानिस हो । अविश्वासीचाहिँ प्राकृतिक मानिस हो । हामीले माथिका खण्डमा देखिसक्यौँ कि हाम्रा प्रभुले हरेक यी उल्लेख गरिएका तीन वर्गहरूका लागि बोझ बोक्नुहुन्छ ।

येशूको दुःख भोगाइ, त्यसपछि सबैको लागि हो, जो यस पृथ्वीमा बसेका छन् । हाम्रो हृदयमा त्यो दुःख खनिने कुरा हामीले जान्नुपर्छ, “उहाँको दुःख भोगाइको सगति ।” पावलले स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन अनुभवद्वारा त्यस्तो दुःख भोगाइको सगतिमा प्रवेश गरेका थिए ।

पावलले स्वर्गीय स्थानहरूको बसाइद्वारा अन्यको लागि बोझ अनुभव गरेका थिए, हाम्रो एकता ख्रीष्टसँग

क्रूसारोहण, दफन, पुनरुत्थान भएको जीवनद्वारा हामी उस्तै परिणामको आशा गर्न सक्छौं ।

यो दोहोर्‍याउन आवश्यक छ, कि खीष्टियान काममा समर्पणताको लागि ठूलो खाँचो विश्वास हो । *सेवामा प्रभुको प्रयोग चोट पुगेको हृदयको लागि पर्खनै पर्छ भनी हामीले सोच्नुहुन्न ।* जब हामी दिनदिनै स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन अनुभव गर्दछौं, चोट पाएको हृदय समयावधि माथि आउनेछ ।

शैतानमाथि अधिकारको जीवन

शैतान हाम्रो क्रूर शत्रु हो । उसको प्रारम्भिक उद्देश्य हामीलाई अमर नबनाउने हो । यसले हामीलाई हाम्रो जीवनको लागि उत्तम योजनाबाट लैजान्छ । जबसम्म हामी विश्वासीहरूसँग प्रभुसँग हाम्रो हिँडाइ साँचो उद्देश्यको हुँदैन, शैतान खुसीले भरिन्छ, चाहे हामी अमर होऔं वा नहोऔं । त्यहाँ के कुनै कुरा रूखबाट फल खाएर अमर हुने बारेमा छ, आदम र हव्वाजस्तै वा प्रभु येशूको परीक्षामा ढुङ्गालाई रोटीमा बदल्ने घटनाजस्तै ?

शैतानसँग छल गर्ने ठूलो क्षमता छ । धेरैजसो उसको आक्रमण अप्रत्यक्ष प्रकारको हुन्छ, जसै उसले अरूबाट काम गर्दछ— हव्वा, अय्यूबकी श्रीमती र सिमोन पत्रुसको मामिलामा भैं । उसको प्रत्यक्ष आक्रमणमा आफ्ना घातक विचारहरू उसले कानेखुसी गर्‍यो, जसै उसले परीक्षा गर्ने ती शब्दहरू हाम्रा प्रभुलाई भन्यो । एफिसी ६:१३ मा भैं उसका योजनाहरू र परमेश्वरको सन्तानमा आक्रमणहरू देखाइएको छ । अय्यूबको दुःखलागदो मामिलामा जस्तै उसले हाम्रा भाँचिएका भावनाहरू प्रयोग गर्दछ । यूहन्ना ८:४४ मा येशूद्वारा प्रकट गरिएको छ, हामीलाई उसको घातक भुटहरूमा विश्वास गर्न लगाउने क्षमता छ र विशेषगरी परमेश्वरको बारेमा भुट । ऊ आर्द्धसत्यको विशेषज्ञ हो । अब

हामीले यी सत्यहरू जान्यौं, हाम्रो विरुद्धमा भएको शैतानको योजना र कामहरू हामी व्याख्या गर्न धेरै सक्षम छौं । तापनि उसको ज्ञान र उसका विचारहरू र तरिकाहरूभन्दा धेरै हामीलाई खाँचो छ ।

हामीलाई लडाइँ गर्ने क्षमताको खाँचो छ र हामीमा त्यो छ !

हिब्रू २:१४ ले भन्दछ कि येशू मानिस बन्नुभयो “ताकि मृत्युद्वारा नै मृत्युको शक्ति भएकोलाई अर्थात् दियाबलसलाई उहाँले नष्ट गरून् ।” २ कोरिन्थी १०:४ अनुसार हामी ख्रीष्टियानहरूसँग हतियार छ, जुन “परमेश्वरको सामर्थ्य” हो । धेरैले आराम लिएका छन् । यो तथ्यमा कि एफिसी ६:१०-१८ ले हामीलाई बताउँदछ कि शत्रुको विरुद्ध “लडाइँ” को लागि परमेश्वरको पूरा कवच उपलब्ध छ ।

प्रार्थनाको उल्लेखमा पावल आग्रह गर्दछन् कि उनका पाठकहरूका आँखा प्रबुद्ध हुन्छ कि तिनीहरूले अन्य कुराहरूबीच तिनीहरूका अधिकार शैतानमाथि बुझ्नेछन् । स्वर्गीय स्थानहरूमा हाम्रो पदको अर्थ शैतानमाथिको अधिकार छ । जब निम्न शब्दहरू पढ्नुहुन्छ, आनन्द गर्नुहोस्, जुन पावलको शक्तिशाली प्रार्थनाका निष्कर्ष हुन्:

म यो पनि प्रार्थना गर्दछु कि तिमीहरूको हृदयका आँखा उज्यालो होस् र कुन आशाको निमित्त उहाँले तिमीहरूलाई बोलाउनुभएको छ र सन्तहरूमा उहाँको महिमित उत्तराधिकारको सम्पत्ति के हो, सो तिमीहरू जान्न सक । अनि हामी विश्वास गर्नेहरूका निमित्त उहाँको शक्तिको असीम महानता के हो, सो तिमीहरू जान्न सक । त्यो शक्ति उहाँको महान् सामर्थ्यको काम नै हो । जो उहाँले ख्रीष्टमा पूरा गर्नुभयो अनि स्वर्गीय स्थानहरूमा आफ्नै दाहिने बाहुलीपट्टि बसाल्नुभयो । सबै शासन र अधिकार र शक्ति र राज्यमाथि र यस युगका मात्र होइन, तर आउने युगका पनि

जति नाउं छन्, ती सबैमाथि उहाँलाई राख्नुभयो र परमेश्वरले सबै कुरा उहाँका पाउमुनि राखिदिनुभयो र मण्डलीको निम्ति उहाँलाई नै सबै कुराको शिर बनाइदिनुभयो (एफिसी १:१८-२२) ।

जबसम्म म ख्रीष्टसँग एकत्व देख्छु, शैतानका विचारहरू म विरलै सुन्छु । अब म दिनहुँ उहाँलाई सोच्दछु । म उसलाई पूरै हारेको शत्रुको रूपमा चिन्दछु, जो मेरो खुट्टामुनि र अधिकारको पदबाट म व्यवहार गर्दछु ।

त्यसैले हामी सबै स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको अनुभव विश्वास गर्न र छान्न सक्छौं ।

ख्रीष्टसँग हाम्रो एकताको जीवनद्वारा अनुभव गरिएको जीवन स्वर्गीय स्थानहरूमा सबै विश्वासीहरू ख्रीष्टसँग राजगद्दीमा ख्रीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेपछिको समयदेखि बस्छन् । ती शर्तहरूमा स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको अनुभव केवल हामी विश्वास गर्छौं कि हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा बसेको र जीवन अनुभव गर्न छानेर हामीले गर्नेछौं । हामीले यो सम्झनुपर्दछ:

ख्रीष्टियान जीवनमा हामीहरूका साँचा कुराहरू छन् कि जबसम्म तिनीहरू हाम्रो लागि सत्य हो र त्यसलाई अनुभव गर्न छान्छौं, हामीले अनुभव गर्दैनौं भनी विश्वास गर्दछौं ।

धेरै विश्वासीहरूलाई उनीहरू ख्रीष्टसँग सिंहासनमा बसेको थाहा छैन र त्यसकारण तिनीहरूसँग अहिलेसम्म यस्तो जीवन छान्ने र विश्वास गर्ने कारण छैन । साथै, हामीले जान्नुपर्दछ कि हामीले सिंहासनमा बस्ने अनुभव गर्नुअघि कृसीकरणको अनुभव गर्नेछौं ।

जब यो जीवन हाम्रो लागि अनुभव बन्दछ, आत्मिक आशिषहरू नरोकिने स्रोतको भण्डारबाट भरनाभै बग्नेछन् । जब हामी स्वर्गीय स्थानहरूमा हाम्रा प्रभुसँग आमनेसामनेको जीवन अनुभव गर्दछौं । धेरै ठूलो र महत्त्वपूर्ण परिवर्तन हाम्रो

लागि हो । यो हाम्रो दैनिक साहसको काम नबनेसम्म यस्तो जीवनको सम्भावनाबाट हामी नफकौं । स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवन हाम्रो भविष्यबाट टाढा छैन । अब यो हाम्रो हो !

भिन्न जानुहोस् र लिनुहोस् ।

अध्याय १५

परमेश्वरको आश्चर्यजनक कामदारहरू

विश्वास र छनौटद्वारा हामी खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिएका छौं किनभने खीष्टसँगको हाम्रो एकत्वले हामीलाई आफैमा भएको विश्वासबाट स्वतन्त्र गर्ने अनुभव गराउँछ, यसको परिणाम परमेश्वरमा विश्वासको वृद्धि हो, जुन खीष्टियान जीवनका बलिया जगहरू हुन् ।

त्यसैले जब हामी खीष्टसँग हाम्रो एकत्व अनुभव गर्दछौं, सबै परिवर्तन देखाउनको लागि हामीले अपेक्षा गर्न सक्छौं, एउटाले हरेक कुरा विश्वासले गर्दछ, भनी ठाउँ दिने खाँचो छ ।

यहाँ त्यो गर्ने कोसिस गरिएको होइन । त्यहाँ तापनि हाम्रा प्रभुले तिनीहरूमा, जो निर्भर भई जिएका थिए, एउटा प्रतिज्ञा गर्नुभयो, जुन यति ठूलो र विशेष अर्थको छ कि विश्वासबाट अनुग्रहद्वारा जिएको हुनाले पुस्तकमा ठाउँ दिनुपर्दछ । यसको कारणको लागि यो पूरै अध्यायमा यो एउटा महिमित प्रतिज्ञामा छलफल गरिएको छ ।

हाम्रा प्रभुले गरेको भन्दा ठूलो आश्चर्यकर्म हामी गर्न सक्छौं

येशूको एउटा प्रतिज्ञाले सङ्केत गर्दछ, जसले पूरै जीवन उहाँमा निर्भर गर्दै बिताउँछ, उहाँले गर्नुभएको भन्दा ठूलो आश्चर्यकर्म उसले गर्नेछ ।

उहाँको प्रतिज्ञा हो:

साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मलाई विश्वास गर्दछ, त्यसले मैले गरेका काम पनि गर्नेछ र ती भन्दा ठूला काम गर्नेछ किनभने म पिताकहाँ गइरहेछु (यूहन्ना १४:१२) ।

ग्रीक रूपमा भएको “विश्वास गर्दछ” ले निरन्तर हुने कामको सल्लाह दिन्छ । तिनीहरू, जसले येशूमा पूरै निर्भरताको अवस्थामा रहेर बस्दछन्, येशूले गर्नुभएका जस्तै आश्चर्यकर्म गर्नेछन् । तर तिनीहरूको आश्चर्यकर्महरू ठूलो तहको हुनेछ । यो प्रतिज्ञा के यति ठूलो छ कि हामी यसलाई उपेक्षा गर्छौं किनभने हामी सोच्छौं कि यो सत्य होइन ? केही कारणको लागि हामीमध्ये धेरैले यो उपेक्षा गरेका छौं । तर हामीले यसमा विश्वास गर्नुपर्दछ । परमेश्वरले हाम्रो लागि गर्नुभएको योजनाको पालनाको जीवन हामीले अनुभव गर्नु पर्दछ ।

येशूले भन्नुभयो कि हामीले ठूला आश्चर्यकर्महरू गर्नेछौं किनभने उहाँ पिताकहाँ गइरहनुभएको छ । येशूले प्रकट गर्नुभयो कि उहाँ पिताकहाँ गइरहनुभएको पवित्र आत्मा आउनको लागि अवसर हो । उहाँ भन्नुहुन्छ:

“म तिमीहरूलाई सत्य कुरा भन्दछु, म जानमा नै तिमीहरूको हित छ किनभने म गइँ भने सल्लाहकार तिमीहरूकहाँ आउनुहुनेछैन । तर गएँ भने म उहाँलाई तिमीहरूकहाँ पठाइदिनेछु,” (यूहन्ना १६:७) ।

पवित्र आत्माको सेवाकार्य दुवै पुरानो करारको समयमा र येशूको सांसारिक सेवाकार्यको समयमा थियो । तैपनि पेन्तिकोसको दिनबाट अघि बढ्दै पवित्र आत्मा नयाँ सेवाकार्यमा सम्मिलित हुनुहुन्छ । अब उहाँ सबै विश्वासीहरूको जीवनमा बास गर्नुहुन्छ ।

विश्वासीहरूको जीवनमा पवित्र आत्माको उपस्थितिले “ठूला” कामहरू गर्न सम्भव छ । येशूका आश्चर्यकर्महरूमा भौतिक विविधता थियो, अहिलेसम्म हाम्रा

धेरैजसो आत्मिक हुन सक्नेछन् र त्यसले तिनीहरूलाई “ठूलो” बनाउँछ ।

परमेश्वरको वचनद्वारा हामी आश्चर्यकर्म गर्दछौं

अघिल्लो पदमा हाम्रा प्रभुले गर्नुभएको प्रतिज्ञाको बारेमा हामी कुरा गरिरहेका थियौं र येशूले यो कुरा आफैलाई भन्नुभयो:

“म पितामा छु र पिता ममा हुनुहुन्छ भनेर के तिमी विश्वास गर्दैनौ ? जुन वाणी म तिमीहरूलाई भन्दछु, त्यो मैले मेरो आफ्नै अधिकारमा बोलेको होइन तर ममा वास गर्नुहुने पिताले आफ्नो काम गर्नुहुन्छ” (यूहन्ना १४:१०) ।

यो भनाइसँगै हाम्रा प्रभुले यो जान्न दिनुहुन्छ कि जसरी उहाँका कामहरू पिताद्वारा र वचनसँगै प्रदर्शन गर्नुभयो, हाम्रो पनि त्यही तवरले प्रदर्शन हुनेछ । येशू पृथ्वीमा हुँदा जसरी पिता उहाँमा र उहाँबाट काम गर्नुभयो, आज उहाँले विश्वासीहरूबाट काम गर्नुहुनेछ ।

तैपनि हाम्रा आश्चर्यकर्महरूको उपलब्धीका बारेमा एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा जान्नुपर्दछ । वचन तिनीहरूबाट प्रदर्शन गरिन्थ्यो, सधैं उस्तै हुनुपर्नेछ । त्यहाँ कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको वचन हुनुपर्नेछ ।

सबै आश्चर्यकर्महरू पिताले हामीबाट गर्नुहुनेछ, येशूको मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानको वचन हामीबाट बोलिनेछ । धेरैजसो आश्चर्यकर्महरू पिताले हामीबाट गर्नुहुनेछ, तापनि विश्वासीहरूको मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानको वचनद्वारा पनि प्रदर्शन हुनेछ ।

हामी धेरै प्रकारका आश्चर्यकर्म गर्छौं ।

हाम्रा प्रभुद्वारा प्रदर्शित

“जुन कामहरू म गर्दछु, उहाँले पनि त्यो गर्नुहुनेछ,” येशूले त्यस लाई भन्नुभयो, जो उहाँमा पूरै निर्भर भएर

जिउँछ । अर्को खण्डमा उहाँका कामका प्रकारहरूका आंशिक सूचीहरू हामीलाई उपलब्ध गराउनुहुन्छ । जब बपतिस्मा दिने यूहन्नाका दुई चेलाहरूले येशूलाई सोधे कि के उहाँ मसीह हुनुहुन्छ, उहाँले जवाफ दिनुभयो:

“तिमीहरूले सुनेका र देखेका कुराहरू यूहन्नालाई भनिदेओ, अन्धाहरूले दृष्टि पाउँछन् र लङ्गडाहरू हिँड्दछन् । कुष्ठरोगीहरू शुद्ध पारिएका छन् । बहिराहरू सुन्न सक्ने भएका छन् । मरेकाहरू जीवित भई उठेका छन् र दरिद्रहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरिदैंछ” (मत्ती १०:४-५) ।

चार सुसमाचारको कुनै पनि पाठकले यो येशूको आश्चर्यकर्महरूको पूरा सूची होइन भनी थाहा पाउँछ, तर यो येशूले यूहन्नाका चेलाहरूलाई दिनुभएको सूची हो ।

हाम्रा प्रभुका आश्चर्यकर्महरू यहाँ छलफल गर्नु फाइदाजनक कुरा हुन सक्छ, तर पनि छलफल हाम्रा प्रभु आफैँद्वारा दिइएको आश्चर्यकर्महरूका सिमितको सट्टामा हुनेछ ।

मरेकाहरू जीवित हुन्छन्

बाइबलमा भएका तीन वटा धेरै चर्चित कथाहरू ती हुन्— येशूले लाजरस, याइरसकी छोरी र नाइन विधवाकी छोरीलाई मरेकाबाट जीवित बनाउनुभएको हो । यी हरेक आश्चर्यकर्महरूले देखाउँछन् कि जो येशूमा निरन्तर विश्वासमा जिउँछ, ऊ मरेकाहरूबाट जीवित पारिनेछ ।

यूहन्ना ५:२५ मा येशूले पुनरुत्थानको बारेमा बताउनुहुन्छ, जुन स्पष्ट रूपले आत्मिक हो । उहाँ भन्नुहुन्छ:

“साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, त्यो समय आइरहेछ र त्यो समय अहिले हो, जब मृतकहरूले परमेश्वरका पुत्रको सोर सुन्नेछन् र सुन्नेहरू बाँच्नेछन्” (यूहन्ना ५:२५) ।

ती जो येशूमा मुक्तिको लागि आउँछन्, आत्मिक पुनरुत्थानको अनुभव गर्नेछन्— त्यो पुनरुत्थान धर्मशास्त्रमा

धेरैजसो उल्लेख गरिएको छ । धेरै मानिसहरूले प्रश्न गर्छन्, “हामी किन सुसमाचार प्रचारमा धेरै पछि छौं ?” यो कठिन प्रश्नको उत्तर हाम्रो सुसमाचार प्रचारको सामिप्यतामा पाउँछौं ।

प्रारम्भमा यो देखाइएको थियो कि हामी व्यवस्थालाई पालना गर्ने कोसिसले होइन तर पवित्र आत्मामा हिँडाइद्वारा व्यवस्थाको पालना गर्नेछौं । यो पनि सत्य हो कि प्रभुसँगको हिँडाइमा जोड दियो भने हामी सुसमाचार प्रचारमा धेरै प्रभावकारी हुनेछौं— सुसमाचार प्रचारमा भन्दा अलिक— हाम्रो पहिलो जिम्मेवारी भएर ।

त्यो प्रेरित पावल थिए, जसले घोषणा गरे कि कुनै कुरा जसले उनलाई येशू ख्रीष्टसँग एक हुने अनुभव गर्नबाट रोक्छ भने त्यो “गोबर” हो । उनले भने कि उनले हरेक कुरा छोडिदिए, जसमा उनको त्यो व्यक्तिगत परिचय थियो ।

के यस्तो भनाइले सुसमाचार प्रचारलाई इन्कार गर्दछ ? होइन !

के पावल सुसमाचार प्रचारभन्दा येशू ख्रीष्टलाई चिन्नु धेरै आधारभूत भन्दै छन् ? हो ! र राम्रो अधिकारमा पावल यस्तो दाबी गर्दछन् । हाम्रा प्रभु मार्थालाई भन्नुहुन्छ कि जीवन एक कुराले बनेको थियो— जब मार्था खाना बनाउन धेरै व्यस्त रहँदा मरियमचाहिँ कुरा गर्दै थिइन् । मरियम के गर्दै थिइन् ? “मरियम येशूका पाउनेर बसिन् र उहाँलाई सुन्दथिन्” (लूका १०:३९) ।

येशूसँग नजिकको सम्बन्धमा रहन निरन्तर आराधनाको अवस्थामा रहनु हो— तर यसको अर्थ यो होइन कि हामी कहिल्यै पनि बाहिर हुनेछैनौं, जहाँ मानिसहरू छन् । तिनीहरू पहिले मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा ख्रीष्टसँग तिनीहरूका एकताको अनुभवबाट डोच्याइएका छन् भने धेरैभन्दा धेरै विश्वासीहरू सुसमाचार प्रचारमा सम्मिलित हुन सक्छन् ।

तिनीहरू एकै समयमा दुई संसारमा बस्नेछन् । जब तिनीहरू येशूसँग नजिकको सम्बन्धमा जीवन जिउँछन्, त्यही समयमा यो पृथ्वीमा तिनीहरू मानिसहरूसँग सम्मिलित भई जीवन व्यतित गर्दछन्— नबचाइएका समेत गरी । एक व्यक्तिको लागि नबचाइएकाहरूसँग बिताउनलाई जब तिनीहरू त्यही समयमा येशूसँगको सञ्चारमा रहन्छन्, तिनीहरूको गवाहीमा शक्तिशाली शक्ति थपिन्छ ।

स्वर्गदूतको अभिव्यक्ति जो बपतिस्मा दिने यूहन्नाको जन्मको सन्देशसँगै जकरियाकहाँ आएको थियो, सबैको अभिव्यक्ति हुन सक्छ, जो खीष्टसँग तिनीहरूको एकतामा जिउँछन् ।

जकरियालाई उनको सन्देश थियो:

स्वर्गदूतले तिनलाई भने “म गब्रिएल हुँ, म परमेश्वरको सामुन्ने उभिरहन्छु । तिमिसँग कुरा गर्न र यो खुसीको समाचार सुनाउन म पठाइएको छु” (लूका १:१९) ।

ती जो मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउँछन्, पिताबाट अगाडि जान्छन् र पितासँग हराएकाहरूलाई येशूको मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानको बारेमा भन्दछन् र तिनीहरूले उहाँमा निर्भर रहेको अवस्थामा त्यो गर्नेछन् ।

मृतक उठाइने आश्चर्यजनक कामहरू हामीमध्ये धेरैको लागि हुनेछैन, जबसम्म हामी खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जीवन जिउँछौं, जसको अर्थ हो कि हाम्रा प्रभुभिन्न पूरै निर्भरतामा हामी जिउनेछौं ।

जब हामी परमेश्वरको औजार भई आत्मिक रूपमा मरेकालाई जीवित बनाउने हुन्छौं, आश्चर्यकर्म समयको क्षणमा नै हुनेछ, जसरी येशूले आश्चर्यकर्म गर्नुभयो । तापनि हामीले अहिले जाँचेका आश्चर्यकर्महरू यही समयमा भएका छैनन् ।

अन्धोले देख्छ र बहिरोले सुन्दछ

लाजरसलाई मृतकबाट उठाइएको सम्झनुहोस् तर भुईंमा उसको कात्रोमा सुताइएको । प्रभुले उसलाई उठाउनुभएपछि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो, “त्यसका पट्टी खोलिदेओ र त्यसलाई जान देओ” (यूहन्ना ११:४४) । यो दृश्यलाई सम्झनुहोस् । लाजरस जीवित थिए, तर उनले पट्टीको कारण न त देखे न त सुने । धेरै विश्वासीहरू लाजरसजस्तै आफ्नो पट्टीमा छन् । तिनीहरूसँग आत्मिक जीवनसँगै भौतिक जीवन छ, तर तिनीहरू आत्मिक रूपमा देख्न र सुन्न असक्षम छन्, जसरी भौतिक रूपमा लाजरस हेर्न र सुन्न असक्षम थिए ।

तल दिइएका येशूको वचनहरूले हामीलाई चाहिएको र सही दृष्टिकोण दिनुहुन्छ, जसमा यसको अर्थ आत्मिक दृष्टि र सुनाइले युक्त हुनु हो :

“साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, पुत्र आफैले केही गर्न सक्दैन, तर पिताले जे गर्नुभएको देख्छ, त्यही मात्र गछ, किनकि पिताले जे गर्नुहुन्छ, पुत्रले त्यसै गर्छ” (यूहन्ना ५:९) ।

“म आफै केही गर्न सक्दिनँ । जस्तो म सुन्छु, त्यस्तै न्याय म गर्छु र मेरो न्याय ठीक ठहर्छ किनकि म आफ्नो इच्छा खोज्दिनँ, तर मलाई पठाउनुहुनेको इच्छा खोज्दछु” (यूहन्ना ५:३०) ।

यी भनाइहरूले प्रकट गर्दछन् कि येशूका सबै कामहरू उहाँको दृष्टि र सुनाइको परिणाम हो । अवश्य, उहाँले पितासँग आफ्नो सहभागिता उल्लेख गर्नुहुन्छ । यी उहाँको आत्मिक दृष्टि र सुनाइको सङ्केतहरू हुन्, जसमा उहाँले एकै समयमा दुई संसारमा उहाँको जीवन जिउनुभयो ।

येशूका यी भनाइहरूको प्रकाशमा उहाँको आफ्नो दृष्टि र सुनाइको बारेमा हामी जान्दछौं कि त्यो तरिका,

जसमा हामी आश्चर्यकर्महरू गर्नेछौं, खीष्टसँग सहभागितामा रहन विश्वासीहरूका लागि यो असम्भव हुन्छ ।

हामी कसरी यो गछौं ? हामी कसरी विश्वासीहरूलाई स्वतन्त्र गराउँछौं, त्यसकारण उनीहरूले सुन्न र देख्न सकून् ? हामीले पहिले खीष्टसँग हाम्रो एकताको अनुभवद्वारा हामीमा प्रभुलाई देख्न र सुन्नुपर्दछ । त्यसपछि परमेश्वरले हामीलाई अन्य विश्वासीहरू स्वतन्त्र गराउनलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ । उहाँले वचनद्वारा यो गर्नुहुनेछ ।

जसै हामी मृतकलाई येशूको क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान तिनीहरूलाई सुनाउँदै जीवित गर्नेछौं, हामी अन्धा र बहिरा विश्वासीहरूलाई तिनीहरू पहिले नै क्रूसमा टाँगिएको, दफन र पुनरुत्थान भएका छन् भनेर स्वतन्त्र गछौं ।

हामीले भनेका कुराहरू सबैले सुन्दैनन् । तर केही पवित्र आत्माद्वारा सुन्न र विश्वास गर्न तयार छन् । तिनीहरू यी सत्यहरूमा आधारित जीवन चुन्न पनि तयार छन् ।

जब तिनीहरू, आफ्नो क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको जीवन छान्न र विश्वास गर्न तयार छन्, हामी अन्धा र बहिरोलाई निको पार्ने परमेश्वरका औजार बनेका छौं भनेर वारेमा बताउनुपर्दछ । तिनीहरूका लागि, जो आत्मिक रूपमा देख्न र सुन्न सक्दछन्, परमेश्वर शान्ति र आनन्द र मार्गदर्शनको वचन दिन सक्षम हुनुहुन्छ । परमेश्वर उनीहरूका लागि आफ्नो वचन प्रकाश पार्न सक्षम हुनुहुन्छ । परमेश्वरले तिनीहरूका जीवनमा र अन्यको जीवनमा भएको खाँचो देख्न सामर्थी बनाउनुहुन्छ, जुन तिनीहरूले पहिले कहिल्यै देखेका थिएनन् र परमेश्वरले उहाँको आफ्नै ठूलो दर्शन दिनुहुन्छ ।

हाम्रो बोलावटको रोमाञ्चले आत्मिक रूपले अन्धा र बहिरा भएकाहरूलाई निको पार्ने सेवाकार्यलाई सङ्गी

विश्वासीहरूसँग आनन्दपूर्वक तिनीहरूको आफ्नै कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको सन्देश बाँडेर अधि बढ्नेछौं ।

लङ्गडो हिँड्छ

फेरि लाजरसलाई विचार गर्नुहोस् । हाम्रा प्रभुले लाजरसलाई जीवित पार्नुभएपछि, तर उसको पट्टीबाट उसलाई चेलाहरूले स्वतन्त्र पार्नुअघि उनी हिँड्न सक्ने थिएनन् । लाजरस पूर्णरूपमा जीवित भए पनि उनको दफनको लागि तयार गरिएको ती कुराहरूका कारण उनी “लङ्गडो” थिए ।

रोमी ७:१७ मा पावलको “म जे चाहन्छु, त्यो गर्दिनँ, तर त्यही गर्दछु, जो म घृणा गर्दछु” सायद हामीले पाउने एकदमै स्पष्ट आत्मिक पक्षघातको भनाइ हो । पावल यो आत्मिक अवस्थालाई “मृत्यु” भन्दछन् किनभने यो उनलाई सहिनसक्नु थियो ।

पावलले गर्न चाहेका केही कुराहरू के थिए, जुन उनी गर्दैनथे ? हामी केवल अनुमान गर्न सक्छौं, हामीलाई केही कुराहरू थाहा छ, जुन हामी गर्न चाहन्छौं । हामी नबचाइएकाहरूमा सुसमाचार पुऱ्याउन धेरै साहसी हुन चाहन्छौं । हामी कठिन मानिसहरूसँग धैर्यवान हुन चाहन्छौं । हामी हाम्रो शत्रुलाई प्रेम गर्न चाहन्छौं । हामी पिताद्वारा हाम्रा साथीहरूले आशिष् पाएका र चलाइएका हुन् भनी चाहन्छौं । हामी हाम्रो विरुद्धमा पाप गरेकाहरूलाई क्षमा दिन चाहन्छौं । हाम्रो बोझहरूसँग हामी परमेश्वरमा विश्वास गर्न चाहन्छौं । हामीसँग प्रभावकारी प्रार्थनाको जीवन भएको चाहन्छौं । हामी सबै परिस्थितिहरू प्रभुको हातमा छोड्न चाहन्छौं । हामीमा सबै कमजोरी भए पनि जीवनमा अधि बढ्न चाहन्छौं ।

हामी यी कुराहरू गर्न चाहन्छौं, तर हामी ती सबै गर्न सक्दैनौं । हामी आत्मिक रूपमा पक्षघात भएका, अन्य

धेरैबाट घेरिएका छौं, जसले भन्छ— हामी खीष्टियानहरू हौं तर त्यस्तै समस्याहरू छन् ।

पावलको स्वीकार थियो कि उनको आत्मिक पक्षघातबाटको चङ्गाइ मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग उनको एकताको अनुभवद्वारा थियो । हामीसँग पनि त्यस्तै हो । सबै विश्वासीहरूमा पनि यस्तै हुनेछ ।

अध्याय १ ले एउटा युवकको कथालाई बताउँछ, जसले उसको डरहरूबाट चङ्गाइको अनुभव गर्‍यो । चङ्गाइको प्रक्रिया सुरु नभएसम्म उसमा आत्मिक रूपमा पक्षघात थियो । यो मानिस चङ्गाइ पाएको एक सामान्य उदाहरण हो, जो लङ्गडो छ । कसैले उसलाई भन्यो कि पहिलेबाटै मृत्युबाट क्रूसमा टाँगिएको, दफन र पुनरुत्थान भइसकेको छ र उसले यो उदेकलाग्दो सत्यको प्रकाशमा जीवन जिउन छान्यो । हाम्रो आफ्नो चङ्गाइ हामी अनुभव गरौं र त्यसपछि हाम्रो आत्मिक लङ्गडोपन चङ्गाइ गर्ने सेवाकार्य येशू खीष्टसँग तिनीहरूको एकता तिनीहरूसँग बाँड्दै सुरु गरौं ।

कोर लागेको शुद्ध हुन्छ

“त्यो म हुँ !”

युवक जसले आफ्नो आनन्द उसको स्वरमा भएको उत्साह, उसको शरीरको अवस्था र उसको आँखामा भएको चमकबाट देखाएको छ ।

ऊ अधिबाटै हाम्रा प्रभुसँग उसको एकतामा जिउन सुरु गरिसकेको छ । उसले एउटा पास्टरसँग भेट्ने चाहना गर्दछ, जसले ऊभन्दा लामो समयवधिदेखि अनुग्रहको जीवन अनुभव गरेका थिए । तिनीहरूका वार्तालापको समयमा पास्टरले यो युवकलाई भने कि ऊ आश्चर्यकर्म गर्ने मानिस बन्न सक्छ र अरू कुराहरू बीच कोर लागेको व्यक्तिलाई निको पार्न सक्छ ।

“तपाईंलाई थाहै छ, धर्मशास्त्रमा भएको एउटा नियमअनुसार कोर लागेको व्यक्तिले अलग गरिएको जीवन बिताउनुपर्दथ्यो,” पास्टरले भने । युवकले शिर हल्लायो कि उसलाई धर्मशास्त्रको यो खण्ड थाहा छ । त्यसपछि पास्टरले धेरै कुराहरू उसँग बाँडे कि जसले हामीलाई समाजमा सामान्य रूपमा काम गर्न कठिन पार्दछ । यसलाई “आत्मिक कृष्टरोग” भन्न सकिन्छ ।

“हामीलाई कोर लागेको बनाउने एउटा कुरा हाम्रा डर हो,” पास्टरले भने र तिनीहरूले खीष्टसँग उनीहरूको एकत्व अनुभव गर्न थाले, तिनीहरूका डरबाट तिनीहरूलाई स्वतन्त्र बनाइनेछ र यो स्वतन्त्रतामा तिनीहरू आत्मिक कृष्टरोगबाट निको भए ।

यो त्यो बिन्दु थियो, जसबाट त्यो युवक तोडियो, “यो मेरो लागि सत्य हो !” उसले भन्यो कि त्यो विहान उसले एउटा ठाउँ घुमेको थियो, जहाँ पहिले पनि धेरैजसो जान्थ्यो । उसले भन्यो, “मैले विचार गरे कि म त्यहाँ गइरहेदेखि पहिलो पटक म मानिसहरूसँग कुरा गर्न स्वतन्त्र थिएँ, जहाँ पहिले म कुरा गर्न डराउँथेँ ।

पास्टरको कार्यालयबाट निस्कँदा युवकलाई पूरै विश्वास भएको थियो कि मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमा तिनीहरू खीष्टसँग एक भएर विश्वासीहरूसँग बाँड्दै उदेकको काम गर्न सक्ने बन्न सक्छ । लाज मात्र एउटा कुरा होइन, जसले हामीलाई अरूको वरिपरि सामान्य रूपमा काम गर्न असम्भव बनाउँछ । तितोपना, घृणा, अरूभन्दा कम महत्त्वपूर्ण ठान्ने भावना र ईर्ष्याले उस्तै प्रभाव पार्दछ ।

साथै जब हाम्रो जीवनमा भएका विशेषताहरूले हामीसँग नरहने चाहनाको कारण बन्दछ, हामी आत्मिक कोर लागेका बनेका छौं । त्यस्ता कुराहरू, जस्तै: रिसको आवेग, घृणा र आलोचना गर्ने भावना, जो धेरैजसो अरूलाई हामीसँग टाढा रहने कारण बन्दछ ।

लाजरसको आफ्नो पट्टीबाट स्वतन्त्रताले आत्मिक कोरको चङ्गाइको चित्रण पनि गर्दछ । उनी जीवित थिए तर चेलाहरूले उनलाई स्वतन्त्र नबनाएसम्म अन्यसँग संगति अनुभव गर्ने क्षमता थिएन ।

हाम्रो वरपर भएका सबै आत्मिक कोरहरूलाई यस्तै गर्न सक्छौं ।

निष्कर्षमा सम्झना गरिरहनुहोस् कि परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसले हामीबाट आश्चर्यकर्म गर्नुहुन्छ । अहिलेसम्मको बुझाइ छ कि परमेश्वरले हामीलाई उहाँको आश्चर्यकर्म गर्ने औजार भनी छान्नुभएको छ । गहिरो कृतज्ञताको भावसँग र स्वस्थ मनको भावनामा परमेश्वरमा भरिनुपर्दछ ।

येशूले गर्नुभएको आश्चर्यकर्म गर्दै तपाईंको सहरका सडकहरूका वरपर हिँड्ने तपाईं परमेश्वरको मौका हुनुहुन्छ— तर उच्च तहमा । यो अध्यायसँगै हामीले आशा गरेका परिवर्तनहरूमा जब हाम्रो खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जीवन बिताउन थाल्नेको भाग सकिन्छ । भाग पाँच अनुग्रहको रोमाञ्चक जीवनको सम्बन्धमा केही व्यावहारिक कुरामा सम्बन्धित छ ।

भाग पाँच

विचार गर्नुपर्ने व्यावहारिक कुराहरू

यो बिन्दुको धेरै छलफल विशेष गरी “धर्मशास्त्रीय ज्ञान” छ । हामीले “धर्मशास्त्रीय ज्ञान” भन्दा धेरै “व्यावहारिक” अनुग्रहको जीवनको बारेमा कुराहरू जान्नु आवश्यक छ । यी छलफलहरू “व्यावहारिक विचारहरू” को विषयको अन्तर्गत छन् ।

ती जो अनुग्रहको जीवनमा जिउन मन पराउँछन्, दुःख भोगाइ जान्ने पर्दछ । यो भाग यो विषयको छलफलसँगै

सुरु हुन्छ । ख्रीष्टसँग एकतामा जिउनुको पहिलो दिनमा यो नयाँ हिँडाइको बारेमा धेरैले सोधे । यी धेरै प्रश्नको जवाफ “यो बारेमा के ?” भन्ने अध्यायमा दिइएको छ ।

सबै जो अनुग्रहको जीवन जिउँछन्, गल्तीहरू गर्ने खतरामा छन् । “चेतावनी” शिर्षित अध्याय यस्ता सम्भाव्य गल्तीहरूसँग सम्बन्धित छ । अन्तमा व्यावहारिक सोचको विषयमा अनुग्रहको जीवनमा परिपक्क हुँदै “आज्ञाकारितालाई पालना गर्दै” भन्नेमा शिर्षित छ ।

अध्याय १६

दुःख भोगाइलाई बुझ्दै

कसैले भनेको छ, “जीवन शत्रुको आक्रमणको सिलसिला हो ।” त्यो व्यक्ति सही हो र ख्रीष्टियानहरूले यी अनुभव गर्छन् । जति हामी बुढो बन्छौं, त्यति धेरै परमेश्वरको उद्देश्य हाम्रो दुःख भोगाइहरूको लागि हामी थाहा गर्छौं ।

कसैले भन्छ कि ख्रीष्टियान सम्प्रदाय केही प्रकारको “रमाइलो” हो । अरूले ख्रीष्टियान सम्प्रदायलाई भरपर्दो र आर्थिक समृद्धिको केही बाटो र सिद्ध स्वास्थ्य बनाएका छन् । हामीमध्ये केहीले भुलिसक्यौं कि हामी एक अगुवालाई पछ्याउँछौं, उहाँको सांसारिक जीवनमा “शिर लुकाउने ठाउँ पनि छैन” (मत्ती ८:२०) र क्रूर मृत्युमा “अपराधीहरूसँग गनिनुभयो” (मर्कूस १५:२८) ।

दुःख भोगाइ ख्रीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउनेसँग एकदमै जोडिएको छ कि ख्रीष्टियान, जसले यो बुझ्दैन, अनुग्रहको जीवनमा निरन्तर जिउन असमर्थ हुनेछ । त्यसकारण हामीले विश्वासीहरूको जीवनमा दुःख भोगाइको स्थानको बारेमा केही बाइबलीय शिक्षाहरू बुझ्नुपर्दछ ।

खीष्टसँग एकत्वमा जिउन दुःख भोगाइ अनिवार्य छ
केही बाटोहरूमा दुःख भोगाइले खीष्टसँग हाम्रो
एकतामा जीवन जिउने हाम्रो अनुभव देखाउँछ ।

दुःख भोगाइले धेरैजसो अनुग्रहको सन्देश प्राप्त गर्नको लागि तयार गर्दछ ।

“दुई सातादेखि यो वचनको लागि प्रभुले मलाई तयार गरिरहनुभएको छ ।” युवक, जसले यी शब्दहरू भन्यो, अर्को मानिसलाई कराएर भन्यो, जसले खीष्टसँग हाम्रो एकताको सन्देश मण्डलीको सेवामा भर्खर प्रस्तुत गरेको थियो । युवकले—बाइबल कलेजका एक शिक्षक—त्यो दुई साताको समयवाधिमा उसले गरेको गहिरो निराशाको अनुभव भन्दै गयो ।

उसको विषय असामान्य छैन ।

जब प्रभुले अनुग्रहको जीवन बाँड्न हामीलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ, हामीले पत्ता लगाउनेछौं कि सबैजना सुन्न तयार छैनन् । प्रायः हरेक विषयमा त्यो “टुक्रिएको” व्यक्ति हुनेछ, जसको कान जीवन-परिवर्तन गर्ने वचन सुन्न खुल्ला हुन्छ ।

तिनीहरूले हामीले जस्तै पत्ता लगाउँछन् कि “येशूको लागि हाम्रो राम्रो काम” ले केही काम गर्दैन । तिनीहरू हामीजस्तै निराशाको अवस्थामा र तिनीहरूका असफलता र गडबडको जवाफको लागि परमेश्वरको वचनमा फेरि हेर्न तयार छन् । तिनीहरू हामीजस्तै खीष्टियान जीवनमा केही धेरै छन्, जुन तिनीहरूसँग हुनुपर्छ भनी जान्दछन् ।

यो कुरा दोहोर्‍याइनुपर्छ कि आफ्नो अस्तित्वको अन्त्यमा नआइपुगेका व्यक्ति हातमा यो एउटा अर्को किताब मात्रै हुन्छ । अन्तमा आएको यत्तिको लागि यो पुस्तक पढ्नु नयाँ दिन र नयाँ जीवनको सुरुवात हुन सक्छ । परमेश्वरबाट

पठाइएको दुःख भोगाइबाट, तोडाइबाट अनुग्रहद्वारा जिउनको लागि एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा हो ।

दुःख भोगाइले अनुग्रहको जीवन अनुभव गराउन हामीलाई सक्षम बनाउँछ ।

मैले केही महिनादेखि अनुग्रहको जीवन अनुभव गरिरहेको छु, जब मेरो बाइबल पढाइमा फेरि २ कोरिन्थी १२:१-१० को खण्डको “काँढो शरीरमा” आयो । यो खण्डसँग म परिचित थिएँ तर नयाँ जीवनसँगको मेलमा कहिल्यै पनि देखेको थिइनँ, जुन परमेश्वरले मलाई दिनुभएको थियो ।

जब मैले त्यो फेरि पढें, पावलको लागि शरीरमा काँढो आवश्यक थियो, जसमा उनी अनुग्रहद्वारा जिएको हुनुपर्दछ । म यति छक्क परें कि म पावलसँग बोल्न थालें । मैले भनें, “पावल, तपाईं नै मानिस हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई सिकाउनुभयो कि हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित छौं । अब तपाईं भन्दै हुनुहुन्छ, कि अनुग्रहद्वारा जिउनको निम्ति मैले दुःख भोग्नुपर्छ ।”

आफैलाई पापमा मरेको र परमेश्वरमा जीवित हुन छान्ने विचारद्वारा म विजयको जीवन अनुभव गर्दै थिएँ, जुन सबै म आवश्यक देख्दथें । तापनि मैले पावलसँग बहस गर्न सकिनँ । पावललाई विश्वासको जीवनमा आफूलाई कायम राख्न परिस्थितिको खाँचो थियो, त्यस्तै हामी सबैले गर्नुपर्दछ ।

कुनै समयमा मैले पावलको अर्को भनाइ पत्ता लगाएँ, जसले विश्वासको दुःख भोगाइ बताउँछ । जसै तपाईं पावलको भनाइ पढ्नुहुन्छ, जान्नुहोस् कि हाम्रो पापको समस्या आफैँमा विश्वास गर्नु हो- हामी सबै कुरा जान्दछौं भन्ने हाम्रो सोचको हाम्रो व्यवहार । यहाँ खण्ड छ:

भाइ हो, हामीले एसियामा भोगेका दुःखको विषयमा तिनीहरू अजान रहो भन्ने हामी चाहँदैनौं किनभने हामी सहन नसक्ने किसिमले यति साह्रो मिचिएका थियौं कि

जीवनदेखि हामीले हरेस खाइसकेका थियौं । हामीलाई त मृत्युदण्ड नै पाएभैं लागेको थियो । हामी आफैँमाथि होइन तर मृतकहरूलाई जीवन दिई उठाउनुहुने परमेश्वरमाथि भर परौं भनेर यो हुन आयो (२ कोरिन्थी १:८-९) ।

यो भनाइ एकदमै स्पष्ट छ, म कुनै स्पष्टीकरणको खाँचो देखिदैन । यो पावलको अर्को गवाही हो कि आफैँमा निर्भरतामाथि विजय पाउन उनले दुःख भोग्नु पनि पर्दथ्यो ताकि सायद उनी परमेश्वरमा विश्वास गर्न सक्छन् ।

खीष्ट जो हामीबाट जिउनुभएको छ, हाम्रो पुस्ताद्वारा घृणा गरिनुभएको छ ।

तेस्रो कारण कि हामीले दुःख भोगाइ जान्नु आवश्यक छ । हामी नयाँगरी पाइएको हिँडाइमा जारी राख्नलाई छौं, जुन हाम्रा प्रभुले कलवरीमा उहाँको क्रूर मृत्युको केही घण्टाअघि उहाँको चेलाहरूलाई स्पष्ट पार्नुभएको थियो । दुःख भोगाइको लागि उहाँका समर्थकहरू तयार गर्न तिनीहरूका जीवनको सुरुदेखि नै पापले पूर्ण मानिसहरूका हातबाट सहनुपर्दछ । येशू भन्नुहुन्छ,

“संसारले तिमीहरूलाई घृणा गर्दछ भने तिमीहरू जान कि तिमीहरूलाई घृणा गर्नुअघि त्यसले मलाई घृणा गरेको हो” (यूहन्ना १५:१८) ।

उहाँ फेरि शरीरमा आउनुभयो भने एक्काईसौं सताब्दीका मानिसहरूले येशूलाई पहिलो सताब्दीमा भैं त्यही प्रकारले प्रतिक्रिया दिन्छन् । यो तथ्यको लागि उहाँ अलग्गै संस्कृतिमा हुन सक्नुहुन्छ, उहाँको जीवन उस्तै हुन सक्छ र मानिसहरूको हृदय परिवर्तन भएको छैन । येशू हाम्रो एक्काईसौं सताब्दीको संस्कृतिमा जिउनुहुन्छ । उहाँसँग आफ्नो एकता बुझ्ने र जिउनेहरू ‘मा’ र ‘द्वारा’ जिउनुहुन्छ । पावलले भनेका थिए, “अब म जिउने होइन, तर खीष्ट ममा जिउनुहुन्छ” किनभने उनी ठूला सन्त थिए । उनले त्यसो भने किनभने प्रभुले उनलाई खीष्टसँग उनको एकता प्रकट

गर्नुभयो र उनी त्यही एकतामा जिएका थिए । जब हामी त्यस एकतामा जिउँछौं, हामी भन्न सक्छौं, “म अब जिउने होइन, तर येशू ममा जिउनुहुन्छ ।”

जब संसारले हामीमा खीष्टको सामना गर्दछ, त्यसले उहाँलाई प्रतिक्रिया दिन्छ— हामीलाई होइन र धेरैजसो तिनीहरूको जवाफ उहाँलाई घृणाको हुन्छ । त्यसकारण *हामी संसारको घृणाको शिकार बन्छौं ।*

संसारले बुझेको भन्दा पनि धेरै ठूलो मात्रामा संसारको घृणा हामीलाई हुन्छ । यो घृणा, जुन हाम्रो प्रभुले उहाँको सांसारिक जीवनमा अनुभव गर्नुभएको थियो र त्यही घृणा, जुन अब सिधै हामीतिर छ, जसै विश्वासीहरू शैतानद्वारा प्रेरित हुन्छन् ।

हामीले बुझ्नुपर्दछ कि हामी आफैँले शैतान र उसको राज्यलाई हानि पुऱ्याउन सक्दैनौं । येशूले सक्नुहुन्छ । जब शैतानले थाहा पाउँछ कि येशू हामीबाट जिउनुभएको छ, उसले धेरै सजीवता र फुर्तीसँग हामीलाई रोक्न सुरु गर्दछ ।

उसको प्रत्याक्रमणमा उसले उपलब्ध भएको हरेक हतियार प्रयोग गर्दछ किनभने ऊ केवल ढँटुवा होइन, तर हत्यारा पनि हो, ऊसँग सधैं उद्देश्य स्वरूप “मृत्यु” हुन्छ । उसले हाम्रो खीष्टियान गवाही र खीष्टको कारणको लागि हाम्रो प्रभाव नष्ट गर्ने चाहना राख्दछ ।

विश्वासीहरूमा शैतानको आक्रमण तल दिइएको पास्टरको अनुभवद्वारा राम्ररी स्पष्ट पार्न सकिन्छ, जो खीष्टसँग उनको एकतामा केही वर्षहरूदेखि जिइरहेका थिए ।

“हाम्रो मण्डलीमा धेरै कुराहरू गलत भइरहेका छन् र यो सबै तपाईंकै गल्ती जस्तो देखिन्छ,” डिकनले पास्टरलाई भने । वास्तवमा अवस्था राम्ररी जानेको कारणले डिकनले थपे, “तर ती हामी हौं, जसले राम्ररी जानेका छौं, यो तपाईंको गल्ती होइन ।” भाग्यवश पास्टरले यो सबै बुझ्नको लागि अनुग्रहद्वारा जिइरहेका थिए कि उनमा अनुग्रहको

जीवन बढाउन परमेश्वरले कठिन समयहरू प्रयोग गर्दै हुनुहुन्छ । एउटा शान्तिप्रिय मानिसलाई गलत अभियोग, वचनहरू र रिस र घृणा र अस्पष्ट अस्वीकारको बहदो व्यवहारको शिकार हुन धेरै कठिन हुन्छ ।

तापनि जब हामी बुझ्छौं कि हामीमा हुनुभएको खीष्ट हुनुहुन्छ, जो घृणाको पात्र हुनुहुन्छ, हामी दुवै बुझ्छौं र पीडा र अस्वीकारलाई सहन्छौं किनभने यो “येशूको लागि” हो, हामी “मानिसबाट हुने तुच्छ र अस्वीकार” मा उहाँसँग चिनिनु आनन्दको कुरा हो ।

परमेश्वरको सर्वोच्चताको प्रकाशमा दुःख भोगाइ

पावलको गवाही २ कोरिन्थी १२:७-१० को खण्डमा उनको काँढो शरीरमा ध्यान दिँदै— अरू खण्डहरूसँग— दुःख नभोगनाले हामीलाई परमेश्वरले गर्नुभएको इच्छाबाट छुट्टयाएर राख्न सक्ने सत्यलाई परिचय गरेका छन् ।

केही खीष्टियान समुहहरूमा परमेश्वरको प्रभुसत्ताको लक्ष्यलाई धेरै छलफल गरिन्छ । धेरै असहमति आउँछ, उदाहरणको लागि, मुक्तिलाई हाम्रो चुनावको सिद्धान्तमाथि केही कारणको लागि परमेश्वरको प्रभुसत्ताको सिद्धान्तले व्यक्तिगत खीष्टियान जीवनमा विस्तृत रूपमा धेरै कम ध्यान पाएको छ ।

हामी सचेत हुनु आवश्यक छ कि हाम्रो *भित्री* र *बाहिरी* जीवन बीच भिन्नता छ । हाम्रो आफ्नो *भित्री* हृदयहरूमा हामी परमेश्वरको इच्छाबाहिर जिउनलाई छान्न सक्छौं । हाम्रा बाहिरी परिस्थितिहरू पूर्णरूपले परमेश्वरको नियन्त्रणको अधीनमा हुन्छ ।

जब हामी परमेश्वरको प्रभुसत्ताको बारेमा बोल्छौं, सबै कुरामा उहाँको पूर्ण नियन्त्रण छ भनी हामी बुझ्छौं, हाम्रो लागि परमेश्वरको इच्छा नभएसम्म केही कुरा पनि हामीसम्म पुग्न सक्दैन । हाम्रा सबै परिस्थितिहरूमा सर्वोच्च

हुनुभएन भने प्रेरित पावलले हामीलाई १ थेसलोनिकी ५:१८ मा सबै कुराहरूमा धन्यवाद दिन किन बताउँछन् ? र एफिसी ५:२० मा व्यक्त भएभैं “सधैं सबै कुराका निमित्त धन्यवाद चढाउन” लाई पवित्र आत्माले किन अगुवाइ गर्नुहुन्छ ?

कारण कि हामी सबै कुराहरूमा धन्यवादी हुन सकौं किनभने “सबै कुराहरू” प्रभुबाट र हाम्रो आशिष्को प्रयोजनको लागि हुन् । प्रारम्भमा यो उल्लेख गरिएको थियो कि जब ख्रीष्ट हामीबाट जिउनुहुन्छ, हामीतिर ठूलो घृणा दिइनेछ । यो विश्वास गर्न गाह्रो छ कि शैतान र दुष्ट मानिसहरूका हातमा दुःख भोग्नु हाम्रो लागि परमेश्वरको इच्छा हुन सक्छ । बाइबलले यो बारेमा सिकाउँछ ? यसले सिकाउँछ कि पेन्तिकोसको दिनमा सबै अलौकिक घटनाहरूका अर्थ जुन भएरहेको छ, उनको स्पष्टीकरणमा सिमोन पत्रुस घोषणा गर्दछन्:

“परमेश्वरले ठहराउनुभएको निश्चित योजना र पूर्वज्ञानअनुसार पक्राउ पर्नुभएको यिनै येशूलाई अधर्मी मानिसहरूका हातद्वारा तपाईंहरूले क्रूसमा टाँगेर मार्नुभयो” (प्रेरित २:२३) ।

अधर्मी हातहरूले येशूलाई क्रूसमा टाँगे, पापले पूर्ण मानिसद्वारा उहाँ मारिनुभयो । मार्नु पाप हो । क्रूसमा हाम्रा प्रभु पिताको इच्छाको केन्द्रमा हुनुहुन्थ्यो । अनन्तबाट हाम्रा प्रभुको क्रूसारोहण पिताले योजना गर्नुभएको थियो । हामी यस्ता सोचाइहरू बुझ्न असमर्थ छौं । हामी विश्वासद्वारा तिनीहरू स्वीकार गर्छौं ।

हामीले ख्रीष्टसँग हाम्रो एकता अनुभव गर्न सुरु गरेपछि दुःख भोगाइ बढ्न सक्छ, किनभने जब हामी त्यो जीवन छाँड्छौं, प्रभु जान्नुहुन्छ कि हाम्रो चाहना उहाँमा पूरै निर्भर रहेको जीवन पाउनु हो ।

हामीले सोच्नुहुन्न कि हाम्रो दुःख भोगाइमा परमेश्वरले आनन्द लिनुहुन्छ । हाम्रो व्यवहारबाट छुटकारा दिन परमेश्वरले दुःख भोगाइ प्रयोग गर्नुहुन्छ, जुन हामी सबै थोक जान्दछौं भन्ने सोच ठीक अवस्थामा कि उहाँमा हामी विश्वासद्वारा जिउन सक्छौं ।

यसले यो सल्लाह दिँदैन कि सबै दुःख भोगाइहरू आफैँमा हाम्रो विश्वास हटाउने उद्देश्यको लागि मात्र हो । सबै पापले दुःख भोगाइ ल्याउँछ । रोमी ८:१७ अनुसार दुःख भोगाइ हामीलाई अनन्त महिमामा ल्याउने परमेश्वरको बाटो हो । तापनि अरू कारणहरूमा ध्यान नदिएर दुःख भोगाइले हामीलाई परमेश्वरमा विश्वासतर्फ फर्काउँछ ।

हामीले सबै दुःख भोगाइ विश्वाससँग सामना गर्नुपर्छ कि यो केवल एक मौसमको लागि मात्र हो र त्यसपछि प्रभुले त्यो हटाउनलाई छान्न सक्नुहुन्छ । पावलले शरीरमा काँढो हटाइदिन प्रार्थना गरे । उहाँको इच्छा त्यो कुरामा बुझ्नको लागि हामीले हरेक बोझ प्रभुमा लिएर जानुपर्दछ ।

हामी बोझ लिएर जान वा नजान पनि सक्छौं । ज्ञानले युक्त भई कि हाम्रा परिस्थितिहरू हाम्रो प्रेमिलो, बुद्धिमान र शक्तिशाली परमेश्वरको नियन्त्रणमा छ, जसले जीवनमा धेरै पीडादायक अनुभवहरूबाट हामीलाई लिएर जानुहुन्छ ।

“दुःखको समयबाट म मेरो दाजुभाइदिदीबहिनीलाई सहयोग गरिरहेको छु” एकजना महिलाले उनको पास्टरलाई भनिन् । त्यसपछि उनको स्वर र अनुहारमा प्रत्यक्ष विजयसँगै उनी थप्छिन्, “तपाईं मेरो पास्टर बन्नुअघि अर्कै कुरा थियो । मेरा दाइहरू र दिदीहरूले मलाई सेवा गर्दथे ।

उनका दाजुहरू र दिदीहरूसँगै अघिल्लो आइतवार उनले आफ्नो बुबालाई गाडिन् । केवल एक वर्षअघि तिनीहरूले आफ्नी आमालाई गाडेका थिए । परिवार असाधारण रूपले नजिक थियो ।

उनी र पास्टर दुवैले थाहा पाए कि एउटा कुरामा केन्द्रित उनको सेवा कार्यको बारेमा उनको टिप्पणी— हाम्रो दैनिक परिस्थितिहरूमा परमेश्वरको सर्वाधिकारको बारेमा उनले सिकाएका थिए ।

१ थेसलोनिकी ५:१८ मा पावलको वचन उल्लेख भएभन्नाँ सबै थोकमा धन्यवाद दिन हामी पालना गरौं । जब तिनीहरूले यो गरे, धेरैले तिनीहरूका परिस्थितिहरूमा परिवर्तन पाएका छन् र अरूले तिनीहरूको कोसिस गरिरहेका परिस्थितिबीच धन्यवाद ज्ञापनद्वारा शान्ति पाएका छन् ।
कोसिस गर्नुहोस् !

अध्याय १७

यो बारेमा के ?

जब अधि कहिल्यै पनि नपुगेका केही रोमाञ्चक ठाउँमा हामी यात्रा गर्नेछौं, तब हामी के गर्नेछौं ? हामीमध्ये धेरैले हामीले घुम्न लागेको ठाउँको बारेमा केही जान्न सुरु गर्छौं । हामी नक्साहरू खोज्ने कोसिस गर्छौं, हामी तस्वीरहरू जम्मा गर्छौं र हामीले चिनेको कसैलाई प्रश्न गर्छौं, जो त्यहाँ गएका थिए ।

प्रायः हामी जीवनमा कुनै नयाँ कुरालाई उस्तै चाहनासँगै त्यो बारेमा धेरै जान्न प्रतिक्रिया दिन्छौं । यो अनुग्रहको जीवनमा हाम्रो यात्राको सत्यता पनि हो । आशा गरौं, हाम्रो यो अनुग्रहको जीवनको बारेमा धेरै प्रश्नहरूको जवाफ दिइसकेको छ । तापनि यो पनि सम्भव छ कि तिनीहरूमध्ये केही अधि नै जवाफ दिइएको छैन, त्यसैले यो अध्यायको उद्देश्य खीष्टसँग हाम्रो एकत्वको बारेमा अरू प्रश्नहरूको जवाफ दिने हो । हामीले प्रश्नहरू छानेका छौं, जुन अरूद्वारा तिनीहरूका विश्वासद्वारा जीवनको पहिलो

साता र महिनामा बारम्बार सोधिएको छ र विशेषगरी ती प्रश्नहरू, जुन जवाफ दिन धेरै महत्त्वपूर्ण छन् ।

के तपाईं हामीले पाप गर्नेछैनौं भनी सिकाउँदै हुनुहुन्छ ?

अनुग्रहको जीवनबाट परिचित नभएका केहीले तिनीहरूलाई दोष लगाउँछन्, जसले भविष्यको पापबाट पूर्ण स्वतन्त्रताको शिक्षामा विश्वास गर्छ र त्यो अनुभव गर्दछ ।

ती जसले खीष्टसँग एकत्वको सन्देश सिकाउँछन्, प्रेरित पावलसँगै विश्वासीहरूले आफैलाई पापमा मरेका र तिनीहरूका पुरानो मानिस क्रूसमा टाँगिएको छ भनी विचार गर्न सिकाउँछन् । तापनि यस्तो बुझाइको अर्थ हो कि हामीसँग पाप छैन भनी परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छौं, यसले न त घोषणा गर्दछ न त प्रतिज्ञा गर्दछ कि हामीले फेरि पाप गर्नेछैनौं । खीष्टसँग एकत्वको सन्देश भएका शिक्षकहरूले पापको दासत्वबाट छुटकाराको सम्भावनाको घोषणा गर्दछन् । तिनीहरूले सिकाउँछन्, उदाहरणको लागि कि खीष्टसँग एकताको जियाइद्वारा एउटा विश्वासीले रिसको दास भइरहनबाट स्वतन्त्र हुनलाई उसको क्षमतामा वृद्धि हुन योग्य छु भनी भन्न सक्छ ।

यसले कसरी सुसमाचार प्रचारमा समावेश हुन असर पुर्याउनेछ ?

“परमेश्वरको आश्चर्यजनक कार्यकर्ताहरू” शिर्षित अध्यायले हाम्रा प्रभुको भनाइलाई उद्धृत गर्दछ कि जब हामी उहाँमा पूरा निर्भरतामा जिउँछौं, हामी मरेकाबाट उठाइनेछौं । हामी उहाँमा पूरा निर्भरतामा जिउनेछौं अनि मात्रै हामी खीष्टसँग हाम्रो एकत्वमा जिउँछौं ।

खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउनु प्रभावकारी सुसमाचार प्रचारमा हामीलाई धेरै फलदायी बनाउनु हो ।

सम्भवतः सुसमाचार प्रचारमा हाम्रो व्यवहार समावेश हुने कार्य परिवर्तन हुनेछ । अध्याय १ ले सुसमाचार प्रचारमा

जोसेफको गवाही उसको फाइदाको सम्बन्ध राख्दै उल्लेख गर्दछ । उनले गवाही दिन्छन्: “खीष्टसँग मेरो एकता बुझ्नुअघि मैले देखे जति सबैलाई गवाही दिन्थे, तर मैले कहिल्यै पनि खीष्टमा एक व्यक्तिलाई जित्न सकिनँ । अब म प्रभुलाई मलाई डोच्याउन र मेरो गवाहीमा मलाई शक्ति दिन अनुमति दिँदछु । म कम साक्षीको भए पनि हराएकाहरूलाई खीष्टमा डोच्याउँदै छु ।”

त्योभन्दा अघि हामीमध्ये केही, जसले खीष्टसँग हाम्रो एकता अनुभव गरेका छौं, बचाइएकालाई मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानको सन्देश दिन उत्सुक भएभैं नबचाइएकालाई पनि हामीले यो दिनुपर्दछ । जीवन परिवर्तनको सेवा हुने यो ठूलो चाहनाले सायद हाम्रो जीवन परिवर्तनको सेवामा बिताइरहेको समयको कारणले हाम्रो गवाही नबचाइएकालाई कम हुन सक्छ । यसले सुसमाचार प्रचारमा हाम्रो कम प्रभाव ल्याउनेछैन ।

साथै मुख्य भइरहने जीवनबाट उहाँको दिशामा प्रतिक्रियाको जीवनमा प्रभुको लागि हामीलाई परिवर्तन गर्न केही समय लाग्नेछ । परिणाम स्वरूप हामीमध्ये धेरैलाई हामीमा पहिले भएको भन्दा प्रभुसँग धेरै समय बिताउन आवश्यक हुनेछ । फेरि एक मौसमको लागि कम गवाही हुन सक्छ । त्यही समयमा हाम्रो अस्तित्वमा धेरै प्रभावकारी गवाहीको परिणाम आउन सक्छ । बाइबलअनुसार हामीले सम्झनुपर्छ कि प्रेरित पावल सुसमाचार प्रचारमा कुनै ठूलो परिमाणमा प्रयोग हुन उनको परिवर्तनपछि करिब १५ वर्ष लागेको थियो । पावललाई परिवर्तन हुन प्रभुले त्यति धेरै समय लिनुभयो भने हामी चाँडै परिपक्व मानिस बन्नेछौं र परमेश्वरले चाहनुभएभैं गवाही हुनेछौं भनी सोच्नुहुन ।

त्यसरी नै केही गवाहीमा कम हुन सक्छन् तर तिनीहरूका साक्षीमा बढी प्रभावकारी हुन सक्छन्, धेरै साक्षीद्वारा अरू प्रभावित बन्नेछन् । सायद हामीले पहिलो

पटक गवाही सुरु गरेका हुन सक्छौं । हराएकाहरूलाई साक्षी दिने हामीले सधैं चाहेका केही कुरा हुन सक्छ, खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउनाले त्यो असक्षमताबाट हामी स्वतन्त्र हुन गइरहेका छौं । खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउँदा हामी पवित्र आत्मासँग निरन्तर भरिन गइरहेका छौं । जो परमेश्वरको आत्माले भरिपूर्ण हुन्छ, उसले प्रभु येशूको गवाही निरन्तर दिनेछ ।

खीष्टसँग हाम्रो एकताको प्रकाशमा परमेश्वरसँग हिँड्नु महत्त्वपूर्ण कुरा हो । उहाँले परिवर्तन ल्याउनुहुनेछ । उहाँले कहिले र कहाँ आफ्नो इच्छाअनुसार हामीलाई प्रयोग गर्नुहुनेछ । तर हामी एउटा कुरामा निश्चित हुन सक्छौं । जब हामी खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जीवन बिताइद्वारा पूरा निर्भरता प्रभुमा रहेर जिउँछौं, *हामी मरेकाबाट उठाइनेछौं* ।

किन मैले यो पहिले सुनिँ ?

जब व्यक्तिको जीवन अत्यन्तै परिवर्तन हुन्छ— केही विषयहरूमा केही मिनटको समयावधीमा—उसले जान्न चाहन्छ कि उनीहरूबाट किन गोप्य राखियो । यो सामान्यता: तिनीहरूले सोध्ने पहिलो प्रश्न हो ।

प्रभुले मलाई यो सन्देश बाँड्न प्रयोग गर्नुभएपछि, नै मैले यो प्रश्नसँग पहिलो पटक सामना गरें । केही सोचपछि, मैले उत्तर दिएँ, “मलाई थाहा छैन ।” धेरै समयदेखि मलाई प्रश्न सोधिएको थियो र मेरो उत्तर अभै “मलाई थाहा छैन” हो । केही कारणहरूका लागि, सायद केवल परमेश्वरद्वारा जान्नुहुन्थ्यो । यो राम्रो चिनिएको जवाफ होइन ।

यो सम्भव छ कि धेरैले पहिले नै सन्देश सुनिसके । यो पनि सम्भव छ कि धेरैले अनुग्रहको जीवनको बारेमा दिइएको पुस्तक पढिसके । उहाँको सर्वाधिकारमा त्यो समयमा उनीहरूलाई त्यो जान्न परमेश्वरले तयार गर्नुभएको थिएन । प्रभुले मलाई अनुग्रहको जीवनको बारेमा सिकाउन

प्रयोग भएको पुस्तकहरू एकदेखि सात वर्षबाट मेरो पुस्तकालयमा छन्— र मैले ती पढि नै रहें । जब म जिउनुभन्दा पनि धेरै मर्न चाहें । परमेश्वरले मलाई परिवर्तन गर्न सक्नुहुन्न कि परमेश्वरले प्रकाश दिनुभयो ।

के हरेकले यो सिकाउँदैनन् ?

केही बेर केहीले सोच्छन् कि तिनीहरूले पहिले कहिल्यै अनुग्रहद्वारा जिउने सन्देश सुनेका थिएनन्, अरूले गवाही दिन्छन् कि यो कुनै नयाँ कुरा होइन । तिनीहरूले सोच्छन् कि तिनीहरूले त्यो सधैं बुझेका छन् । तिनीहरूको प्रश्न “के हरेकले यो सिकाउँदैनन्” हो ।

दुर्भाग्यवश, प्रश्नको जवाफ “होइन” हो ।

केहीले त्यसो सोच्छन् किनभने तिनीहरू विश्वासद्वारा जिउँछन् भनी जान्दछन्, तिनीहरूले अनुग्रहको जीवन जान्दछन् र अनुभव गर्दछन् ।

अरू, जसले वर्षौंदेखि खीष्ट उनीहरूमा छन् भनी बुझेका छन्, खीष्टसँग एकत्वको जीवन बुझेको र अनुभव गरेको निष्कर्ष दिन्छन् । अझै अरूले विश्वास गर्दछन् कि खीष्टमा “पूरे वचनबद्ध” हुनेभन्दा खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउनु केही धेरै कुरा होइन ।

अनुग्रहको जीवनको यो अस्पष्ट र गलत प्रत्यक्ष ज्ञानहरू धेरै दुःखद छन् । जब हामी क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउँछौं र बुझ्छौं, केवल हामीले पर्याप्त जीवन अनुभव गर्दछौं ।

यसले काम गरेन भने के ?

यो किताबमा धेरै पटक भनेभैं हामी क्रूसीकरण, गाडिएका र पुनरुत्थान भएको विश्वास नगरेसम्म हामीले क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकत्व अनुभव गर्नेछैनौं ।

विश्वास अनिवार्य हो । हामीले ख्रीष्टसँग हाम्रो एकत्व अनुभव गर्नको लागि दोस्रो महत्त्वपूर्ण कुरा थप्नुपर्दछ ।

त्यहाँ इच्छाको काम पनि हुनुपर्दछ । हामीले हाम्रो कूसीकरण, हाम्रो दफन र हाम्रो पुनरुत्थान अनुभव गर्नलाई छान्नुपर्दछ ।

भाग तीनमा विश्वास र छनोटको लागि पूर्णरूपले छलफल गर्नु आवश्यक छ, “आधारभूत सामिप्यताहरू”-जुन रोमी ६:११-१२ को छलफल हो । जो यी तीन पदहरूका पाँचवटा आज्ञाहरूमा साँचो रूपले जिउँछ, कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान अनुभव गर्नेछ ।

सबै समय येशूमा कसरी हाम्रो मन राख्ने ?

ख्रीष्टसँग एकत्वको जीवनले हामीमा बास गर्नुभएको आत्माको अगुवाइलाई पलपलको प्रतिक्रियाको लागि बोलाउँछ । त्यस्तो जीवनलाई हाम्रा प्रभुसँग निरन्तरको संगतिको लागि बोलाउँछ ।

के यो गर्न सम्भव छ ?

सर्वोच्च कामद्वारा प्रायः ख्रीष्टसँग तिनीहरूका एकतामा जिउनेको पहिलो हप्ताहरूमा नभाँचिएको उहाँसँग होशमा भएको संगतिमा धेरैजसो तिनीहरूलाई परमेश्वरले अनुमति दिनुहुन्छ । परमेश्वरले यो हामीसँग हुन सक्ने जीवनको प्रकार प्रकट गरी प्रदान गर्नुहुन्छ । त्यसपछि पहिलेभै हामी जीवनलाई पछि बसाउँछौं-जहाँ आत्मिक वृद्धिको समय सुरु हुन्छ ।

रोमी ५:१२-८:३९ मा पावलको ठूलो खण्डमा अनुग्रहद्वारा जिउँदै उनले “पवित्र आत्माको व्यवस्था” उल्लेख गरेका छन् । पवित्र आत्माले व्यवस्थाअनुसार काम गर्नुहुन्छ भन्ने भनाइबाट पावलको अर्थ हो कि उहाँको तरिका र

कार्यको उद्देश्यबाट उहाँ कहिल्यै पनि हट्नुहुन्न । पावल लेख्छन्:

पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट मलाई जीवनका आत्माको व्यवस्थाले खीष्ट येशूमा मुक्त पारेको छ (रोमी ८:२) ।

पावलको अर्थ यो हो कि क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा खीष्टसँग हाम्रो एकताको अनुभवद्वारा हामीलाई अनन्त जीवनमा उहाँको काम र विचारबाट पवित्र आत्मा पछि हट्नुहुन्न । यसको अर्थ हो कि हाम्रो मन प्रभुमा र खीष्टसँग हाम्रो एकताको सत्यतामा राख्नको लागि जिम्मेवारी हाम्रो होइन । त्यो जिम्मेवारी पवित्र आत्माको हो । जब उहाँले येशूसँग हाम्रो एकत्व र क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको छनोट र विश्वासमा हाम्रो साँचो विश्वासपूर्वक सम्झाउनुहुन्छ, प्रतिक्रिया दिनु हाम्रो ठाउँ हो ।

रोमी ६:१६ अनुसार हामी येशूसँग हाम्रो एकतामा जिउँदा कमारा बन्न सक्छौं, जसै हामी रोमी ६:११-१३ का आज्ञाहरू पालना गर्छौं— एक पाइला एक समयमा । यो तरिकामा हाम्रो ध्यान प्रभुमा र हाम्रो जीवनको लागि उहाँको पलपलको प्रभुत्व के हो । हामी धेरैभन्दा धेरै थाहा पाउँछौं ।

महत्त्वपूर्ण कुरा यो हो कि हामी लामो समयावधि पछि फर्केर हेर्न सक्छौं र थाहा पाउन सक्छौं कि हाम्रा प्रभूसँग निरन्तर संगतिको समयमा हामी बढ्दै छौं ।

हामी कसरी थाहा पाउन सक्छौं कि निर्देशन परमेश्वरबाट हो वा हाम्रो शरीरबाट ?

खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउन सिक्नु बच्चाले हिँड्न सिक्नु जस्तै हुन सक्छ । त्यहाँ धेरै अनिश्चित कुराहरू छन् । हामी पवित्र आत्माले अगुवाइ गरेभैं हिँड्न चाहन्छौं, तर हामीले निर्णय गरेका कुरालाई परमेश्वरको इच्छा भनी थाहा पाउन हामी आफैलाई मात्रै जान्दछौं किनभने हामी त्यो

हुन चाहन्छौं । त्यसैले पक्का गरी कसरी हामीले जान्न सक्छौं, जब परमेश्वर अगुवाइ गर्दै हुनुहुन्छ ?

साँचो रूपले हामी सधैं थाहा पाउन सक्दैनौं । हामी धेरैजसो थाहा नपाई पक्का गर्नको लागि बढ्नुपर्दछ । हामी परमेश्वरको इच्छामा छौं वा छैनौं र बच्चाजस्तै गरी हिँड्न सिकने प्रक्रियामा धेरै पटक परमेश्वरको इच्छालाई गलत अर्थ लगाउन सक्छौं । सबै समय हामी कसरी उहाँको इच्छालाई अर्थ लगाउन सिक्दै छौं ।

हाम्रो जियाइका प्रारम्भिक दिनहरूमा परमेश्वरलाई प्रतिक्रिया दिने जीवनभन्दा अलिक हाम्रा आफ्नै निर्णयहरूमा चल्दै हामीले जान्ने बाटोहरू छन्, कुरा परमेश्वरको इच्छा हो वा होइन । हामीसँग केही आत्मविश्वास छ कि पवित्रशास्त्रसँग मिल्ने कुरा परमेश्वरको इच्छा हुन सक्छ । परमेश्वरले त्यही काम गर्न हामीलाई अगुवाइ गर्नुहुन्छ, जुन उहाँको वचनसँग मिलापमा हुन्छ । त्यसैले हाम्रा हृदयहरूमा जति धेरै परमेश्वरको वचन राख्न सक्छौं, केही कुरा परमेश्वरको इच्छा हो वा होइन भनी थाहा पाउन सजिलो हुन्छ ।

परमेश्वरले हामीलाई हामीले अत्यन्तै इच्छा गरेको केही कुरा गर्न बोलाउन सक्नुहुन्छ । उहाँले हामीलाई कुनै इच्छा नै नभएको केही कुरामा पनि बोलाउन सक्नुहुन्छ । त्यसैले जान्ने अर्को तरिका परमेश्वरले केही कुरा गर्न त्यसबारेमा निरन्तरको ठीक भएको वा शान्तिको भावमा अगुवाइ गर्नुहुन्छ भन्ने हो । हामीले निरन्तर समयावधिमाथि गरेको कुराको बारेमा ठीक भएको भाव छ भने हामी यो परमेश्वरको इच्छा भनी विश्वास गर्न सक्छौं कि हामी त्यो गछौं, हाम्रो इच्छा त्यसमा भए वा नभए पनि ।

योना उत्तम उदाहरण हुन् । उनी निनवे जाने सोचलाई पनि घृणा गर्दथे । उनी निनवेबाट विपरीत दिशामा भाग्न खोजे । यद्यपि उनको लागि निनवे जान र त्यहाँ प्रचार

गर्न परमेश्वरको इच्छा थियो । मोशा मिश्र फर्कन र इस्राएलीका सन्तानहरूलाई दासताबाट अगुवाइ गर्न चाहँदैनथे, तर त्यो गर्नु उनको लागि परमेश्वरको इच्छा थियो ।

जब हामीले गरेको कामले अरूको आँखामा हामीलाई राम्रो बनाउनेछ भनी सोच्छौं, त्यो इच्छा धेरैजसो शरीरबाट हो र परमेश्वरको आत्माबाट होइन । गल्ती गर्नु नडराउनुहोस् । बच्चा, जसले लड्नु इच्छा गर्दैन, कहिल्यै पनि हिँड्न सिक्दैन । विश्वासीहरू, जसले गल्ती गर्ने इच्छा गर्दैनन्, कहिल्यै पनि पवित्र आत्मामा हिँड्न सिक्दैनन् । पवित्र आत्मामा हिँड्न सिक्ने राम्रो सामिप्यता त्यही गर्नुहोस्, जुन तपाईं परमेश्वरको इच्छा हो भनी विश्वास गर्नुहुन्छ, तपाईंलाई १००% पक्का नभए पनि । जब हामी जान्छौं, हामीले सिक्नेछौं । जब हामी परमेश्वरको इच्छालाई गलत अर्थमा लिन्छौं, परमेश्वर दुःखी हुनुहुन्छ । उहाँ प्रेमिलो स्वर्गीय पिता हुनुहुन्छ, जो हामीले हिँड्न सिकेको चाहनुहुन्छ । हामीले कहिल्यै पनि हिँड्ने कोसिस गरेनौं भने उहाँ दुःखी हुनुहुन्छ ।

हामीले कसरी यो सन्देश बाँड्न सक्छौं ?

जब केही वर्षदेखि आत्मिक असफलतासँग हामी सङ्घर्ष गर्छौं र त्यसपछि विजय प्राप्त गर्छौं, हामी छानाबाटै त्यो बन्द गर्न चाहन्छौं । परमेश्वरको सन्तानको लागि हामीले अन्तमा पाएको उस्तै विजय पाउनलाई इच्छा गर्दछौं । हामी कसरी यो बारेमा जान्छौं ?

हाम्रो आफ्नो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानको जीवन जिवाइद्वारा हामी खीष्टसँग एकत्वको सन्देश बाँड्छौं । यसको अर्थ सर्वप्रथम नवचाइएकाहरूले हामीमा भिन्नता याद गरेभैं बचाइएकाहरूले पनि याद गर्नेछन् कि हामी

भिन्न छौं । तिनीहरूले नयाँ पाइएको प्रेम, आनन्द, शान्ति, धैर्यता र विश्वास देखेछन् ।

दोस्रो, प्रभुसँग पवित्र आत्माको निर्देशनमा पलपल हिँड्ने यो नयाँ तरिकाको बारेमा एउटा एकदमै महत्त्वपूर्ण कुरा हामीले सिकेका छौं । पवित्र आत्माले हामीलाई निर्देशन दिएभैं हामी अरूसँग बाँड्नेछौं ।

हाम्रो व्यक्तिगत गवाहीको प्रयोगद्वारा यो सन्देश बाँड्नेछौं । हाम्रा ख्रीष्टियान साथीहरू हामी किन भिन्न छौं भन्ने कुरा जान्न चाहन्छन् । ख्रीष्टियान जीवनमा हाम्रो नयाँ बुझाइ र हाम्रो नयाँ सामिप्यताको बारेमा उनीहरूलाई हामी बताउँछौं ।

धर्मशास्त्र सिकाइद्वारा यो सन्देश हामी बाँड्न सक्छौं । हामीलाई सुसज्जित गर्नलाई प्रभुले हामीलाई अगुवाइ गर्नुहुनेछ । त्यसकारण हामी अरूलाई कसरी अनुग्रहको जीवनमा उनीहरू प्रवेश गर्ने भन्न समर्थ हुनेछौं । प्रक्रिया ढिलो हुन सक्छ, तर जसै हामी पवित्र आत्माको अगुवाइ पछ्याउँछौं, हामी हुनेछौं, समयमा यो जीवन-परिवर्तन गर्ने सन्देश अरूलाई पुऱ्याउन सुसज्जित हुन्छौं ।

हामीलाई सुन्ने प्रभुले केहीलाई अघि नै तयार पार्नुभएको छ । सामान्यतया: हामीलाई सुन्न तयार हुने त्यो व्यक्ति हो, जसले प्रभुलाई साह्रै प्रेम गर्छ, ख्रीष्टसँग एकत्वको सन्देश पहिले कहिल्यै पनि सुनेको छैन, ख्रीष्टियान बलले थोरै सफलता पाएको छ, आफैँलाई पूरा असफल व्यक्ति देख्छ, र कठिन परिस्थितिहरूमा छ ।

नबचाइएकाहरूलाई सुसमाचारको सन्देश दिँदा सबैले प्रतिक्रिया दिनेछैनन् । जब हामी तिनीहरूलाई सल्लाह दिँदै छौं भनी तिनीहरू सोच्छन्, केहीको मनमा चोट पुग्नेछ कि अहिलेसम्म ख्रीष्टियान जीवन कसरी जिउने भनी उनीहरूले पत्ता लगाएका छैनन् । अवश्य, हामीले सधैं सम्झनुपर्दछ कि मानिसको लागि आफू गलत छु भनी स्वीकार गर्न गाह्रो छ ।

तिनीहरूमा घमण्डको साँचा समस्याहरू हुन सक्छन् । केहीले हामीलाई सुन्नेछन् तर केही गर्नेछैनन् । अरूले हामी भुटा शिक्षामा गएका छौं भनी पक्का गर्नेछन् ।

जसै हामी नबचाइएकाहरूबाट नकारात्मक प्रतिक्रिया पाउँछौं, हामीले बचाइएकाहरूबाट पनि नकारात्मक प्रतिक्रिया पाउनेछौं । तर प्रभुलाई धन्यवाद कि हामीले बचाइएकाहरूबाट पनि सकारात्मक प्रतिक्रिया पाउनेछौं, येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भनी थाहा दिन केहीलाई अगुवाइ गर्ने हाम्रो विशेषाधिकार हो, धेरैलाई जीवनमा अगुवाइ गर्ने हाम्रो विशेषाधिकार हुनेछ, जुन अनन्त छ ।

म किन धेरै ढिलो परिवर्तन हुन्छ ?

“म चाँडै परिवर्तन भइरहेको छैन । के गलत छ ?” यो केहीको साँचो रुवाइ हो, जसले ख्रीष्टसँग तिनीहरूको एकतामा जिउन छाउनेका छन् ।

हाम्रा प्रभुको सर्वोच्चतामा जब हामी पहिले हाम्रो ख्रीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउँछौं, धेरैजसो उहाँले ठूलो खुसीयालीका केही हप्ताहरू वा महिनाहरू पनि प्रदान गर्नुहुन्छ । सामान्यता: त्यसपछि हामीलाई पहिलेको जस्तै जीवनमा फर्कन दिनुहुन्छ । यहाँ वृद्धि सुरु हुन्छ ।

तपाईंले वृद्धिको महत्त्वता बुझ्नुभएको छ भनी कृपया पक्का गर्नुहोस् । नयाँ करारले केही सिकाउँछ भने यसले हाम्रो ख्रीष्टियान जीवन वृद्धिको एक भाग हो भनी सिकाउँछ । बिउ छर्नेको उखानमा हाम्रा प्रभुले देखाउनुहुन्छ कि अचानक वृद्धिको अर्थ माटोमा जराहरू गहिराइसम्म नजानु हो । हाम्रो हृदय अचानक वृद्धिभन्दा हाम्रा प्रभुको निरन्तरको वृद्धिमा राखौं ।

हामीसँग धेरै प्रश्नहरू छन्, जसको यहाँ सामना गरिएको छैन । जब हामी प्रभुसँग नयाँ हिँडाइ निरन्तर

हिँड्छौं, उहाँको इच्छा, उहाँको समय र बाटोमा हामीलाई उत्तरहरू दिनुहुनेछ ।

अध्याय १८

महत्त्वपूर्ण चेतावनी

यो सडक तल एक माइल गएपछि तपाईं त्यहाँ पुग्न सक्नुहुन्छ र त्यसपछि जसै तपाईं मोडिनुहुन्छ, सावधान हुनुहोस् । त्यो खतरनाक ठाउँ हो । त्यहाँ धेरै नराम्रो दुर्घटना भएसकेको छ ।

हामीमध्ये धेरैले यस्ता जोडिएका यात्राका निर्देशनहरू दिएका छौं । केही विषय अनावश्यक हुन् भनी विचार गर्दछौं, जब अर्को विषयहरूमा त्यसले सम्भवतः दुर्घटना हुनबाट रोक्छ ।

यो कामले अनुग्रहको जीवन जिउन निर्देशन दिने गर्दछ ।

त्यस्तो काममा केही चेतावनीहरूको खाँचो पर्दछ । यो विजयको राजमार्गको यात्रामा धेरैले केही खतरनाक ठाउँहरूको सामना गरिसके । यी केही चेतावनीहरू तपाईंको लागि अनावश्यक हुन सक्छ । अरू तपाईंलाई खाँचो पर्न सक्छ ।

तपाईंलाई के भएको छ भनी हरेक व्यक्ति तपाईंलाई सुन्न तयार छ भनी नसोच्नुहोस्

अघिल्लो अध्यायले सल्लाह दिन्छ, कि प्रभुमा नयाँगरी पाइएको हाम्रो आनन्दको बारेमा हाम्रा केही खीष्टियान दाजुभाइहरू र दिदीबहिनीहरू तयार छैनन् । केहीले हामीलाई सुन्नेछैनन् किनभने तिनीहरूले कहिल्यै पनि यो सन्देश सुनेका छैनन् । वर्षौंदेखि तिनीहरू राम्रा बाइबल शिक्षकहरूका अधीनमा छन्, जसले कहिल्यै पनि खीष्टसँगको एकता उल्लेख गरेका छैनन् । खीष्टियान जीवनको बाटो छ

भनी उनीहरूले विश्वास गर्दैनन् किनकि त्यो बारेमा तिनीहरूका शिक्षकहरूले केही बताएका छैनन् । अनुग्रहद्वारा जिउने सन्देश केहीले अस्वीकार गर्नेछन् किनभने यसले सुसमाचार प्रचारको काममा रोकावट दिन्छ भनी तिनीहरूले विश्वास गर्दछन् । तिनीहरू आफैलाई सुसमाचार प्रचारमा सुम्पन्छन् र कुनै कुरा धेरै महत्त्वपूर्ण छ भनी विश्वास गर्न सक्दैनन् । यद्यपि पावलले भने कि जीवनमा येशू ख्रीष्टलाई चिन्नु उनको एउटा मनोवेग थियो । येशू ख्रीष्टसँग पावलको व्यक्तिगत परिचयमा उनको सुसमाचार प्रचार वृद्धि भयो । हामीसँग पनि यस्तै अनुभव हुन सक्छ ।

केहीले सन्देश अस्वीकार गर्नेछन् किनभने तपाईंले पाउनुअघि उनीहरूले त्यो पत्ता लगाउन सकेनन् । तिनीहरूका परमेश्वरको वचनको साधारण सत्यताको सत्कारलाई घमण्डले रोकावट गर्नेछ ।

केहीले यो अस्वीकार गर्नेछन् किनभने तिनीहरू प्रभुमा पूरै रूपले हुने कुनै रुचि छैन । ख्रीष्टियान जीवनप्रति तिनीहरूको चाहना आफूलाई सजिलो भएको समयमा मात्रै प्रभुको लागि उपलब्ध हुनु हो ।

केहीले अनुग्रहको सन्देश अस्वीकार गर्नेछन् किनभने अब तिनीहरू प्रभुको काममा सफल भए भनी यो तिनीहरूमा त्यसरी देखिन्छ । तिनीहरूले भिन्न अनुरोधको खाँचो छैन भनी देख्छन् । केहीले अनुग्रहको सन्देश अस्वीकार गर्नेछन् किनभने अरूबाट हामीलाई चिन्नेछन्, जसले अरू क्षेत्रमा स्पष्ट रूपले धर्मशास्त्रलाई गलत व्याख्या गरिरहेका छन् ।

केहीले अनुग्रहद्वारा जिउन अस्वीकार गर्नेछन् किनभने यसले ख्रीष्टियान जीवनको सङ्घर्ष लिन्छ । शरीरले प्राप्त गर्न चाहन्छ । परमेश्वरमा पूरै निर्भरताको जीवनको लागि यसले इच्छा गर्दैन । हामी जहाँ गए पनि यो जीवन-परिवर्तन गर्ने सन्देश सुन्नलाई केही मानिस तयार छन् ।

यसरी नै केही बचाइएकाहरू पहिलो पटक तिनीहरूले येशूको मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानको बारेमा सुने, केहीले अनुग्रहको जीवनमा प्रवेश गर्नेछन् । पहिलो पटक तिनीहरूको आफ्नै क्रूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान सुन्नेछन् । अरूले सन्देश प्राप्त गर्नेछन् र केही मामिलाहरूमा केही वर्षपछि अनुभवमा प्रवेश गर्नेछन् ।

तपाईंको आनन्द र विश्वाससंग जीवन-परिवर्तन गर्ने सन्देश लिएर अधि जानुहोस् र केहीले प्रतिक्रिया दिनेछन् र विजयको जीवनमा प्रवेश गर्नेछन् । तर केही अस्वीकारको लागि तयार हुनुहोस् ।

सम्भावित आलस्य विरुद्ध सावधान रहनुहोस्

परमेश्वरले काम गर्नुहुन्छ । यस पृथ्वीमा उहाँ सर्वशक्तिमान रूपले काम गर्नुहुन्छ । जब व्यक्तिबाट र भित्र बस्नुहुन्छ, त्यो व्यक्ति कामको एक भाग हो । परमेश्वरले हाम्रो जीवनमा काम गरिरहनुभएको प्रतिउत्तरको रूपमा सबै कुरा गर्न चाहने हाम्रो परिवर्तनमा हामी अल्मलिनथ्यौं । प्रभुले हामीलाई केही भन्दै हुनुहुन्छ वा यो शरीरको हो भनी हामी निश्चय गर्न सक्दैनौं । असहाय बन्न निकै सजिलो छ । हामीले यो हुन दिनुहुँदैन । हामी सक्रिय हुनुपर्छ र गल्तीहरू गर्ने इच्छा गर्नुपर्छ । प्रभु जान्नुहुन्छ ।

जब हामी अनुग्रहको जीवनमा प्रवेश गर्छौं, हामी “हिँडाइ” मा प्रवेश गर्छौं । हामी बच्चाभै हिँड्न सिक्दै छौं । हामी लड्नेछौं, तर त्यसपछि फेरि प्रयास गर्नेछौं । हामी यो प्रतिक्रियाको हिँडाइ सिक्नेछौं, तर हामी हिँडिरहनुपर्दछ ।

अनुग्रहद्वारा जिउनुको हाम्रो पहिलो महिनामा हामी पहिलेभन्दा धेरै प्रभुसँग एकलै समय बिताउन सक्छौं । त्यसो हो भने हामीले सम्भन्नुपर्दछ कि *हामी निष्क्रिय भएको देखिए पनि साँचो सक्रिय रूपले हामीले भर्खरै सिकेका सत्यताहरू लागु गरिरहेका छौं* ।

यो सत्य हो कि नयाँ करारले हामी “आराम” को जीवनमा प्रवेश गर्न सक्छौं भनी सिकाउँछ । तापनि हिब्रू ४:१० ले भन्दछ कि कामबाट आराम होइन । हाम्रो आफ्नो कामहरूबाट आराम, जसबाट हामी परमेश्वरको कामहरूमा प्रवेश गर्न सक्छौं । प्रेरित पावलको भन्दा अनुग्रहको जीवन र काम बीचको सम्बन्धको बारेमा स्पष्ट भनाइ अरू छपाइमा छैन:

तर म जो छु, यो परमेश्वरको अनुग्रहले छु र ममाथि भएको उहाँको अनुग्रह व्यर्थ भएन । बरु मैले त तिनीहरू सबैले भन्दा बढी परिश्रम गरें । तैपनि मैले होइन, मसँग भएका परमेश्वरको अनुग्रहले हो (२ कोरिन्थी १५:१०) ।

अनुग्रहले हामीलाई काममा राख्दछ ।

एक्लो हुन अस्वीकार नगर्नुहोस्

हामीमध्ये केही स्वभावद्वारा “सार्वजनिक मानिस” छौं । हामी सधैं काम भएको ठाउँमा हुन्छौं । त्यसकारण बाइबल अध्ययन र प्रार्थनामा लामो समय बिताउनलाई पवित्र आत्माको अगुवाइलाई प्रतिक्रिया दिन त्यसमा हामी कठिनता पाउन सक्छौं ।

त्योभन्दा अघि ख्रीष्टियान भेलाहरूमा सहभागी हुनको लागि सम्मेलन जुन वर्षहरूदेखि यस्तो आशिषित भएको छ, एक मौसमको लागि प्रभुले त्यसलाई असम्भव बनाउन सक्नुहुन्छ (यसले हाम्रो घर मण्डलीमा भएको सहभागितालाई उल्लेख गर्दैन— जुन अझै धेरै महत्त्वपूर्ण छ) ।

ख्रीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिएको हाम्रा पहिला दिनहरूमा हामी दुवै नयाँ धर्मशास्त्रीय ज्ञान र नयाँ जीवनको बाटो सिक्दै छौं । हाम्रो भागमा भएको एकनासको कामको जीवनबाट हामी जवाफको जीवनमा सदैँ छौं । यो यस्तो देखिन्छ कि हामी ती परिवर्तनहरू अनुभव गर्न चाहन्छौं भने

हामीमध्ये धेरैलाई एकलो लम्बिएको समयावधिको खाँचो छ । नयाँ सोचाएको पद्धति र नयाँ बानीहरू स्थापित भएका छन् ।

यो परमेश्वरको इच्छा हो कि त्यहाँ हाम्रो लागि एकलोपनका समयहरू छन्, हामीले खुसीसाथ तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नुपर्छ र हाम्रो जीवनमा रमनमा भएका सबै कुरा थाहा गर्न प्रभुलाई अनुमति दिनुहोस् ।

बाटोको भाग मात्र हुन नजानुहोस्

वर्षौँदेखि म पापमा मर्न र परमेश्वरमा जीवित हुन कोसिस गरेको छु । जब प्रभुले म अघि नै पापमा मरेको र उहाँमा जीवित भएको भनी मलाई प्रकट गर्नुभयो तर म अनुभव मात्र जान्दछु । ख्रीष्टियान जीवनमा विजयलाई छान्नु केही होइन र अर्कोतिर हामी ख्रीष्टसँग हाम्रो एकत्वमा गन्दै छौँ तर जीवनको बारेको हाम्रो विचारको बिन्दुमा छोड्दैनौँ भने हामीसँग विजय हुनेछैन । हामी पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित भएका छौँ भनी विश्वास गर्नुपर्दछ । हामीले पापमा मर्न र परमेश्वरमा जीवित हुन छान्नुपर्दछ । पछाडि नफर्कनुहोस्

धेरै जो ख्रीष्टसँग तिनीहरूको एकतामा जिउने हिँडाइमा प्रवेश गरेका छन्, शरीरको सामान्य जीवनमा पछि फर्कन परीक्षित भएका छन् । त्यहाँ कारणहरू छन् । यो पुस्तकमा भएका कुराहरू तपाईंले पहिसक्नुभयो, जसले सम्भवत तपाईंलाई पछि फर्कन चाहने बनाउँछ ।

एउटा कुराको लागि जब परमेश्वरको इच्छा हाम्रो लागि उहाँसँग एकलै समय बिताउन हो भने केहीले उनीहरूका जीवनमा के भइरहेको छ भनी बुझ्नेछैनन् । धेरैले हामीसँग यात्रा गर्ने चाहना गर्नेछैनन् । विगतमा तपाईं नजिक हुनुभएका केही मानिसहरूसँग तपाईंको सामिप्यता नरहन सक्छ । यस्ता नजिकका साथीहरूको गुमाइले हामी पछि फर्कन सक्छौँ ।

अतिरिक्तमा धेरैजसो हामी पहिलेभन्दा धेरै दुःख भोग्छौं । जब हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थान हामी छान्छौं र विश्वास गर्छौं, प्रभु हामीलाई हाम्रो “काँढो शरीरमा” पठाउन स्वतन्त्र हुनुहुन्छ, जस्तो देखिन्छ (२ कोरिन्थी १२:७ मा पावललाई भएभैं) । त्यसैले हामी अनुग्रहद्वारा जिउन सक्छौं । त्योभन्दा अघि शैतानले हामी उसको विरुद्ध ताकत बनेको थाहा पाउँछ र धेरैजसो हाम्रो जीवन कठिन बनाउन उसले अरू मानिसहरूको प्रयोग गर्छ ।

पछि फर्कन हरेक परीक्षा आए पनि पछि हट्नुभन्दा अलिक अनुग्रहको जीवनमा अघि बढ्नेद्वारा हामीले आफैलाई धेरै सुरक्षित रूपले स्थापित गर्नलाई महत्त्वपूर्ण समय हुन सक्छ । अनुग्रहको जीवनमा निरन्तर रहने हरेक निर्णयले पछि फर्कने कुनै परीक्षामाथि विजय पाउनको लागि हामीलाई ताकत दिन्छ ।

वर्तमान खीष्टियान सेवा

खीष्टसँग हाम्रो एकताको जियाइबाट ल्याइएको ठूलो परिवर्तनहरूका कारण हाम्रो सबै वर्तमान खीष्टियान काम गलत हो भनी निश्चय गर्न सक्छौं ।

हामीले जान्नुपर्छ कि हामीलाई पूर्णरूपले कसरी खीष्टियान जीवन जिउने भन्ने थाहा नभए पनि हाम्रो सम्पूर्ण जीवन हामीले खेर फालेका छैनौं । हामीले परमेश्वरलाई प्रेम गरेका छौं, हामीले गरेका धेरै कुरा उहाँको इच्छाको केन्द्रमा रहेको छ । उहाँको इच्छाको केन्द्रमा हाम्रो वर्तमान सेवाको स्थानमा हामी उपयुक्त छौं ।

त्यसैले सेवा कार्यलाई उहाँको इच्छामा केही परिवर्तनहरू हामीलाई प्रकट गर्न प्रभुलाई पर्याप्त मात्रामा समय दिनुपर्दछ । नत्र धेरै मानिसको लागि हाम्रो मण्डली वा

खीष्टियान सेवाका अन्य स्थानहरूमा हामी समस्या खडा गर्न सक्छौं ।

अचानक हाम्रो वर्तमान सेवाको स्थानहरूबाट हामी निस्कियौं भने परमेश्वरसँग हाम्रो हिँडाइ हामीले भुलेका छौं भनी मानिसहरूले सोच्न सक्दछन् र हाम्रो गवाही नष्ट हुनेछ ।

नकारात्मक व्यवहार तिनीहरू प्रति विरुद्ध सावधान हुनुहोस्, जसले अहिलेसम्म खीष्टसँग तिनीहरूको एकता अनुभव गरेका छैनन् ।

जब खीष्टसँग हाम्रो एकताको जीवन जियाइद्वारा हामी परिवर्तनहरू अनुभव गर्न सुरु गर्दछौं, शैतानले हामीमा तिनीहरूतर्फ नकारात्मक व्यवहार उत्पादन गर्छ, जसले अहिलेसम्म अनुग्रहको जीवन पाएको छैन । एक मानिसले दोष स्वीकारे कि उनी तिनीहरूतर्फ रिसको अनुभव गरिरहेका थिए, जसले उनलाई चेला बनाएका थिए किनभने उनलाई तिनीहरूले खीष्टियान वृद्धिको लागि सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण सत्य भन्न विफल भएका छन् भनी थाहा पाएका थिए ।

केहीले आत्मिक र बौद्धिक श्रेष्ठताको भावना विश्वासीहरूप्रति स्वीकार गर्छन्, जसले खीष्टसँग तिनीहरूको एकत्व बुझेका छैनन् ।

रिसको भावना वा तिनीहरूभन्दा राम्रो भएको भावनाका व्यवहारको परीक्षामा पर्न सक्छौं, जसले हामीलाई र हाम्रो नयाँ सन्देशलाई अस्वीकार गरेका छन् ।

हामी निश्चय गर्न सक्छौं कि ती सबै, जसलाई अनुग्रहको जीवन प्रकट भएको छैन, तिनीहरूको जीवन पूरै खेर गएको छ ।

तिनीहरूको तिरस्कारका लागि परीक्षाहरू हुन सक्छ, जसले आफैँलाई “शरीर” मा जलाइरहेका छन्, जसै तिनीहरूले “येशूको लागि राम्रो गर्दछन् ।” हामीलाई शिक्षा दिने व्यक्तिसँग हामीलाई सिकाउने केही कुरा छैन भनी हामी

निर्णय गर्न सक्छौं, जसले खीष्टसँग आफ्नो एकतामा जिएको छैन ।

केही तिनीहरूका मण्डली छोड्ने गरी परीक्षित हुन्छन् र अनुग्रहद्वारा जिउने सन्देशमा अर्को सुरु गर्ने कोसिस गर्दछन् किनभने तिनीहरूका वर्तमान मण्डलीमा थोरै मात्र राम्रो देखेका विचार गर्छन् । तापनि समयमा परमेश्वरले हामीलाई अनुग्रहद्वारा जिउने सन्देशमा आधारित नयाँ मण्डली स्थापना गर्न अगुवाइ गर्न सक्नुहुन्छ ।

यी सबै सोचाइहरू गलत छन् । हामी यी सबैको विरुद्ध सावधान हुनुपर्छ । तिनीहरू विरुद्ध हाम्रो सबभन्दा सुरक्षा केवल खीष्टसँग हाम्रो एकतामा जिउनु हो । आशा गरौं, यो छलफल अनुग्रहको हिँडाइमा खतरनाक स्थानमा सामना गर्न ठूलो मूल्यको हुनेछ । यहाँ हामीले उल्लेख नगरेका अरू पनि त्यहाँ हुनेछन् । प्रभुले हामीलाई तिनीहरूको वरपर र विजयको ठूलो स्थानहरूमा डोऱ्याउनुहुनेछ, जसै हामी यो महिमित जीवन जिउँछौं ।

अध्याय १९

आज्ञाकारितालाई पालना गर्दै

यो सम्भव छ कि तपाईंले यो पुस्तक पढ्न सुरु गरेदेखि पहिलो पटकको लागि खीष्टसँग तपाईंको एकता अनुभव गर्नुभएको छ । यो तपाईंलाई मन पऱ्यो । यो तपाईंको लागि जीवन हो भनी थाहा पाउनुभयो । तपाईंको पृथ्वीमा बाँकी रहेको दिनको लागि अनुग्रहमा जीउनलाई यो तपाईंको इच्छा हो ।

तपाईं त्यो सबै कुरा गर्न सक्नुहुन्छ । अनुग्रहद्वारा जिउने कुरा कसरी जीवनशैली बन्न सक्छ, भनी देखाउनलाई यो अन्तिम अध्यायको उद्देश्य हो ।

प्रेरित पावल रोमी ६:३-१३ को उनको छलफल “तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौ, तर अनुग्रहको अधीनमा छौ” सँग कसरी अनुग्रहद्वारा जिउनेमा अन्त गर्छन् ।

पावलको अर्थ सबै विश्वासीहरू अनुग्रहको अधीनमा छन् भन्ने होइन । रोमी ६:३-१० मा सिकाइएभैं उनी ती विश्वासीहरूलाई उल्लेख गर्छन्, जसले खीष्टसँग तिनीहरूको मृत्यु, दफन र पुनरुत्थान बुझ्छन् र जसले रोमी ६:११-१३ का आज्ञाहरू पालना गर्छन् । गलाती ५:१८ मा पावल लेख्छन्: “तर तिमीहरू पवित्र आत्माद्वारा डोच्याइएका छौ भने तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा हुँदैनौ ।”

त्यसपछि रोमी ६:१६ मा पावल कसरी ती विश्वासीहरू, जो अनुग्रहको जीवनमा प्रवेश गरेका छन्, कालान्तरमा त्यो जीवनशैलीभैं अनुभव गर्न सक्छन् भनी व्याख्या गर्छन् । उनी लेख्छन्:

के तिमीहरू जान्दैनौ, आज्ञाकारी कमाराको रूपमा आफैलाई जसकहाँ समर्पण गर्छौ, जसको आज्ञा तिमी पालन गर्छौ, त्यसको कमारा पनि हुन्छौ ? कि त मृत्युतिर लाने पापको कमारा अथवा धार्मिकतातिर लाने आज्ञाकारिताको ?

यो भनाइले हामीलाई दुई विकल्पहरू दिन्छ । हामी पापलाई पालन गर्दै पापको कमारा वा आज्ञाकारितालाई पालना गर्दै आज्ञाकारिताको कमारा हुन सक्छौ । हामीले आशा गरेका थियौं कि पावलले पाप वा परमेश्वरलाई पालना गर्न लेखेका छन् । उनेले लेखे कि हामीले पाप वा आज्ञाकारितालाई पालना गर्न सक्दछौ ।

पावलको अर्थ आज्ञाकारितालाई पालना गर्नुमा के हो ? ध्यान दिनुहोस् कि आज्ञाकारिताको पालनको परिणाम धार्मिकता हो । रोमी ६:११-१३ का अन्तिम पाँच आज्ञाहरू यो हो कि हाम्रो शरीरका भागहरू हामी परमेश्वरलाई दिन्छौं, जसले धार्मिकताको कामहरू तिनीहरूबाट गर्नेछ । आज्ञाकारिता पालना गर्दै ६:११-१३ का पाँच आज्ञाहरू पालना

गर्नु हो । ती पालनाद्वारा धेरै पटक कालान्तरमा हामी अनुग्रहद्वारा जिउने कमाराहरू बन्नेछौं ।

यो अध्यायको उद्देश्य केही व्यवहारिक सल्लाहहरू दिनु हो, जसले रोमी ६:११-१३ का पाँच आज्ञाहरूको पालना निरन्तर गर्दै अनुग्रहद्वारा जियाइको जीवनशैलीमा कमारा बन्न हामीलाई सहायता गर्दछ ।

बानीको शक्तिलाई बुझ्नुहोस्

हाम्रो अनुभवद्वारा हामी सबै जान्दछौं कि हामी बानीका प्राणीहरू हौं र हामी सबैसँग तोड्नलाई बानी छ । हाम्रो आफ्नो विवेक र बुझाइमा निर्भरको यो बानी हो । साथै, हामी परमेश्वरले चाहनुभएभैं खीष्टियान जीवन जिउँछौं भने हामीसँग विकास गर्नुपर्ने बानी हुन्छ । जीवनबाट हाम्रो बाटोको प्रतिक्रिया दिनको लागि यो बानी हो । आफू नै मुख्य हुने बानीबाट प्रतिउत्तर दिनेतिर अधि बढ्ने काम लामो समयको प्रक्रिया हो, तर यो गर्न सकिन्छ । हामी अनुग्रहद्वारा जियाइको जीवनशैलीमा सदैछौं भने यो गर्नु पर्छ ।

अध्ययन गर्ने खण्डहरू बुझ्नुहोस्

यो कामको प्रत्येक भागमा धर्मशास्त्रका केही छोट्टा खण्डहरूमा ध्यान तानिएको छ: रोमी ६:३-१३; गलाती ५:१७-२४, रोमी ७:१-४, एफिसी २:४-७, एफिसी ५:१८, रोमी ८:२-३, गलाती ६:१४ र कलस्सी ३:१-४ । यी धेरै महत्त्वपूर्ण छन् । जब तपाईं यी खण्डहरूलाई अध्ययन गर्न र शिक्षक बनाउनुहुन्छ, तपाईं लामो खण्डहरूमा जानुहुन्छ । अनुग्रहको जीवनको बारेमा हाम्रो बुझाइ बढाउनको लागि रोमी ५:१२-८:३९ को ज्ञान धेरै महत्त्वपूर्ण छ । गलातीको पूरै पुस्तक पनि सहयोगी हुनेछ । एफिसी १:१४-२२ ले स्वर्गीय स्थानहरूमा जीवनको हाम्रो बुझाइलाई बढाउँछ । दुःख भोगाइ र

अनुग्रहको जीवनमा यो कसरी आउँदछ भन्ने बुझाइका लागि दोस्रो कोरिन्थी १:३-११ र १२:७-१० धेरै महत्त्वपूर्ण खण्डहरू छन् ।

अनुग्रहद्वारा जियाइको बारेमा बाइबलमा भएको महत्त्वपूर्ण पुस्तक यूहन्नाको सुसमाचार हो किनभने यसले येशूलाई पितामा पूरै निर्भरतामा जिएको भनी व्यक्त गर्दछ । यूहन्ना २०:२१ मा येशूले भन्नुभयो, “जसरी पिताले मलाई पठाउनुभयो, त्यसरी म पनि तिमीहरूलाई पठाउँदछु ।” जसरी येशू उहाँको सांसारिक जीवनमा पितामा पूरै निर्भर भएर जिउनुभयो, त्यसरी नै उहाँले हामीलाई यस संसारमा पठाउनुभएको छ ।

ठीक समयमा सम्भवतः तपाईंले भन्नुहुनेछ, “अब मैले अनुग्रहको जीवन बुझें, म बाइबलको हरेक पृष्ठमा त्यो देख्दछु ।” धेरैले यस्तो भनेका थिए । यो सत्य हो । पूरै बाइबलले जीवनको हरेक क्षेत्रको लागि परमेश्वरको पूरै प्रशस्तता र त्यो प्रशस्तताको लागि उहाँमा निर्भर रहनु हाम्रो खाँचो हो भनी सिकाउँछ ।

अनुग्रहको जीवन जिउनलाई हाम्रो सिकाइका सुरुका दिनहरू यो काममा उल्लेख भएका केही खण्डहरूलाई हामीले धेरै ध्यान दिनुपर्दछ । विस्तारै प्रभुले खीष्टसँग हाम्रो एकताको हाम्रो बुझाइ बढाउँदै लैजानुहुनेछ ।

अरू सहयोगी कुराहरू

अनुग्रहको जीवन जिउनलाई हाम्रो लागि प्रभुले अरू सहयोगी कुराहरू दिनुहुन्छ । यी ती कुराहरूका स्वरूपमा हुन्छन्, जस्तै: नयाँ साथीहरू, जसले अनुग्रह बुझ्छन् र अनुभव गर्छन् र प्रभुसँग तिनीहरूका हिँडाइको बारेमा हामीसँग वा पास्टर र शिक्षकहरूसँग बाँड्नेछन्, जसले अनुग्रहको जीवनको बारेमा सिकाउँछन् ।

तापनि हामी यी कुराहरू छान्न धेरै सावधान हुनुपर्दछ । केहीले हामीसँग खीष्टको सत्यता खीष्टमा हामी हुनु भन्ने कुरा उल्लेख नगरी बाँडेका छन् । केहीले विश्वासद्वारा हामी जिउनेभन्दा बढी केही सिकाउँदैनन् । हामीलाई “येशूको लागि हाम्रो सबैभन्दा राम्रो काम” खाँचो छ, भन्दै साँचो रूपले अनुग्रहको जीवनलाई नष्ट गर्छन् ।

सम्भन्नुहोस् तपाईं पापरहित हुनुभएको छैन

पापको लेखि मर्नुले हामीमा कहिल्यै फेरि पाप हुँदैन भन्ने अर्थ होइन । हामी सबैले गछौं । त्यसैले हामीले के गर्नुपर्छ जब हामी पाप गछौं ।

जब हामी पाप गछौं, हामीले *पश्चात्ताप* गर्नुपर्छ । पापको *पश्चात्ताप* गर्नु सबभन्दा राम्रो समय हामीले त्यो गरेकै समय हो । साथै, क्षमा प्राप्त गर्ने सबभन्दा राम्रो समय हामीले *पश्चात्ताप* गरेको समय हो । सामान्य विश्वासको कामबाट हामीले भर्खरै स्वीकार गरेका पापको लागि उहाँको क्षमाको लागि हामी प्रभुलाई धन्यवाद चढाउँछौं । हामीले यो काम गर्न कठिन पाउन सक्छौं, तर हामीले पापको *पश्चात्ताप* गर्ने र परमेश्वरको क्षमा प्राप्तवित्तिकै, हामी त्यो पापमा आफैँलाई मरेका भनी विचार गर्नुपर्दछ— र त्यही समय त्यो व्यवहार, जसमा हामी सोच्छौं, हामीलाई सबै थाहा छ— व्यवहार, जहाँबाट पाप आयो । कुनै पापको लागि कहिल्यै पनि फेरि दोषी नहुने सम्भावना छ भनेर शैतानले हामीलाई मूर्ख बनाउन सक्छ । शैतानलाई हामीले सुन्नुहुँदैन । हामीले धर्मशास्त्र पालना गर्नुपर्छ । परमेश्वरले बढ्दै गरेको विजय दिनुहुनेछ ।

आरामको खाँचो बुझ्नुहोस्

जसै हामी अनुग्रहको जीवनशैलीमा बढ्दैजान्छौं, हामी बिस्तारै परिवर्तन हुन्छौं । कुनै समयमा यो देखिन्छ कि

हामी परिवर्तन हुँदैनौं । हामीले आफैँलाई परमेश्वरको हातमा र परमेश्वरको समयमा आराम गर्नुपर्दछ । हामी आफैँले परिवर्तन गर्न गरिरहेको प्रयासचाहिँ शरीरको काम हुन सक्छ- र साँचो परिवर्तनलाई ढिला गर्छ ।

पवित्र आत्माको व्यवस्थालाई बुझ्नुहोस्

सबै विश्वासीहरूको जीवनमा व्यवस्थाअनुसार पवित्र आत्मा परिचालित हुनुहुन्छ । त्यसलाई पावलले “पवित्र आत्माको व्यवस्था” नाम दिएका छन् । पवित्र आत्माले विश्वासीहरूको जीवनमा काम गर्नुहुन्छ, जसबाट उहाँ कहिल्यै पर्छि हट्नुहुन्न-त्यसकारण “व्यवस्था” भन्ने शब्दको प्रयोग भयो ।

रोमी ८:२ मा पावल लेख्छन्, “ख्रीष्ट येशूमा जीवनका आत्माको व्यवस्थाको लागि ।” यो अनुवादमा ग्रीकबाट केही परिवर्तनसँग यो अलिक अस्पष्ट भनाइ धेरै सजिलो गरी बुझ्न सकिन्छ । यो यसरी सोचन सहयोगी हुन्छ: “ख्रीष्ट येशूसँग एकतामा पवित्र आत्माको व्यवस्था पर्याप्त जीवन हो ।” त्यसपछि, आत्माको व्यवस्थाको परिभाषा निम्नानुसार हुन्छ:

तिनीहरूलाई कृसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा येशूसँग तिनीहरूका एकता बुझ्न र अनुभव गर्ने अगुवाइद्वारा पवित्र आत्माको व्यवस्था उहाँको नरोकिने अभिप्राय र सबै विश्वासीहरूलाई पर्याप्त जीवन दिने काम हो ।

व्यवस्थाअनुसार पवित्र आत्मालाई बुझ्ने र विश्वासद्वारा हाम्रो जीवनमा काम गर्नुहुन्छ, हाम्रो मन परमेश्वरमा राखेर र ख्रीष्टसँग हाम्रो एकता उहाँमा राखेर हामी जिम्मेवारी राख्छौं- र हामी आफैँले बोझ अब बोक्नुपर्दैन ।

मैले आत्माको व्यवस्था बुझ्नुअघि मेरो मन परमेश्वरमा राख्न र ख्रीष्टसँग मेरो एकतामा रहन म सङ्घर्ष

गर्दथें । मैले यो बोझ बोक्नुपर्दैन । कुनै विश्वासीले यस्तो बोक्नुपर्दैन । यो पवित्र आत्मा हो, जसले हाम्रो कूसीकरण, दफन र पुनरुत्थानमा जिउन हामीलाई सम्भना गराइरहनुहुनेछ ।

परमेश्वरमा निर्भर भएको हाम्रो नयाँ पाइएको बाटोमा जसै हामी अधि बढ्छौं, हामीले सोचेको भन्दा पनि धेरै रोमाञ्चक जीवन हामीले भेट्नुहुनेछौं । जसै हामी यो बाटोमा रहन्छौं, समयमा हामी अनुग्रहको जीवनको दास बन्नेछौं ।

अनुग्रहद्वारा जिउने जीवनशैलीमा कमारा बन्नेको मुकुट पहिराउने नतिजा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वाराको पर्याप्त जीवन हो ।

निष्कर्ष

यो निष्कर्ष पढ्दै केही पाठकले “तपाईंले अन्तको लागि राम्रो बचाउनुभएको छ” भन्नुहुनेछ, किनभने यहाँ केहीको कैद गर्ने र दोषी ठहर्याउने गवाहीहरू बाँड्दै छु, जो ख्रीष्टसँग तिनीहरूको एकतामा जिइरहेका छन् ।

अरूको जीवनमा परमेश्वरले के गर्नुभएको छ भन्ने हाम्रा हेराइद्वारा यी गवाहीहरू पढेर तपाईं आशिषित हुनुहुनेछ, तर साथै तयारीमा हाम्रो आफ्नै जीवनमा परमेश्वरले के गर्न सक्नुहुन्छ । अनुग्रहको जीवन अनुभव गर्नलाई यी गवाहीहरूले स्पष्ट बाटो बनाउँछन् ।

पास्टरको व्यक्तिगत गवाही

नौ वर्षको उमेरमा मैले येशूलाई मेरो प्रभु र उद्धारक भनी स्वीकारें । धेरै ख्रीष्टियानहरूजस्तै मेरो आत्मिक जीवनको लागि परमेश्वरको मनमा के छ भनी तुलनात्मक रूपले मलाई थाहा थियो । मेरो अभिभावकहरूका सम्बन्धविच्छेदपछि, मैले केही वर्ष आत्मिक सुख्खापनको अनुभव गरें । मेरो जीवनको लागि परमेश्वरको योजनाको

ज्ञानको अभाव र आत्मिक सुख्खापन उच्च विद्यालय र कलेजका दिनहरूसम्म रहिरह्यो ।

सन् १९७५ को खीष्टमस विशेषरूपले मेरो जीवनमा तल्लो बिन्दु थियो, जसै मेरो आफ्नो-निर्देशन शक्तिले जीवनको अन्त्य देखिनेमा मलाई डोऱ्यायो र मैले निराश अनुभव गरें । त्यो खीष्टमसमा मैले परमेश्वरसँग नयाँ प्रार्थना गरेँ कि मेरा विचारहरूले काम गरिरहेका छैनन् र मेरा लागि उहाँको विचारहरू के छन् भनी म जान्न चाहन्छु ।

वास्तवमा त्यो प्रार्थना केवल कसरी मेरो जीवनको हरेक दिन जिउनलाई परमेश्वर चाहनुहुन्थ्यो भन्ने थियो— मेरो आफ्नै तर्कशास्त्र वा राम्रो विचारमा निर्भर भएर होइन तर परमेश्वरको अति उत्तम अगुवाइको लागि इमानदार भई हेर्दै रहनुथियो । जसै मैले मेरो “म सबै जान्दछु भन्ने व्यवहार” शक्तिहीन छ भनी ठानें, त्यसैले म आराम गर्न र परमेश्वरको इच्छा सक्रिय रूपले गर्न सक्छु ।

तापनि त्यो व्यवहार र सामिप्यता धेरै लामो समय रहेन । चाँडै म परमेश्वरको विचारहरू र अगुवाइमा निर्भर हुनुभन्दा मेरा आफ्नै “राम्रा विचारहरू” र खीष्टियान व्यवहारका बाहिरी श्रेणीहरूमा निर्भर रहन सुरु गरें । उहाँको सर्वोच्चतामा परमेश्वरले केही सफलताको नाप दिनुभयो, जसै मैले बप्टिस विद्यार्थी एकता टेक्सास **A & M** विश्वविद्यालयमा अगुवाइको भाग लिएँ र पछि बप्टिस सामान्य सम्मेलन टेक्साससँग मिसन सेवा दलको स्वयम्सेवक भएर काम गरें ।

सन् १९७५ देखि १९७८ सम्म मैले केही मानिसहरूले परमेश्वरको अनुग्रह र खीष्टसँग मेरो एकताको बारेमा शिक्षाहरू व्याख्या गरेको सुनें । त्यो १९७८ को अन्तसम्म पनि थिएन, तापनि मैले त्यस्तो सत्यताको स्पष्ट बाइबलमा आधारित प्रस्तुतीकरण सुनें, जसले मेरो जीवन परिवर्तन गर्न सुरु गर्‍यो ।

खीष्टसँग मेरो एकताको बुझाइले मेरो विवाहमा ठूलो प्रभाव पार्यो र मेरो जीवनको हरेक क्षेत्रलाई आशिषित पार्यो । पति भएर मैले चाँडै पत्ता लगाएँ कि मेरा आफ्ना प्राकृतिक असल कुरा, धैर्यता र प्रेम न्यान्सी मेरी श्रीमतीको लागि परमेश्वरले विचार गर्नुभएको जस्तो पति मेरो लागि हुन पर्याप्त छैन । जब मैले सिकें कि परमेश्वर येशूबाट ती “राम्रा गुणहरू” क्रूसमा टाँगिदिनुभयो, त्यसले मलाई “परमेश्वरको भलाइ र धैर्यता र प्रेमको” स्रोतमा निर्भर रहन लगायो । यसले न्यान्सीप्रति मलाई परमेश्वरको प्रेमको नहर बनायो ।

हाम्रो विवाहमा भएको द्वन्द्व समाधानमा अनुग्रहको सन्देशको ठूलो असर थियो । हाम्रो द्वन्द्वको जरा हाम्रो पुरानो स्वभाव थियो भनी थाहा पाउँदै हामी आफैं पापमा मरेका र परमेश्वरमा जीवित ठान्न सुरु गर्यौं । हामीबीच परमेश्वरको क्षमा र मिलाप अभि स्वतन्त्र रूपले बहनको लागि यसले ढोका खोल्थ्यो । दिन प्रतिदिन परमेश्वरको प्रेम हामी हरेकबाट हामी हरेकलाई व्यक्त गर्न उहाँको अनुग्रह दिनुभएको छ । पास्टरकी श्रीमतीको व्यक्तिगत गवाही

मैले सकेसम्म सम्झन सक्छु र विश्वास गर्छु कि परमेश्वरले मलाई प्रेम गर्नुहुन्छ र बाल्यकालको सुरुदेखि नै उहाँको प्रेममा रहने मेरो इच्छा थियो । १२ वर्षको उमेरमा मैले येशू खीष्टलाई मेरो हृदयमा व्यक्तिगत प्रभु र उद्धारक भनी स्वीकारें । मेरो किशोरी अवस्थाभरि मेरो परमेश्वरप्रतिको गहिरो प्रेम परिवर्तन भएन— तर मेरो लागि निरन्तर श्रेणी पाउनलाई थियो ।

मेरो चाहना प्रभुमा प्रेमको साथमा गएर सबै कुराहरूमा पूर्णताको लागि ठूलो इच्छा थियो: विशेषगरी शैक्षिक स्तर र साङ्गीतिक कुराहरूमा ठूलो उपलब्धि पाउने इच्छा गर्दथें । यस्ता आवेगद्वारा विवश भएकी मैले ठूलो ताकत अधि लगाएँ, जसले धेरैमा सफलताहरू दियो र

परमेश्वर मेरो उपलब्धिहरूबाट मलाई सहायता गर्दै हुनुहुन्छ भनी विश्वास गर्दथेँ ।

ती वर्षहरूमा जीवन सधैं आनन्दपूर्ण थिएन । यी उच्च श्रेणीहरू पाउने केवल निरन्तरको सङ्घर्ष थियो । साथै, जब म मेरो मेहनेतको कामपछि असफल हुन्थेँ, त्यसले मलाई धेरै निराश बनाउँथ्यो ।

त्यसपछि मेरा कलेजका दिनहरूमा जब परमेश्वरको इच्छामा मैले पास्टरसँग विवाह गरेँ, मेरो हृदय आनन्दले पूर्ण थियो । मलाई थाहा थियो कि यसले मलाई “पूर्ण” पास्टरकी श्रीमती कस्तो हुन्छ भनी देखाउने मौका दिएको छ । सबै पास्टरहरूकी श्रीमतीहरूका लागि नमुना बन्न धेरै परिश्रम गरेँ । मण्डलीमा विरलै आउने काम मैले अस्वीकार गरेँ । तर समयमा मेरो असफलताहरूका कारण म फेरि निराश बनेँ ।

मैले त्यसरी कठिन परिश्रम गरेर पनि म कसरी त्यस्तो कमजोर बनेँ ? म आफैँलाई प्रश्न सोध्थेँ । कोसिस गर्दै र असफल हुँदै केही वर्षपछि मैले ठम्याएँ कि एउटै कुराहरू म गरिरहन सकिदैनँ किनभने ममा केही गलत छ । उत्तरको लागि मेरो खोजीमा मेरो बुझाइमा आयो कि म जिइरहेको जीवन “आफैँमा” केन्द्रित थियो । मेरो जीवनमा पहिलो पटक मैले स्पष्ट ठम्याएँ कि मेरो जीवन आफ्नो इच्छा र घमण्डको एक भाग हो ।

मेरो हृदयको साँचो अवस्थाको बारेमा भएको परमेश्वरको प्रकाशले मलाई मेरो आत्मामा विरामी बनायो ।

सुरुदेखि नै मैले थाहा पाएँ कि नयाँ करारको धारणा म अनुभव गरिरहेकी छैन, जुन खीष्ट मबाट जिउनुपर्छ भन्ने हो । कम्तीमा अब एक कारण मैले थाहा पाएँ ।

मेरो “भित्री” जीवनको बारेमा आत्माको विमारीको अतिरिक्त परमेश्वरले मेरो “बाहिरी” जीवनका असफलताहरू बढाउन सुरु गर्नुभयो । मैले अभै धेरै निराश अनुभव गर्न थालें, म चाँडोचाँडो खस्ने अवस्थामा पुग्दै थिएँ ।

त्यही समयमा प्रभुले मलाई भकभककाइरहनुभएको थियो कि म अनुग्रहबाट जिउनुपर्छ, मेरो श्रीमान्ले अनुग्रहको जीवन अनुभव गर्न थाल्नुभएको थियो । तर म आशिषित भएको पनि अनुभव गरेकी थिइनँ ! वास्तवमा विपरीतचाहिँ सत्य थियो र उहाँको नयाँ पाइएको आनन्दमा म रिसाइरहेँ ।

प्रभुले ममा गर्नुभएको काम निरन्तर गरिरहनुभयो र शनिवारको दिउँसो मैले मेरो श्रीमान्मा भएको भिन्नता देखेको केही हप्ताहरूपछि मैले निर्णय गरेँ कि अब म जान सकिदैनँ-भोलिपल्टको बाल संगतिको कक्षाका सिकाउने आत्मिक क्षमता पनि ममा थिएन ।

त्यही समयमा मेरा श्रीमान् घर आउनुभयो र सानो किताब मेरो हातमा राखिदिनुभयो, जुन मैले तत्कालै पढ्न सुरु गरेँ र त्यो सानो किताबबाट “खीष्टमा” म नयाँ भएकी थिएँ भनी प्रभुले मलाई देखाउनुभयो र परिणाम स्वरूप नयाँ मन पाएँ । अब म भिन्नै तरिकाले “सोचन” सक्थेँ । त्यो शनिवार दिउँसो पवित्र आत्माले मेरो जीवनको सोचाइ परिवर्तन गर्नुभयो । मैले तत्कालै परमेश्वरलाई भिन्नै रूपले सोचन थालेँ । साथै, मैले येशू खीष्टसँग मेरो एकत्व देखेँ कि उहाँलाई मेरो जीवन सुम्पिएको समयदेखि नै म उहाँसँग एक भएकी थिएँ । त्यो दिन मलाई प्रकट भयो कि म पापमा मरेको र परमेश्वरमा जीवित थिएँ— कूसीकरण, दफन, पुनरुत्थान र उहाँको सिंहासनको अवस्थामा म प्रभु येशू खीष्टसँग एक थिएँ ।

त्यो शनिवारको दिउँसो मैले मृत्यु, दफन, पुनरुत्थान र उहाँको सिंहासनको अवस्थामा खीष्टसँग मेरो एकत्वको सत्यता स्वीकार गर्न सुरु गरेँ र तुरुन्तै परिवर्तनको अनुभव गर्न थालेँ ।

म फेरि पास्टरकी श्रीमती हुनमा आनन्द पाउन थालेँ । जब मैले कसरी प्रार्थना गर्नेमा उहाँको अगुवाइको लागि प्रभुलाई हेरेँ मेरो प्रार्थनाको जीवन पूरै परिवर्तन भयो । यो

कस्तो स्वतन्त्रता थियो, निश्चित तरिकामा निरन्तर प्रार्थना गर्ने होइन तर मेरो हृदयमा उहाँका सम्बन्धहरू र इच्छाहरू राख्नलाई प्रभुलाई अनुमति दिनु हो ।

सबै मानिसको लागि नयाँ र ठूलो प्रेम परमेश्वरको हृदयबाट अब निरन्तर रूपले बगेको छ, प्रभुको महिमाको लागि इच्छासँगै ममा पनि ।

अब ममा मण्डलीमा कामहरू इन्कार गर्ने क्षमता छ, जब म पवित्र आत्माद्वारा त्यो स्वीकार गर्न निर्देशन पाउँदिन ।

त्योसँगै मैले अभिभावक भएर सङ्घर्ष गर्न छोडिदिँ । परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा मेरा सन्तान र नातिनातिनीलाई परमेश्वरको हातमा सुम्पिदिएकी छु । “स्वर्गीय” पिताको रेखदेखमा तिनीहरूलाई राख्नु यस्तो शान्तिप्रिय कुरा हो । धेरैभन्दा धेरै मेरो आफ्नै कोसिसमा काम गर्नेभन्दा परमेश्वरलाई प्रतिक्रिया दिने जीवन जिउँदै छु, जसको अर्थ हो कि “मेरो कामबाट आराम लिँदै छु” तर उहाँको काममा म सक्रिय रूपले लागेकी छु ।

अब धेरै वर्षदेखि निरन्तर आफू पापमा मरेको र परमेश्वरमा जीवित भएकी र मैले पापमा मर्न र परमेश्वरमा जिउन छान्ने दुवै आफूले विचार गर्ने गर्दछु । दिनहुँ, दिनमा धेरै पटक म उहाँको मृत्यु, दफन, पुनरुत्थान र उहाँको सिंहासनको अवस्थामा खीष्टसँग मेरो एकत्व छान्छु र दाबी गर्दछु ।

जब म यसो गर्छु, प्यारो प्रभुले ममा आशिषित परिवर्तनको काम निरन्तर गर्नुहुन्छ ।

उहाँको नाउँलाई प्रशंसा होस् !

अन्तिम शब्द

यो पुस्तकभित्र “खीष्टसँग एकत्व” को केही सत्यताहरूको प्रस्तुतीकरण छ । यो नयाँ करारको गवाही हो

कि “ख्रीष्टसँग एकत्वले” ख्रीष्टियान जीवनमा काम गर्दछ । यसले अनुभवमा काम गर्दछ । यो पुस्तकले हामीमध्ये केहीका गवाहीहरू पनि समेट्दछ, जसले हाम्रो “ख्रीष्टसँग एकत्व” मा जिएका छन् । यो हाम्रो गवाही हो कि हाम्रो जीवनमा “ख्रीष्टसँग हाम्रो एकता” ले काम गर्दछ । यसले हाम्रो आफ्नो जीवनमा अनुभवको काम गर्दछ ।

हामी स्वीकार गर्न खुसी छौं कि यो ख्रीष्टमा छ र जहाँ हामी “जिउँछौ र चहलपहल गर्छौ र हाम्रो अस्तित्व छ” (प्रेरित १७:२८) ।